

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ Informacja o wejściu w życie przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki 1
2014/451/UE:
- ★ Decyzja Rady z dnia 26 maja 2014 r. dotycząca podpisania i zawarcia Umowy między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie udziału Konfederacji Szwajcarskiej w misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) 2
- Umowa między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie udziału Konfederacji Szwajcarskiej w misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) 3

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 753/2014 z dnia 11 lipca 2014 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi 7
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 754/2014 z dnia 11 lipca 2014 r. dotyczące odmowy udzielenia zezwolenia na stosowanie *Pedococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pedococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) jako dodatków paszowych ⁽¹⁾ 10
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 755/2014 z dnia 11 lipca 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 12

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

- ★ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 756/2014 z dnia 8 lipca 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1072/2013 (EBC/2013/34) w sprawie statystyki stóp procentowych stosowanych przez monetarne instytucje finansowe (EBC/2014/30) 14

DECYZJE

2014/452/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 8 lipca 2014 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczącego zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami 15

2014/453/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 8 lipca 2014 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczącego zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami 18

2014/454/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 8 lipca 2014 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczącego zmiany załącznika XX (Środowisko) do Porozumienia EOG 20

- ★ Decyzja Rady 2014/455/WPZiB z dnia 11 lipca 2014 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi 22

2014/456/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.21817 (C 3/07) (ex NN 66/06) wdrożonej przez Hiszpanię Taryfy dla energii elektrycznej w Hiszpanii: konsumenci (notyfikowana jako dokument nr C(2013) 7741)⁽¹⁾ 25

2014/457/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie hiszpańskich taryf dla energii elektrycznej: dystrybutorzy SA.36559 (C3/07) (ex NN 66/06) wdrożona przez Hiszpanię (notyfikowana jako dokument nr C(2013) 7743)⁽¹⁾ 45

2014/458/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 9 lipca 2014 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 4479) 62

2014/459/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 10 lipca 2014 r. dotycząca wprowadzania do obrotu produktów biobójczych zawierających miedź przeznaczonych do podstawowych zastosowań (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 4611) 76

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

**Informacja o wejściu w życie przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technicznej między
Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki**

Przedłużenie Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki, podpisanej 5 grudnia 1997 r. ⁽¹⁾ i odnowionej w 2004 r. ⁽²⁾, 2009 r. ⁽³⁾ i 2014 r. ⁽⁴⁾, weszło w życie, zgodnie z jej art. 12a, w dniu 13 czerwca 2014 r. Przedłużenie umowy na kolejny okres pięciu lat, zgodnie z jej art. 12b, wchodzi w życie dnia 14 października 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 284 z 22.10.1998, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 335 z 11.11.2004, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 90 z 2.4.2009, s. 20.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 128 z 30.4.2014, s. 43.

DECYZJA RADY**z dnia 26 maja 2014 r.****dotycząca podpisania i zawarcia Umowy między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską
w sprawie udziału Konfederacji Szwajcarskiej w misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy
w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya)**

(2014/451/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 37 w związku z art. 218 ust. 5 i 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 10 ust. 4 decyzji Rady 2013/233/WPZiB z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) ⁽¹⁾ przewiduje, że szczegółowe warunki dotyczące udziału państw trzecich są przedmiotem umów zawieranych na mocy art. 37 Traktatu o Unii Europejskiej oraz w razie potrzeby dodatkowych uzgodnień technicznych.
- (2) Po przyjęciu przez Radę w dniu 17 marca 2014 r. decyzji upoważniającej do podjęcia negocjacji Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa wynegocjował umowę między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie jej udziału w misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM LIBYA) (zwaną dalej „Umową”).
- (3) Umowa powinna zostać zatwierdzona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Umowa w sprawie udziału między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie udziału Konfederacji Szwajcarskiej w misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) zostaje niniejszym zatwierdzona w imieniu Unii.

Tekst Umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania Umowy ze skutkiem wiążącym dla Unii.

Artykuł 3

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii notyfikacji przewidzianej w art. 9 ust. 1 Umowy.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 maja 2014 r.

W imieniu Rady
Ch. VASILAKOS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 138 z 24.5.2013, s. 15.

TŁUMACZENIE

UMOWA MIĘDZY**Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie udziału Konfederacji Szwajcarskiej w misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya)**

UNIA EUROPEJSKA („UE” lub „Unia”),

z jednej strony oraz

KONFEDERACJA SZWAJCARSKA,

z drugiej strony,

zwane dalej łącznie „Stronami”,

UWZGLĘDNIAJĄC:

decyzję Rady 2013/233/WPZiB z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) ⁽¹⁾,

pismo z dnia 6 listopada 2013 r. od szefa Federalnego Departamentu Spraw Zagranicznych (FDFA), oferującego wkład do EUBAM Libya,

decyzję Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa EUBAM Libya/2/2014 ⁽²⁾ z dnia 14 stycznia w sprawie akceptacji udziału Konfederacji Szwajcarskiej w misji Unii Europejskiej w Libii,

decyzję Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa EUBAM Libya/1/2014 w sprawie ustanowienia komitetu uczestników misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) ⁽³⁾,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1**Udział w misji**

1. Konfederacja Szwajcarska przyłącza się do decyzji Rady 2013/233/WPZiB oraz do wszystkich innych decyzji, na mocy których Rada Unii Europejskiej postanowi przedłużyć EUBAM Libya, zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy i wszelkimi wymaganymi przepisami wykonawczymi.
2. Wkład Konfederacji Szwajcarskiej w EUBAM Libya nie narusza autonomii podejmowania decyzji przez Unię.
3. Konfederacja Szwajcarska zapewnia, by jej personel biorący udział w EUBAM Libya wykonywał swoją misję zgodnie z:
 - decyzją Rady 2013/233/WPZiB i wszelkimi późniejszymi zmianami,
 - planem misji,
 - środkami wykonawczymi.
4. Personel oddelegowany przez Konfederację Szwajcarską do misji wykonuje swoje obowiązki i postępuje, mając na uwadze wyłącznie interes EUBAM Libya.
5. Konfederacja Szwajcarska informuje w odpowiednim czasie szefa misji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa o wszelkich zmianach dotyczących jej udziału w tej operacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 138 z 24.5.2013, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 14 z 18.1.2014, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 14 z 18.1.2014, s. 13.

Artykuł 2

Status personelu

1. Status personelu przydzielonego do EUBAM Libya przez Konfederację Szwajcarską jest regulowany umową między Unią Europejską a Libią w sprawie statusu misji EUBAM Libya w Libii.
2. Bez uszczerbku dla umowy w sprawie statusu misji, o której mowa w ust. 1, Konfederacja Szwajcarska sprawuje jurysdykcję nad swoim personelem biorącym udział w EUBAM Libya.
3. Konfederacja Szwajcarska jest zobowiązana do zaspokajania wszelkich roszczeń związanych z udziałem w EUBAM Libya w Libii pochodzących od któregośkolwiek członka jej personelu lub go dotyczących. Konfederacja Szwajcarska jest odpowiedzialna za wszczynanie wszelkich postępowań, w szczególności sądowych lub dyscyplinarnych, przeciwko członkom swojego personelu zgodnie ze swoimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi.
4. Strony zgadzają się odstąpić od wszelkich wzajemnych roszczeń (innych niż umowne) z tytułu uszkodzenia, utraty lub zniszczenia składników majątku będących własnością jednej ze Stron lub przez nią obsługiwanych w wyniku wykonywania przez nie obowiązków służbowych związanych z działaniami na mocy niniejszej umowy, z wyjątkiem przypadków rażącego niedbalstwa lub umyślnego naruszenia przepisów.
5. Konfederacja Szwajcarska zobowiązuje się do złożenia oświadczenia w sprawie zrzeczenia się wszelkich roszczeń w stosunku do któregośkolwiek z Państw uczestniczących w EUBAM Libya oraz do uczynienia tego w momencie podpisywania niniejszej umowy.
6. Unia zobowiązuje się zapewnić, by państwa członkowskie UE wydały oświadczenie dotyczące zrzeczenia się roszczeń w przypadku udziału Konfederacji Szwajcarskiej w EUBAM Libya oraz by uczyniły to w momencie podpisywania niniejszej umowy.

Artykuł 3

Informacje niejawne

Umowa między Konfederacją Szwajcarską a Unią Europejską w sprawie procedur bezpieczeństwa przy wymianie informacji niejawnych ⁽¹⁾, sporządzona w Brukseli 28 kwietnia 2008 r., ma zastosowanie w kontekście EUBAM Libya.

Artykuł 4

Struktura dowodzenia

1. Szwajcarski personel uczestniczący w EUBAM Libya podlega w pełni dowództwu swoich organów krajowych.
2. Organy krajowe przekazują kontrolę operacyjną nad swoim personelem cywilnemu dowódcy operacji Unii.
3. Cywilny dowódca operacji przejmuje odpowiedzialność oraz sprawuje dowództwo i kontrolę nad misją EUBAM Libya na szczeblu strategicznym.
4. Szef misji przejmuje odpowiedzialność oraz sprawuje dowództwo i kontrolę nad misją EUBAM Libya.
5. Szef misji dowodzi misją EUBAM Libya i odpowiada za bieżące zarządzanie.
6. Konfederacja Szwajcarska ma takie same prawa i obowiązki w kwestii bieżącego zarządzania misją jak biorące w niej udział państwa członkowskie UE.
7. Szef misji jest odpowiedzialny za nadzór dyscyplinarny nad personelem EUBAM Libya. W razie potrzeby szwajcarskie organy krajowe wszczynają postępowanie dyscyplinarne.
8. W celu reprezentowania swojego narodowego kontyngentu w EUBAM Libya, Konfederacja Szwajcarska wyznacza krajowy punkt kontaktowy (NPC). Krajowy punkt kontaktowy podlega szefowi misji w sprawach krajowych i jest odpowiedzialny za bieżącą dyscyplinę kontyngentu.
9. Decyzja w sprawie zakończenia misji jest podejmowana przez Unię po konsultacji z Konfederacją Szwajcarską, pod warunkiem że Konfederacja Szwajcarska w dniu zakończenia operacji nadal wnosi wkład do misji EUBAM Libya.

⁽¹⁾ Dz.U. L 181 z 10.7.2008, s. 58.

Artykuł 5**Kwestie finansowe**

1. Konfederacja Szwajcarska ponosi wszelkie koszty związane z jej udziałem w misji EUBAM Libya, bez uszczerbku dla ust. 3.
2. W przypadku śmierci, uszkodzeń ciała, straty lub szkód wyrządzonych osobom fizycznym lub prawnym z państwa/państw, w którym/których prowadzona jest misja, Konfederacja Szwajcarska, po stwierdzeniu jej odpowiedzialności, wypłaca odszkodowanie na warunkach przewidzianych w przepisach dotyczących statusu sił — jeżeli istnieją — o których to przepisach mowa w art. 2 ust. 1 niniejszej umowy.
3. Unia zwalnia Konfederację Szwajcarską z wnoszenia jakichkolwiek wkładów finansowych do kosztów wspólnych EUBAM Libya.

Artykuł 6**Uzgodnienia wykonawcze do umowy**

Wszelkie niezbędne uzgodnienia techniczne i administracyjne służące wykonaniu niniejszej umowy zawierane są między właściwymi organami Unii a właściwymi organami Konfederacji Szwajcarskiej.

Artykuł 7**Niewypełnianie obowiązków**

Jeżeli jedna ze Stron nie wypełnia swoich obowiązków wyszczególnionych w niniejszej umowie, druga Strona ma prawo do rozwiązania niniejszej umowy z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Artykuł 8**Rozstrzyganie sporów**

Spory dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej umowy rozstrzygane są między Stronami na drodze dyplomatycznej.

Artykuł 9**Wejście w życie i zakończenie**

1. Niniejsza umowa wchodzi w życie pierwszego dnia pierwszego miesiąca po wzajemnym notyfikowaniu przez Strony zakończenia wewnętrznych procedur niezbędnych do tego celu.
2. Niniejszą umowę stosuje się tymczasowo od dnia podpisania.
3. Niniejsza umowa pozostaje w mocy przez okres, w jakim Konfederacja Szwajcarska wnosi wkład w misję.
4. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejszą umowę w drodze pisemnego powiadomienia drugiej Strony. Wypowiedzenie staje się skuteczne trzy miesiące od daty takiego powiadomienia.

Sporządzono w Brukseli dnia czwartego lipca dwa tysiące czternastego roku w języku angielskim w dwóch egzemplarzach.

W imieniu Unii Europejskiej

W imieniu Konfederacji Szwajcarskiej

Oświadczenie państw członkowskich UE

„Państwa członkowskie UE stosujące decyzję Rady 2013/233/WPZiB z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) dołożą starań — w stopniu, w jakim zezwalają na to ich krajowe systemy prawne — by w miarę możliwości odstąpić w stosunku do Konfederacji Szwajcarskiej od wszelkich roszczeń z tytułu uszkodzeń ciała lub śmierci członka ich personelu lub uszkodzenia lub straty jakichkolwiek należących do nich składników majątku używanych w EUBAM Libya, jeżeli takie uszkodzenia ciała, śmierć, szkoda lub strata:

- zostały spowodowane przez personel z Konfederacji Szwajcarskiej podczas wykonywania obowiązków związanych z EUBAM Libya, z wyjątkiem przypadków rażącego niedbalstwa lub umyślnego naruszenia przepisów, lub
 - wynikły z użycia składników majątku należących do Konfederacji Szwajcarskiej, pod warunkiem że takie składniki majątku zostały użyte w związku z misją oraz z wyjątkiem przypadków rażącego niedbalstwa lub umyślnego naruszenia przepisów ze strony personelu prowadzonej przez UE misji z Konfederacji Szwajcarskiej, który używa takich składników majątku”.
-

Oświadczenie Konfederacji Szwajcarskiej:

„Konfederacja Szwajcarska, stosując decyzję Rady 2013/233/WPZiB z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya), dołoży starań — w stopniu, w jakim zezwala na to jej krajowy system prawny — by w miarę możliwości w stosunku do każdego państwa biorącego udział w EUBAM Libya odstąpić od wszelkich roszczeń z tytułu uszkodzeń ciała lub śmierci członka personelu lub uszkodzenia lub straty jakichkolwiek należących do niej składników majątku używanych w prowadzonej przez UE misji, jeżeli takie uszkodzenia ciała, śmierć, szkoda lub strata:

- zostały spowodowane przez personel podczas wykonywania obowiązków związanych z EUBAM Libya z wyjątkiem przypadków rażącego niedbalstwa lub umyślnego naruszenia przepisów, lub
 - wynikły z użycia składników majątku należących do państw biorących udział w prowadzonej przez UE misji, pod warunkiem że takie składniki majątku zostały użyte w związku z misją oraz z wyjątkiem przypadków rażącego niedbalstwa lub umyślnego naruszenia przepisów ze strony personelu prowadzonej przez UE misji, który używa takich składników majątku”.
-

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 753/2014

z dnia 11 lipca 2014 r.

dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 17 marca 2014 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 269/2014.
- (2) Zważywszy na powagę sytuacji na Ukrainie, Rada uważa, że do wykazu osób fizycznych i prawnych, podmiotów i organów objętych środkami ograniczającymi, zamieszczonego w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 269/2014, należy dodać kolejne osoby.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 269/2014,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do wykazu zamieszczonego w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 269/2014 dodaje się osoby wymienione w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lipca 2014 r.

W imieniu Rady

S. GOZI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 17.3.2014, s. 6.

ZAŁĄCZNIK

WYKAZ OSÓB, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1

	Imię i nazwisko	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data umieszczenia w wykazie
1.	Aleksandr Yurevich BORODAI (Александр Юрьевич Бородай)	ur.: 25.7.1972 w Moskwie	Tak zwany „premier Donieckiej Republiki Ludowej”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Donieckiej Republiki Ludowej” (np. 8 lipca oświadczył, że „nasze wojsko prowadzi specjalną operację przeciwko ukraińskim »faszystom«”). Sygnatariusz protokołu ustaleń w sprawie „Unii Noworosyjskiej”.	12.7.2014
2.	Alexander KHODAKOVSKY (Александр Сергеевич Ходаковский)		Tak zwany „minister bezpieczeństwa Donieckiej Republiki Ludowej”. Odpowiedzialny za separatystyczne działania w zakresie bezpieczeństwa tzw. „rządu Donieckiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
3.	Alexandr Aleksandrovich KALYUSSKY, (Александр Александрович Калюсский)		Tak zwany „faktyczny wicepremier do spraw społecznych DRL”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Donieckiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
4.	Alexander KHRYAKOV		Tak zwany „minister ds. informacji i komunikacji masowej DRL”. Odpowiedzialny za proseparatystyczne działania propagandowe tzw. „rządu Donieckiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
5.	Marat BASHIROV		Tak zwany „prezes Rady Ministrów Ługańskiej Republiki Ludowej”, zatwierdzony 8 lipca. Odpowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Ługańskiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
6.	Vasyl NIKITIN		Tak zwany „wiceprezes Rady Ministrów Ługańskiej Republiki Ludowej” (wcześniej tak zwany „premier Ługańskiej Republiki Ludowej” oraz były rzecznik „Armii Południowego Wschodu”). Odpowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Ługańskiej Republiki Ludowej”. Odpowiedzialny za oświadczenie Armii Południowego Wschodu o tym, że ukraińskie wybory prezydenckie na terytorium „Ługańskiej Republiki Ludowej” nie mogą się odbyć ze względu na „nowy” status tego regionu.	12.7.2014

	Imię i nazwisko	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data umieszczenia w wykazie
7.	Aleksey KARYAKIN (Алексей Карякин)	1979 r.	Tak zwany „Przewodniczący Rady Najwyższej Ługańskiej Republiki Ludowej”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” „Rady Najwyższej”, odpowiedzialny za zwrócenie się do Federacji Rosyjskiej o uznanie niepodległości „Ługańskiej Republiki Ludowej”. Sygnatariusz protokołu ustaleń w sprawie „Unii Noworosyjskiej”.	12.7.2014
8.	Yuriy IVAKIN (Юрий Ивакин)		Tak zwany „minister spraw wewnętrznych Ługańskiej Republiki Ludowej”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Ługańskiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
9.	Igor PLOTNITSKY		Tak zwany „minister obrony Ługańskiej Republiki Ludowej”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Ługańskiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
10.	Nikolay KOZITSYN	20 czerwca 1956 r. w regionie donieckim	Dowódca sił kozackich. Odpowiedzialny za dowodzenie separatystami na terytorium wschodniej Ukrainy w walkach z ukraińskimi siłami rządowymi.	12.7.2014
11.	Oleksiy MOZGOVY (Олексій Мозговий)		Jeden z przywódców grup zbrojnych na terytorium wschodniej Ukrainy. Odpowiedzialny za szkolenie separatystów do walki z ukraińskimi siłami rządowymi.	12.7.2014

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 754/2014**z dnia 11 lipca 2014 r.****dotyczące odmowy udzielenia zezwolenia na stosowanie *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) jako dodatków paszowych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 1831/2003 przewidziano udzielanie zezwoleń na stosowanie dodatków w żywieniu zwierząt oraz określono sposób uzasadniania i procedury przyznawania takich zezwoleń lub odmowy ich udzielenia. W art. 10 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 w związku z jego art. 10 ust. 1–4 ustanowiono przepisy szczegółowe dotyczące oceny produktów, które były stosowane w Unii jako dodatki do kiszonki w dniu, w którym rozporządzenie to zaczęło być stosowane.
- (2) Zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044), wcześniej *Lactococcus lactis* (NCIMB 30044), wpisano do rejestru dodatków paszowych dla wszystkich gatunków zwierząt jako „dodatki do kiszonki”.
- (3) Zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 w związku z jego art. 7 złożone zostały wnioski o zezwolenie na stosowanie *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) jako dodatków paszowych dla wszystkich gatunków zwierząt, celem sklasyfikowania ich w kategorii „dodatki technologiczne” i w grupie funkcjonalnej „dodatki do kiszonki”. Do wniosków dołączone zostały dane szczegółowe oraz dokumenty wymagane na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003.
- (4) Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) w opiniach z dnia 6 marca 2014 r. ⁽²⁾ stwierdził, że w *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) są odporne na tetracyklinę — antybiotyk stosowany w medycynie i weterynarii.
- (5) Dostępne informacje nie pozwalają na wykluczenie ryzyka, że *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) mogą przenieść odporność na ten antybiotyk na inne mikroorganizmy. Nie stwierdzono zatem, że *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) w proponowanych warunkach stosowania jako dodatki paszowe nie mają szkodliwego wpływu na zdrowie zwierząt, zdrowie ludzi ani na środowisko.
- (6) Warunki zezwolenia określone w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 nie są zatem spełnione. W związku z tym należy odmówić udzielenia zezwolenia na stosowanie *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) jako dodatków paszowych.
- (7) Ponieważ dalsze stosowanie *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) jako dodatków paszowych może mieć szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi i zwierząt, dodatki te należy niezwłocznie wycofać z obrotu. Uwzględniając aspekty praktyczne, należy jednak zapewnić zainteresowanym podmiotom czas na wykorzystanie istniejących zapasów kiszonek wyprodukowanych z wykorzystaniem tych dodatków paszowych.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29.⁽²⁾ Dziennik EFSA 2014; 12(3):3609 oraz Dziennik EFSA 2014; 12(3):3610.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Odmowa udzielenia zezwolenia

Odmawia się udzielenia zezwolenia na stosowanie *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) jako dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt.

Artykuł 2

Środki przejściowe

1. Istniejące zapasy *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) oraz zawierających je premiksów wycofuje się z obrotu jak najszybciej, a najpóźniej do dnia 30 września 2014 r.
2. Kiszonki wyprodukowane przed dniem 1 sierpnia 2014 r. z wykorzystaniem *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30068) i *Pediococcus pentosaceus* (NCIMB 30044) oraz zawierających je premiksów mogą być wykorzystywane do wyczerpania zapasów.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 755/2014**z dnia 11 lipca 2014 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	53,5
	MK	97,3
	TR	53,3
	XS	47,9
	ZZ	63,0
0707 00 05	AL	74,4
	MK	27,7
	TR	76,0
	ZZ	59,4
0709 93 10	TR	97,2
	ZZ	97,2
0805 50 10	AR	92,8
	TR	148,4
	UY	122,9
	ZA	112,0
	ZZ	119,0
0808 10 80	AR	106,9
	BR	111,7
	CL	103,6
	NZ	132,2
	ZA	120,0
	ZZ	114,9
0808 30 90	AR	76,3
	CL	99,3
	NZ	184,8
	ZA	98,2
	ZZ	114,7
0809 10 00	BA	82,8
	MK	85,8
	TR	242,4
	XS	59,5
	ZZ	117,6
0809 29 00	TR	236,1
	ZZ	236,1
0809 30	MK	60,6
	TR	138,6
	ZZ	99,6
0809 40 05	BA	70,3
	ZZ	70,3

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) NR 756/2014**z dnia 8 lipca 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1072/2013 (EBC/2013/34) w sprawie statystyki stóp procentowych stosowanych przez monetarne instytucje finansowe****(EBC/2014/30)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności art. 5,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1072/2013 (EBC/2013/34) ⁽²⁾ weszło w życie w dniu 27 listopada 2013 r.; będzie ono miało zastosowanie do przekazywania danych dotyczących stóp procentowych monetarnych instytucji finansowych (MIF) od dnia 1 stycznia 2015 r.
- (2) Rozporządzenie (UE) nr 1072/2013 (EBC/2013/34) wprowadza wymóg odrębnego przekazywania danych dotyczących nowych umów renegocjowanych kredytów i pożyczek; jednocześnie punkt 4 części 13 załącznika II do wytycznych EBC/2014/15 ⁽³⁾ wprowadza również wymóg przekazywania danych dotyczących stóp procentowych mających zastosowanie do renegocjowanych kredytów i pożyczek.
- (3) Niezbędne jest ujednolicenie zakresu renegocjowanych kredytów i pożyczek z rozporządzenia (UE) nr 1072/2013 (EBC/2013/34) z wytycznymi EBC/2014/15, co zapewni właściwe ujmowanie renegocjacji pożyczek i kredytów, które mają miejsce w czasie trwania okresu sprawozdawczego, w którym udzielono kredytu lub pożyczki, jak również właściwe sprawozdawanie nowych umów renegocjowanych kredytów i pożyczek, które nie zostały jeszcze w pełni wykorzystane, tj. kredytów i pożyczek pobieranych w transzach,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1**Zmiana**

W sekcji VI części 2 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1072/2013 (EBC/2013/34) pkt 22 otrzymuje brzmienie:

„22. Na potrzeby osobnego wykazywania w statystyce stóp procentowych MIF stanów nowych umów z tytułu renegocjowanych kredytów i pożyczek dla gospodarstw domowych lub przedsiębiorstw niefinansowych renegocjowane kredyty i pożyczki obejmują wszystkie nowe umowy kredytów i pożyczek innych niż kredyty i pożyczki odnawialne i w rachunku bieżącym oraz kredyty i pożyczki z tytułu kart kredytowych, które w momencie renegocjacji zostały udzielone, ale nie zostały jeszcze spłacone.”.

Artykuł 2**Przepisy końcowe**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 8 lipca 2014 r.

W imieniu Rady Prezesów EBC

Mario DRAGHI

Prezes EBC

⁽¹⁾ Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8.⁽²⁾ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1072/2013 z dnia 24 września 2013 r. w sprawie statystyki stóp procentowych stosowanych przez monetarne instytucje finansowe (EBC/2013/34) (Dz.U. L 297 z 7.11.2013, s. 51).⁽³⁾ Wytyczne EBC/2014/15 z dnia 4 kwietnia 2014 r. w sprawie statystyki monetarnej i finansowej (przyjęte w dniu 4 kwietnia 2014 r. i dostępne na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu). Dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym.

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 8 lipca 2014 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczącego zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami

(2014/452/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 2, art. 114, 168, 169 i 197 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2894/94 z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾ („Porozumienie EOG”) weszło w życie dnia 1 stycznia 1994 r.
- (2) Zgodnie z art. 98 Porozumienia EOG Wspólny Komitet EOG może podjąć decyzję o zmianie, między innymi, protokołu 31 do Porozumienia EOG.
- (3) Protokół 31 do Porozumienia EOG zawiera postanowienia i ustalenia dotyczące współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami.
- (4) Należy rozszerzyć współpracę pomiędzy Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG w celu włączenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1381/2013 ⁽³⁾.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić protokół 31 do Porozumienia EOG, aby umożliwić podjęcie rozszerzonej współpracy od dnia 1 stycznia 2014 r.
- (6) Stanowisko Unii we Wspólnym Komitecie EOG powinno zatem opierać się na załączonym projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczące proponowanej zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu EOG załączonym do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 305 z 30.11.1994, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1381/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające program „Prawa, równość i obywatelstwo” na lata 2014–2020 (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 62).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 lipca 2014 r.

W imieniu Rady
P. C. PADOAN
Przewodniczący

PROJEKT

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG NR .../2014**z dnia****zmieniająca protokół 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach
poza czterema swobodami**

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 86 i 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy rozszerzyć współpracę pomiędzy Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG w celu włączenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1381/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego program „Prawa, równość i obywatelstwo” na lata 2014–2020 ⁽¹⁾,
- (2) Protokół 31 do Porozumienia EOG powinien w związku z tym zostać zmieniony, aby umożliwić podjęcie rozszerzonej współpracy od dnia 1 stycznia 2014 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 5 protokołu 31 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 5 po słowach „w programach, o których mowa w tiret trzynastym, począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r.” dodaje się słowa „w programie, o którym mowa w tiret czternastym od dnia 1 stycznia 2014 r.”;
- 2) w ust. 8 dodaje się tiret w brzmieniu:

„— **32013 R 1381**: rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1381/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającym program »Prawa, równość i obywatelstwo« na lata 2014–2020 (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 62).

Liechtenstein uczestniczy jedynie w działaniach programu przeprowadzanych w ramach linii budżetowych 33 01 04 01 Prawa i obywatelstwo — wydatki pomocnicze oraz 33 02 02 Promowanie niedyskryminacji i równości.

Norwegia zostaje wyłączona z udziału w programie oraz z obowiązku dokonywania wkładu finansowego na jego rzecz.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po dokonaniu ostatniej notyfikacji przewidzianej w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*).

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG
Przewodniczący

Sekretarze
Wspólnego Komitetu EOG

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 62.

(*) [Nie wskazano wymogów konstytucyjnych.] [Wskazano wymogi konstytucyjne.]

DECYZJA RADY**z dnia 8 lipca 2014 r.****w sprawie stanowiska, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczącego zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami**

(2014/453/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 172 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2894/94 z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾ („Porozumienie EOG”) weszło w życie dnia 1 stycznia 1994 r.
- (2) Zgodnie z art. 98 Porozumienia EOG Wspólny Komitet EOG może podjąć decyzję o zmianie, między innymi, protokołu 31 do Porozumienia EOG („protokół 31”).
- (3) Protokół 31 zawiera postanowienia i ustalenia dotyczące współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami.
- (4) Należy rozszerzyć współpracę pomiędzy Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG w celu włączenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 ⁽³⁾.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić protokół 31, aby umożliwić podjęcie rozszerzonej współpracy od dnia 1 stycznia 2014 r..
- (6) Stanowisko Unii we Wspólnym Komitecie EOG powinno zatem opierać się na załączonym projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczące proponowanej zmiany protokołu 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach poza czterema swobodami, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu EOG załączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 lipca 2014 r.

W imieniu Rady

P. C. PADOAN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 305 z 30.11.1994, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające instrument „Łącząc Europę”, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 913/2010 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 680/2007 i (WE) nr 67/2010 (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129).

PROJEKT

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG nr .../2014

z dnia

**zmieniająca protokół 31 do Porozumienia EOG w sprawie współpracy w konkretnych dziedzinach
poza czterema swobodami**

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 86 i 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy rozszerzyć współpracę pomiędzy Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG w celu włączenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającego instrument „Łącząc Europę”, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 913/2010 oraz uchylającego rozporządzenia (WE) nr 680/2007 i (WE) nr 67/2010 ⁽¹⁾.
- (2) Protokół 31 do Porozumienia EOG powinien w związku z tym zostać zmieniony, aby umożliwić podjęcie rozszerzonej współpracy od dnia 1 stycznia 2014 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W art. 2 ust. 5 protokołu 31 do Porozumienia EOG dodaje się, co następuje:

„— **32013 R 1316:** rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1316/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiającym instrument »Łącząc Europę«, zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 913/2010 oraz uchylającym rozporządzenia (WE) nr 680/2007 i (WE) nr 67/2010 (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129).

Państwa EFTA są objęte jedynie częścią instrumentu »Łącząc Europę« dotyczącą telekomunikacji.

Liechtenstein zostaje wyłączony z udziału w programie oraz z obowiązku dokonywania wkładu finansowego na jego rzecz.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po dokonaniu ostatniej notyfikacji przewidzianej w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*).

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG
Przewodniczący

Sekretarze
Wspólnego Komitetu EOG

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 129.

(*) [Nie wskazano wymogów konstytucyjnych.] [Wskazano wymogi konstytucyjne.]

DECYZJA RADY**z dnia 8 lipca 2014 r.****w sprawie stanowiska, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczącego zmiany załącznika XX (Środowisko) do Porozumienia EOG**

(2014/454/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 175 ust. 1 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2894/94 z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾ („Porozumienie EOG”) weszło w życie dnia 1 stycznia 1994 r.
- (2) Zgodnie z art. 98 Porozumienia EOG Wspólny Komitet EOG może podjąć decyzję o zmianie, między innymi, załącznika XX (Środowisko) do Porozumienia EOG.
- (3) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE ⁽³⁾ należy włączyć do Porozumienia EOG.
- (4) W związku z tym należy odpowiednio zmienić załącznik XX (Środowisko) do Porozumienia EOG.
- (5) Stanowisko Unii we Wspólnym Komitecie EOG powinno zatem opierać się na załączonym projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać przyjęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG, dotyczące zmiany załącznika XX (Środowisko) do Porozumienia EOG, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu EOG załączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 lipca 2014 r.

W imieniu Rady

P. C. PADOAN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 305 z 30.11.1994, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 71).

PROJEKT

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG nr .../2014
z dnia
zmieniająca załącznik XX (Środowisko) do Porozumienia EOG

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy włączyć do porozumienia EOG dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów ⁽¹⁾, sprostowaną w Dz.U. L 161 z 29.6.2010, s. 11.
- (2) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik XX do Porozumienia EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku XX do Porozumienia EOG po pkt 1k (dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady) dodaje się, co następuje:

„1l. **32009 L 0128:** Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 71), sprostowana w Dz.U. L 161 z 29.6.2010, s. 11.

Do celów Porozumienia przepisy tej dyrektywy odczytuje się z uwzględnieniem następujących dostosowań:

W art. 4 ust. 2 w odniesieniu do Norwegii słowa »26 listopada 2012 r.« należy zastąpić słowami »1 stycznia 2016 r.«.”

Artykuł 2

Teksty dyrektywy 2009/128/WE, sprostowanej w Dz.U. L 161 z 29.6.2010, s. 11, w języku islandzkim i norweskim, które zostaną opublikowane w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, są autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem [...] r., pod warunkiem otrzymania wszystkich notyfikacji przewidzianych w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*) lub z dniem wejścia w życie decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr .../... z dnia ... r. ⁽²⁾ [włączającej rozporządzenie (WE) nr 1107/2009] w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG
Przewodniczący

Sekretarze
Wspólnego Komitetu EOG

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 71.

(*) [Nie wskazano wymogów konstytucyjnych.] [Wskazano wymogi konstytucyjne.]

⁽²⁾ Dz.U. L ...

DECYZJA RADY 2014/455/WPZiB**z dnia 11 lipca 2014 r.****zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

uwzględniając decyzję Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 17 marca 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/145/WPZiB.
- (2) Zważywszy na powagę sytuacji na Ukrainie, Rada uważa, że do wykazu osób, podmiotów i organów objętych środkami ograniczającymi, zamieszczonego w załączniku do decyzji 2014/145/WPZiB, należy dodać kolejne osoby.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik do decyzji 2014/145/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do wykazu zamieszczonego w załączniku do decyzji 2014/145/WPZiB dodaje się osoby wymienione w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lipca 2014 r.

W imieniu Rady

S. GOZI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 78 z 17.3.2014, s. 16.

ZAŁĄCZNIK

WYKAZ OSÓB, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1

	Imię i nazwisko	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data umieszczenia w wykazie
1.	Aleksandr Yurevich BORODAI (Александр Юрьевич Бородай)	ur.: 25.7.1972 w Moskwie	Tak zwany „premier Donieckiej Republiki Ludowej”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Donieckiej Republiki Ludowej” (np. 8 lipca oświadczył, że „nasze wojsko prowadzi specjalną operację przeciwko ukraińskim »faszystom«.” Sygnatariusz protokołu ustaleń w sprawie „Unii Noworosyjskiej”).	12.7.2014
2.	Alexander KHODAKOVSKY (Александр Сергеевич Ходаковский)		Tak zwany „minister bezpieczeństwa Donieckiej Republiki Ludowej”. Odpowiedzialny za separatystyczne działania w zakresie bezpieczeństwa tzw. „rządu Donieckiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
3.	Alexandr Aleksandrovich KALYUSSKY, (Александр Александрович Калюсский)		Tak zwany „faktyczny wicepremier do spraw społecznych DRL”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Donieckiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
4.	Alexander KHRYAKOV		Tak zwany „minister ds. informacji i komunikacji masowej DRL”. Odpowiedzialny za proseparatystyczne działania propagandowe tzw. „rządu Donieckiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
5.	Marat BASHIROV		Tak zwany „prezes Rady Ministrów Ługańskiej Republiki Ludowej”, zatwierdzony 8 lipca. Odpowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Ługańskiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
6.	Vasyl NIKITIN		Tak zwany „wiceprezes Rady Ministrów Ługańskiej Republiki Ludowej” (wcześniej tak zwany „premier Ługańskiej Republiki Ludowej” oraz były rzecznik „Armii Południowego Wschodu”). Odpowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Ługańskiej Republiki Ludowej”. Odpowiedzialny za oświadczenie Armii Południowego Wschodu o tym, że ukraińskie wybory prezydenckie na terytorium „Ługańskiej Republiki Ludowej” nie mogą się odbyć ze względu na „nowy” status tego regionu.	12.7.2014

	Imię i nazwisko	Dane identyfikacyjne	Uzasadnienie	Data umieszczenia w wykazie
7.	Aleksey KARYAKIN (Алексей Карякин)	1979 r.	Tak zwany „Przewodniczący Rady Najwyższej Ługańskiej Republiki Ludowej”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” „Rady Najwyższej”, odpowiedzialny za zwrócenie się do Federacji Rosyjskiej o uznanie niepodległości „Ługańskiej Republiki Ludowej”. Sygnatariusz protokołu ustaleń w sprawie „Unii Noworosyjskiej”.	12.7.2014
8.	Yuriy IVAKIN (Юрий Ивакин)		Tak zwany „minister spraw wewnętrznych Ługańskiej Republiki Ludowej”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Ługańskiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
9.	Igor PLOTNITSKY		Tak zwany „minister obrony Ługańskiej Republiki Ludowej”. Opowiedzialny za separatystyczne działania „rządowe” tzw. „rządu Ługańskiej Republiki Ludowej”.	12.7.2014
10.	Nikolay KOZITSYN	20 czerwca 1956 r. w regionie donieckim	Dowódca sił kozackich. Odpowiedzialny za dowodzenie separatystami na terytorium wschodniej Ukrainy w walkach z ukraińskimi siłami rządowymi.	12.7.2014
11.	Oleksiy MOZGOVY (Олексій Мозговий)		Jeden z przywódców grup zbrojnych na terytorium wschodniej Ukrainy. Odpowiedzialny za szkolenie separatystów do walki z ukraińskimi siłami rządowymi.	12.7.2014

DECYZJA KOMISJI**z dnia 4 lutego 2014 r.****w sprawie pomocy państwa nr SA.21817 (C 3/07) (ex NN 66/06) wdrożonej przez Hiszpanię****Taryfy dla energii elektrycznej w Hiszpanii: konsumenci***(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 7741)***(Jedynie tekst w języku hiszpańskim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2014/456/UE)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami ⁽¹⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 27 kwietnia 2006 r. przedsiębiorstwa Céntrica plc i Céntrica Energía S.L.U. (razem zwane dalej „Céntrica”) skierowały do Komisji skargę dotyczącą systemu taryf regulowanych dla energii elektrycznej wdrożonego w Hiszpanii w 2005 r.
- (2) W piśmie z dnia 27 lipca 2006 r. Komisja zwróciła się do władz hiszpańskich o przedstawienie informacji na temat powyższego środka. Komisja otrzymała te informacje w piśmie z dnia 22 sierpnia 2006 r.
- (3) W dniu 12 października 2006 r. sprawę wpisano do rejestru pomocy niezgłoszonej (sprawa NN 66/06).
- (4) W piśmie z dnia 9 listopada 2006 r. Komisja zwróciła się do władz hiszpańskich o przedstawienie dodatkowych objaśnień dotyczących danego środka. Władze hiszpańskie odpowiedziały pismem z dnia 12 grudnia 2006 r.
- (5) W piśmie z dnia 24 stycznia 2007 r. Komisja poinformowała władze hiszpańskie, że podjęła decyzję o wszczęciu postępowania w sprawie przedmiotowego środka, przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (6) Decyzja Komisji została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag dotyczących przedmiotowego środka.
- (7) Władze hiszpańskie przedstawiły swoje uwagi w piśmie z dnia 26 lutego 2007 r.
- (8) Do Komisji wpłynęły uwagi od następujących zainteresowanych stron: regionalnego rządu Galicji (Xunta de Galicia) (pismo z dnia 23 marca 2007 r.), Céntrica (pisma z 26 marca 2007 r. i 3 lipca 2007 r.), ACIE — Stowarzyszenia Niezależnych Dostawców Energii (pismo z dnia 26 marca 2007 r.), rządu Asturii (pismo z dnia 27 marca 2007 r.), AEGE — Stowarzyszenia Sektorów Energochłonnych (pismo z dnia 2 kwietnia 2007 r. uzupełnione w dniu 21 listopada 2011 r.), Asturiana de Zinc — AZSA (pismo z dnia 3 kwietnia 2007 r.), Ferroatlántica — producenta metali (pismo z dnia 3 kwietnia 2007 r.), Alcoa (pismo z dnia 3 kwietnia 2007 r.), UNESA — Hiszpańskiego Stowarzyszenia Przemysłu Elektroenergetycznego (pismo z dnia 25 kwietnia 2007 r.), ENEL Viesgo (pismo z dnia 26 kwietnia 2007 r.), Iberdrola (pismo z dnia 26 kwietnia 2007 r.), Union Fenosa Distribución (pismo z dnia 27 kwietnia 2007 r.), Hidrocarbónico Distribución Eléctrica (pismo z dnia 27 kwietnia 2007 r.), Endesa Distribución Eléctrica (pismo z dnia 27 kwietnia 2007 r.).

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 27.2.2007, s. 9.⁽²⁾ Zob. przypis 1.

- (9) W pismach z dnia 15 maja 2007 r. i 6 lipca 2007 r. Komisja przesłała uwagi zainteresowanym stronom władzom hiszpańskim, umożliwiając im ustosunkowanie się do tych uwag; w piśmie z dnia 2 sierpnia 2007 r. władze hiszpańskie przedstawiły swoje uwagi.
- (10) Otrzymano też dodatkowe informacje od Céntrica w pismach z dnia 1 czerwca 2007 r., 28 sierpnia 2007 r., 4 lutego 2008 r. i 1 marca 2008 r., od AEGE w piśmie z dnia 21 listopada 2011 r. oraz od Ferroatlántica w piśmie z dnia 5 grudnia 2011 r.
- (11) W pismach z dnia 30 lipca 2009 r., 19 marca 2010 r., 6 października 2011 r., 12 kwietnia 2012 r., 31 sierpnia 2012 r., 4 lutego 2013 r. i 17 lipca 2013 r. Komisja zwróciła się do władz hiszpańskich o przedstawienie dodatkowych objaśnień dotyczących przedmiotowego środka. Władze hiszpańskie odpowiedziały w pismach z dnia 5 października 2009 r., 26 kwietnia 2010 r., 7 grudnia 2011 r., 12 czerwca 2012 r., 18 października 2012 r., 11 lutego 2013 r. i 4 października 2013 r.
- (12) W dniu 19 kwietnia 2013 r. akta podzielono na dwie części, obejmujące: niniejszą sprawę, tj. sprawę SA.21817 (C3/07, ex NN 66/06) dotyczącą pomocy dla odbiorców końcowych energii elektrycznej, oraz sprawę SA.36559 (C3a/07, ex NN 66/06), która dotyczy pomocy dla dystrybutorów energii elektrycznej. Niniejsza decyzja dotyczy wyłącznie możliwej pomocy dla odbiorców końcowych energii elektrycznej objętych zakresem postępowania, czyli z wykluczeniem gospodarstw domowych i małych przedsiębiorstw.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA

HISZPAŃSKI SYSTEM ELEKTROENERGETYCZNY W 2005 R.

- (13) Na podstawie ram prawnych w postaci ustawy 54/1997 z dnia 27 listopada 1997 r. (Ley del Sector Eléctrico, zwanej dalej „LSE”), obowiązującej w 2005 r., dostawę energii elektrycznej do odbiorców końcowych z zastosowaniem taryf regulowanych sklasyfikowano jako działalność regulowaną. Na mocy ustawy zadanie to powierzono dystrybutorom.
- (14) W 2005 r. wszyscy odbiorcy końcowi energii elektrycznej na hiszpańskim rynku mogli wybrać, czy chcą negocjować umowy z niezależnymi dostawcami czy korzystać z dostaw energii według taryf regulowanych ustalonych przez państwo. Każdy odbiorca końcowy, który zdecydował się na dostawę w ramach rynku regulowanego, był uprawniony do dostaw od lokalnego dystrybutora według całociowej taryfy regulowanej (cena obejmująca wszystkie koszty), uwzględniającej jego profil i zużycie energii. Odbiorcy na wolnym rynku pokrywali nie tylko koszty dostaw energii, ale uiszczali też opłatę za dostęp do sieci, również regulowaną. Od czasu zakończenia reformy sektora elektroenergetycznego w 2009 r. dystrybutorzy nie dostarczają energii z zastosowaniem całociowych taryf regulowanych.
- (15) Decyzja w sprawie poziomów całociowych taryf regulowanych i regulowanych opłat za dostęp do sieci na cały rok zapadała *ex ante*, zazwyczaj przed końcem roku N-1, ale w ciągu roku kwoty te mogły być korygowane ⁽³⁾. Coroczny wzrost taryf był jednak ograniczony górnym pułapem ⁽⁴⁾. Z zasady taryfy i opłaty ustalano w oparciu o prognozy, tak aby wynikające z nich regulowane przychody wystarczały na pokrycie wszystkich regulowanych kosztów systemu elektroenergetycznego. Takie regulowane koszty systemu obejmowały w 2005 r. koszty dostaw energii według taryf całociowych, koszty zakupu energii ze specjalnych systemów (odnawialne źródła energii, kogeneracja itd.), koszty przesyłu i dystrybucji, koszty środków zarządzania popytem, koszty wytwarzania dodatkowej energii elektrycznej na hiszpańskich wyspach, koszty wsparcia przemysłu wydobywania węgla, deficyt za poprzednie lata itd. Nie stosowano żadnych zasad przeznaczania konkretnych kategorii przychodów bądź ich części na określoną kategorię kosztów czy część tych kosztów. W związku z tym ani całych, ani częściowych przychodów z opłat za dostęp do sieci nie przeznaczano na przykład na finansowanie dotacji na wytwarzanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych czy na wytwarzanie energii elektrycznej na hiszpańskich wyspach.
- (16) W 2005 r. było co najmniej 25 taryf regulowanych dla odbiorców końcowych, zależnie od poziomu zużycia, profilu zużycia, zamierzonego odbiorcy oraz napięcia przyłączeniowego. Jednocześnie na wolnym rynku stosowano wobec odbiorców końcowych dziewięć innych regulowanych opłat za dostęp do sieci, ustalanych również w oparciu o napięcie przyłączeniowe i inne właściwości.
- (17) Dnia 30 grudnia 2004 r. władze hiszpańskie ustaliły taryfy dla energii elektrycznej na 2005 r. ⁽⁵⁾, odpowiadające następującym kategoriom odbiorców:

⁽³⁾ Art. 12 ust. 2 LSE stanowił, że taryfy dla energii elektrycznej były z zasady ustalane raz w roku, ale można je było w ciągu roku korygować.

⁽⁴⁾ Zgodnie z art. 8 dekretu królewskiego 1432/2002 średnia taryfa nie mogła wzrosnąć o więcej niż 1,40 % (w stosunku rok do roku), natomiast poszczególne taryfy mogły wzrosnąć jedynie o wartość procentową równoważną wzrostowi średniej taryfy: + 0,60 % (łącznie 2 %).

⁽⁵⁾ Dekret królewski 2392/2004 z dnia 30 grudnia 2004 r. ustanawiający taryfy dla energii elektrycznej na 2005 r., Dziennik Urzędowy 315, s. 42766.

TARYFY CAŁOŚCIOWE

Niskie napięcie

- 1.0. maksymalna moc elektryczna 770 kW
- 2.0. do użytku ogólnego, moc elektryczna nieprzekraczająca 15 kW
- 3.0. do użytku ogólnego
- 4.0. do użytku ogólnego, długoterminowego
- B.0 oświetlenie publiczne
- R.0 na potrzeby nawadniania w rolnictwie

Wysokie napięcie*Taryfy ogólne*

Wykorzystanie krótkoterminowe

- 1.1. do użytku ogólnego, nieprzekraczające 36 kV
- 1.2. do użytku ogólnego, powyżej 36 kV do 72,5 kV włącznie
- 1.3. do użytku ogólnego, powyżej 72,5 kV do 145 kV włącznie
- 1.4. do użytku ogólnego, powyżej 145 kV

Wykorzystanie średnioterminowe

- 2.1. nieprzekraczające 36 kV
- 2.2. powyżej 36 kV do 72,5 kV włącznie
- 2.3. powyżej 72,5 kV do 145 kV włącznie
- 2.4. powyżej 145 kV

Wykorzystanie długoterminowe

- 3.1. nieprzekraczające 36 kV
- 3.2. powyżej 36 kV do 72,5 kV włącznie
- 3.3. powyżej 72,5 kV do 145 kV włącznie
- 3.4. powyżej 145 kV

Taryfy trakcyjne (Tarifas de tracción)

- T.1 nieprzekraczające 36 kV
- T.2 powyżej 36 kV do 72,5 kV włącznie
- T.3 powyżej 72,5 kV i 145 kV

Na potrzeby nawadniania w rolnictwie

- R.1 nieprzekraczające 36 kV
- R.2 powyżej 36 kV do 72,5 kV włącznie
- R.3 powyżej 72,5 kV do 145 kV włącznie

*G. Taryfa dla dużych odbiorców (G4)**Taryfy do celów sprzedaży dla dystrybutorów*

- D.1 nieprzekraczające 36 kV
- D.2 powyżej 36 kV do 72,5 kV
- D.3 powyżej 72,5 kV do 145 kV
- D.4 powyżej 145 kV

TARYFY DOSTĘPOWE

Niskie napięcie

2,0 A zwykła taryfa dostępowa dla sieci niskiego napięcia

2,0 NA zwykła taryfa dostępowa dla sieci niskiego napięcia z podziałem na dzień i noc

3,0 A ogólna taryfa dostępowa dla sieci niskiego napięcia

Wysokie napięcie

3.1.A taryfa dostępowa dla sieci o napięciu nieprzekraczającym 36 kV (moc elektryczna nieprzekraczająca 450 kW)

6.1 taryfa dostępowa dla sieci o napięciu nieprzekraczającym 36 kV (moc elektryczna powyżej 450 kW)

6.2 taryfa dostępowa dla sieci o napięciu powyżej 36 kV do 72,5 kV włącznie (moc elektryczna powyżej 450 kW)

6.3 taryfa dostępowa dla sieci o napięciu powyżej 72,5 kV do 145 kV włącznie (moc elektryczna powyżej 450 kW)

6.4 taryfa dostępowa dla sieci o napięciu powyżej 145 kV (moc elektryczna powyżej 450 kW)

6.5 taryfa dostępowa do celów wymiany międzynarodowej

- (18) Regulowane taryfy całościowe można podzielić na komponent przeznaczony na pokrycie kosztów przesyłu, dystrybucji i ogólnych kosztów systemu (*opłata za dostęp do sieci*) oraz na komponent odzwierciedlający koszty zakupu energii elektrycznej na hurtowym rynku energii (*komponent energii*). Ponadto stosowano system upustów od taryf całościowych w odniesieniu do usług zarządzania popytem (np. dopuszczalne przerwy w dostawach energii elektrycznej po zawiadomieniu lub zużycie skoncentrowane na okresach pozaszczytowych). Począwszy od 2005 r. Hiszpania wprowadziła zmiany w systemie taryf regulowanych. Ostatniej z nich dokonano w 2013 r., kiedy Hiszpania przyjęła nowe ramy legislacyjne dla sektora energii elektrycznej (ustawa 24/13), które między innymi obejmowały reformę regulacji cen na rynku sprzedaży detalicznej. Hiszpania zapowiedziała przygotowanie nowej ustawy i przepisów wykonawczych do niej w 2014 r. Poniżej przedstawiono niektóre z podstawowych taryf całościowych na najniższym poziomie taryfowym dla wymienionych wyżej kategorii (tj. nieprzekraczających 145 kV), mających zastosowanie od 1 stycznia 2005 r.:

Tabela 1

Podstawowe kwoty w całościowych taryfach regulowanych w 2005 r.

	A/komponent mocy elektrycznej	B/komponent energii	Taryfa całościowa (A+B)			
	EUR/kW miesięcznie	EUR/kWh	EUR/MWh			
NISKIE NAPIĘCIE						
1.0 Moc elektryczna < 770 W	0,277110	0,062287	62,67			
3.0 Do użytku ogólnego	1,430269	0,083728	85,71			
4.0 Do użytku ogólnego, długoterminowego	2,284634	0,076513	79,69			
WYSOKIE NAPIĘCIE						
1.4 Wykorzystanie krótkoterminowe, do użytku ogólnego > 145 kV	1,759358	0,058412	60,86			
2.4 Wykorzystanie średnioterminowe, do użytku ogólnego > 145 kV	3,632629	0,053224	58,27			

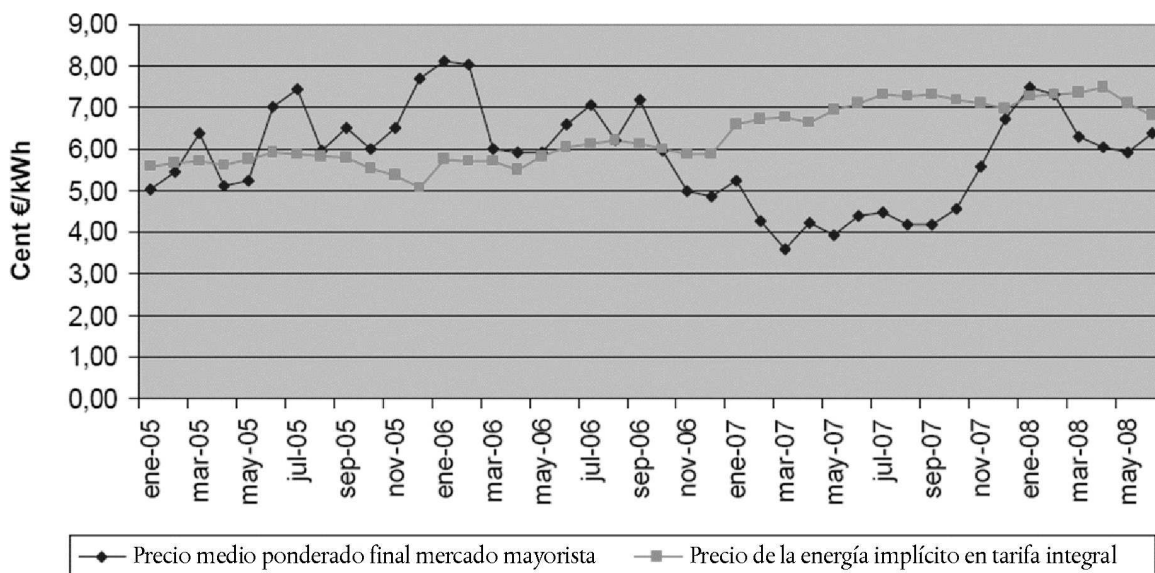
	A/komponent mocy elektrycznej	B/komponent energii	Taryfa całościowa (A+B)			
	EUR/kW miesięcznie	EUR/kWh	EUR/MWh			
3.4 Wykorzystanie długoterminowe, do użytku ogólnego > 145 kV	9,511921	0,042908	56,12			
G. Duży odbiorcy G4	10,208070	0,011265	25,44			

Źródło: załącznik I do dekretu królewskiego 2392/2004, obliczenia Komisji.

- (19) Hiszpańska Krajowa Komisja Energetyki (*Comisión Nacional de Energía* — CNE), hiszpański organ regulacyjny, stwierdziła, że średnie taryfy całościowe w 2005 r. nie odzwierciedlały wszystkich kosztów dostaw, zwłaszcza kosztów zakupu energii na rynku sprzedaży hurtowej. W szczególności, jak pokazano na poniższym wykresie, tylko w ciągu pięciu miesięcy od stycznia do lutego 2005 r. i potem znowu od kwietnia do czerwca 2005 r. ceny określone w średnich całościowych taryfach regulowanych były niższe od średnich cen na rynku hurtowej sprzedaży energii elektrycznej. I na odwrót, od października 2006 r. do grudnia 2007 r. miała miejsce sytuacja przeciwna: w ciągu tych 14 miesięcy średnie ceny hurtowe gwałtownie spadły poniżej cen energii określonych w średnich całościowych taryfach regulowanych, dużo poniżej różnicy odnotowanej w okresie siedmiu miesięcy 2005 r., w którym ceny hurtowe były wyższe od cen określonych w taryfach całościowych.

Wykres 1

Średnia ważona cena hurtowa a cena energii określona w taryfie całościowej

Źródło: CNE — Sprawozdanie dotyczące rozwoju konkurencji na rynkach gazu i energii elektrycznej. Okres 2005–2007, s. 84.

DEFICYT TARYFOWY W 2005 R.

- (20) Rozliczenie rachunków systemu elektroenergetycznego odbywało się raz w roku na podstawie faktycznych regulowanych przychodów i kosztów. W 2005 r. ustalony poziom taryf regulowanych i opłat za dostęp do sieci nie zapewnił wystarczających przychodów, które pozwoliłyby systemowi odzyskać wszystkie regulowane koszty udokumentowane *ex post* za cały rok. W wyniku ostatecznego rozliczenia za 2005 r., wykonanego przez CNE na koniec roku, stwierdzono deficyt w kwocie 3 811 mln EUR. Nie pierwszy raz proces rozliczenia zakończył się powstaniem deficytu, jednak wielkość deficytu za 2005 r. była bezprecedensowa. W latach 2000, 2001 i 2002 odnotowano mniejsze deficyty.

- (21) Przede wszystkim rząd zbyt nisko oszacował faktyczne koszty zakupu energii elektrycznej. Chociaż zużycie energii elektrycznej przez odbiorców końcowych tak na rynku regulowanym, jak i wolnym w 2005 r. kształtowało się mniej więcej zgodnie z prognozami z grudnia 2004 r., szereg nieprzewidzianych wzrostów cen w ciągu roku spowodował, że ceny hurtowe wzrosły z kwoty 35,61 EUR/MWh w 2004 r. do kwoty 62,4 EUR/MWh w 2005 r., w związku z czym średnia cena hurtowa w 2005 r. wyniosła 59,47 EUR/MWh. Do przyczyn takiego wzrostu zalicza się niespotykany suchy rok, który spowodował spadek produkcji energii hydroelektrycznej o 55 %, wzrost cen ropy, skutki ceny rynkowej uprawnień do emisji CO₂ przyznanych nieodpłatnie w ramach systemu handlu emisjami oraz wzrost popytu na energię wyższy od wzrostu PKB.
- (22) Innym ważnym czynnikiem, który przyczynił się do wzrostu ogólnych kosztów systemu, był wysoki poziom pomocy na wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych. W szczególności producenci energii ze źródeł odnawialnych mogli wybrać między bezpośrednim uczestnictwem na rynku hurtowej sprzedaży energii elektrycznej a „gieldą”. W 2005 r. opcja ta była szczególnie atrakcyjna, w związku z czym w giełdzie uczestniczyło więcej producentów energii ze źródeł odnawialnych niż przewidywano, co spowodowało wyższe koszty dla systemu. Ponadto bezpośrednia pomoc na koszty energii elektrycznej w ramach specjalnego systemu (odnawialne źródła energii, kogeneracja), zaksięgowana jako koszty regulowane, w 2005 r. wyniosła 2 701 mln EUR. Dla ilustracji, koszty systemu z tytułu przesyłu i dystrybucji w 2005 r. wyniosły 4 410 mln EUR.

Mechanizm przyjęty na potrzeby wstępnego finansowania deficytu

- (23) Wzrost deficytu nie przeszedł niezauważony. Już w marcu 2005 r., kiedy okazało się jasne, że deficyt taryfowy rośnie, na podstawie art. 24 dekretu królewskiego z mocą ustawy 5/2005 ⁽⁶⁾ władze hiszpańskie postanowiły, że fundusze wymagane do wyeliminowania luki między kosztami a przychodami systemu elektroenergetycznego dostarczy pięć hiszpańskich największych „uprawnionych przedsiębiorstw elektroenergetycznych”, które były uprawnione do otrzymania rekompensaty za koszty osierocone ⁽⁷⁾, według następującego podziału procentowego:
- Iberdrola, SA: 35,01 %
 - Unión Eléctrica Fenosa, SA: 12,84 %
 - Hidroeléctrica del Cantábrico; S.A: 6,08 %
 - Endesa, SA: 44,16 %
 - Elcogas, SA: 1,91 %
- (24) Dekret królewski z mocą ustawy 5/2005 stanowił, że przyszły deficyt zostanie przypisany wymienionym wyżej pięciu spółkom jako ujemne saldo na istniejącym rachunku depozytowym, wykorzystywanego przez CNE do wypłaty kosztów osieroconych na rzecz tych spółek. W praktyce zobowiązywało to te przedsiębiorstwa do dokonywania zaliczkowych płatności. Ujemne saldo na rachunku kosztów osieroconych skutkowałoby prawami poboru, dając przedsiębiorstwom w przyszłości prawo do pobierania przychodów od odbiorców energii elektrycznej. Przedsiębiorstwa mogłyby te prawa sekurytyzować i sprzedawać na rynku. Przyznane tym przedsiębiorstwom prawa poboru przyniosły minimalną stopę procentową (równą trzymiesięcznej stopie EURIBOR, obliczonej jako średnia stóp EURIBOR za listopad poprzedniego roku, bez spreadu).

Mechanizm przyjęty w celu pokrycia deficytu przy pomocy środków uzyskanych od odbiorców końcowych

- (25) W czerwcu 2006 r. władze hiszpańskie podjęły decyzję dotyczącą sposobu pokrycia deficytu z 2005 r. przy pomocy środków uzyskanych od odbiorców energii elektrycznej za sprawą taryf regulowanych. Na podstawie dekretu królewskiego 809/2006 ⁽⁸⁾ władze hiszpańskie ustanowiły, że deficyt z 2007 r. (lub dokładniej — prawa poboru przyznane przedsiębiorstwom) zostanie pokryty ze środków uzyskanych od odbiorców energii za pośrednictwem specjalnej opłaty dodatkowej mającej zastosowanie zarówno do taryf całociowych, jak i taryf dostępowych, w okresie obejmującym czternaście i pół roku. Ustalono, że opłata dodatkowa, obliczona jako roczna kwota wymagana do liniowego pokrycia bieżącej wartości netto deficytu za 2005 r. w okresie 14,5 roku, wyniesie 1,378 % taryfy całociowej oraz 3,975 % taryfy dostępowej na 2006 r. Stopa procentowa mająca zastosowanie była równa trzymiesięcznej stopie EURIBOR.

⁽⁶⁾ Dekret królewski z mocą ustawy 5/2005 z dnia 11 marca 2005 r. w sprawie pilnych reform mających na celu wspieranie wydajności i poprawę w obszarze zamówień publicznych. Dziennik Urzędowy 62 z 14.3.2005, s. 8832.

⁽⁷⁾ Koszty osierocone to straty poniesione przez zasiedziałych dostawców energii elektrycznej wskutek braku możliwości odzyskania zwrotu z inwestycji poczynionych przed liberalizacją. Pismem SG (2001) D/290869 z dnia 6 sierpnia 2001 r. Komisja zezwoliła na przyznanie pomocy wyrównawczej w celu pokrycia takich strat na podstawie kryteriów podanych w „Metodologii kosztów osieroconych” (komunikat Komisji dotyczący metody analizowania pomocy państwa związanej z kosztami osieroconymi). Na podstawie decyzji SG (2001) D/290553 z dnia 25 lipca 2001 r. w sprawie NN 49/99 Komisja zezwoliła Hiszpanii na przyznawanie do 2008 r. rekompensaty za koszty osierocone przedsiębiorstwom, do których zwrócono się o wstępne finansowanie deficytu z 2005 r.

⁽⁸⁾ Pierwszy dodatkowy przepis dekretu królewskiego 809/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. zmieniającego taryfy dla energii elektrycznej z dniem 1 lipca 2006 r., Dziennik Urzędowy 156 z 1.7.2006r.

- (26) Wspomnianą opłatę dodatkową traktowano jak „wkład o specjalnym przeznaczeniu” (*cuota con destino específico*). Władze hiszpańskie ustaliły, że przychody z wkładu na finansowanie deficytu z 2005 r. będą gromadzone na rachunku depozytowym zarządzanym przez CNE. Następnie CNE przekaże fundusze właścicielom praw poboru, czyli wytwórcom energii, którzy sfinansowali deficyt lub podmiotom, które odkupiły następnie od nich prawa poboru, według udziału w finansowaniu deficytu przez każdego z nich.

Skutki deficytu taryfowego dla hiszpańskiego rynku

- (27) W 2005 r. 37,49 % zapotrzebowania na energię elektryczną w Hiszpanii zaspokajano energią kupowaną na wolnym rynku. Ilość ta dotyczy stosunkowo niewielkiej grupy odbiorców; zaledwie 8,5 % odbiorców kupowało energię na wolnym rynku, podczas gdy 91,5 % pozostało przy taryfach regulowanych (spadek w stosunku do 2004 r., w którym było ich 97 %). Podstawową kategorią odbiorców na wolnym rynku byli odbiorcy, których instalacje zasilane są z sieci wysokiego napięcia (przede wszystkim odbiorcy przemysłowi); 38,9 % z nich skorzystało z przysługującej im opcji i zakupiona przez nich energia stanowiła 29 % całkowitego zużycia energii elektrycznej w kontynentalnej Hiszpanii w 2005 r. Znaczna większość gospodarstw domowych i odbiorców niskiego napięcia, którzy mogli korzystać z opcji wolnego rynku od 2003 r. ⁽⁹⁾, pozostała przy taryfach regulowanych; w 2005 r. znaczna ich część wybrała jednak wolny rynek. Na dzień 31 grudnia 2005 r. ponad 2 mln odbiorców korzystało z wolnego rynku (w porównaniu z 1,3 mln w 2004 r.).
- (28) Średnią korzyść cenową wynikającą z taryf regulowanych w 2005 r. należy jednak rozpatrywać łącznie z powrotem konsumentów na rynek regulowany, aczkolwiek z pewnym opóźnieniem. Jak pokazuje poniższa tabela 2, liczba odbiorców na wolnym rynku wzrastała w 2005 r., ale w 2006 r. spadła, osiągając wartość procentową (8,15 %) równą poziomowi z pierwszego półrocza 2005 r. Podobnie w pierwszym kwartale 2005 r. utrzymywał się widoczny w grudniu 2004 r. spadek ilości energii dostarczanej do odbiorców końcowych na wolnym rynku. Chociaż między czerwcem a wrześniem 2005 r. spadek ten zatrzymał się, nadal występował w grudniu 2004 r. i przez cały rok 2006.

Tabela 2

Udział miejsc dostarczania i energii na wolnym rynku (w ujęciu procentowym w stosunku do całego rynku) w latach 2004–2006

Energia elektryczna	2004				2005				2006			
	Marzec	Czerwiec	Wrzesień	Grudzień	Marzec	Czerwiec	Wrzesień	Grudzień	Marzec	Czerwiec	Wrzesień	Grudzień
% miejsc dostarczania	1,53	2,82	4,21	5,73	7,42	9,42	10,37	10,66	10,20	9,28	8,86	8,15
% energii	29,30	33,60	36,19	33,57	33,15	35,34	41,39	37,41	29,38	27,10	25,74	24,87

Źródło: Sprawozdanie CNE *Nota Informativa sobre los suministros de electricidad y gas natural en los mercados liberalizados*, actualización 31 de diciembre de 2006.

- (29) Chociaż skutki strat poniesionych przez dostawców zaczęły być odczuwalne w połowie 2005 r., kiedy ceny hurtowe zaczęły dynamicznie rosnąć, umów o dostawy nie można było rozwiązać w trybie natychmiastowym. W konsekwencji dostawcy na wolnym rynku, zwłaszcza ci, którzy nie posiadali mocy wytwórczych, ale musieli kupować energię elektryczną na rynku hurtowym, zmuszeni byli oferować energię w warunkach wolnego rynku z zastosowaniem taryf regulowanych, ryzykując poniesieniem strat, lub pobierać wyższe opłaty, odzwierciedlające faktyczne koszty zakupu, tracąc tym samym udział w rynku.

⁽⁹⁾ Hiszpania zliberalizowała rynek detalicznej sprzedaży energii elektrycznej wcześniej niż wymagały tego dyrektywy w sprawie energii elektrycznej z 1996 i 2003 r., w których przewidziano harmonogram liberalizacji na okres od 1999 do 2004 r. w przypadku odbiorców końcowych prowadzących działalność gospodarczą (począwszy od największych) oraz obowiązek liberalizacji segmentu gospodarstw domowych dopiero od 1 lipca 2007 r.

3. DECYZJA O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA NA PODSTAWIE ART. 108 UST. 2 TFUE

- (30) Komisja zdecydowała o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, obejmującego porównanie taryf regulowanych płaconych przez różne kategorie odbiorców końcowych z szacunkowymi cenami, które byłiby zobowiązani płacić na wolnym rynku w przypadku braku tych taryf. Szacunkowe ceny rynkowe obliczono na podstawie ceny energii elektrycznej na rynku hurtowym, opłat za dostęp do sieci oraz średniej marży handlowej oszacowanej na kwotę 10 EUR/MWh, zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Céntrica.

Tabela 3

Porównanie cen według kategorii odbiorców

Kategoria odbiorców	Taryfa regulowana (EUR/MWh)	Szacunkowa cena rynkowa (wyłącznie cena hurtowa plus taryfa dostępowa) (EUR/MWh)	Szacunkowa cena rynkowa (+ 10 EUR marża handlowa)
1. Duży odbiorcy przemysłowi podłączeni do sieci wysokiego napięcia (taryfa G4)	23,9	61,17	71,17
2. Duży odbiorcy przemysłowi z dostawami przerywalnymi	27,0	73,87–76,47	83,87–86,47
3. Odbiorcy podłączeni do sieci wysokiego napięcia	76,2	81,57	91,57
4. Gospodarstwa domowe	101,2	107,75	117,75
5. Drobnicy odbiorcy przemysłowi lub przedsiębiorstwa usługowe podłączone do sieci niskiego napięcia	103,9	101,07	111,07

Źródło: Céntrica.

- (31) Tabela wskazuje na znaczną korzyść na rzecz dwóch pierwszych kategorii (duży odbiorcy przemysłowi). W przypadku pozostałych kategorii odbiorców końcowych porównanie jest mniej rozstrzygające, chociaż nadal można zauważyć niewielką korzyść.
- (32) W decyzji uznano, że korzyść ta została przyznana w sposób selektywny, ponieważ sztucznie zaniżone ceny regulowane sprzyjały przedsiębiorstwom korzystającym z energii elektrycznej, a nie na przykład z gazu jako źródła energii. Ponadto odnotowano występowanie selektywności *de facto* i *de iure*, ponieważ korzyść była nieproporcjonalnie większa w przypadku dużych przemysłowych odbiorców końcowych, którzy w niektórych przypadkach korzystali z cen całkowitych o ponad połowę niższych niż komponent energii szacunkowych cen wolnorynkowych.
- (33) W decyzji o wszczęciu postępowania wskazano, że zachęcając odbiorców końcowych do powrotu na rynek regulowany, system mógł również przynosić korzyści dystrybutorom, którzy korzystali z gwarantowanej marży zysku z działalności regulowanej.
- (34) W decyzji stwierdzono też, że system obejmował transfer środków państwowych, ponieważ stosowana w cenie dodatkowa opłata przeznaczona na pokrycie deficytu stanowi opłatę parafiskalną, z której dochody, zanim zostaną skierowane do beneficjentów końcowych, trafiają najpierw na rachunek hiszpańskiego organu regulacyjnego CNE (organ sektora publicznego). W decyzji uznano, że w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w tej kwestii fundusze te należy uznać za zasoby państwowe.
- (35) Mając na uwadze, że odbiorcy końcowi funkcjonują na rynkach, które z zasady są otwarte dla konkurencji i obrotu handlowego wewnątrz UE, w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja doszła do wniosku, że spełniono wszystkie kryteria ustanowione w art. 107 ust. 1, a środek stanowił pomoc państwa z korzyścią dla odbiorców końcowych.

- (36) Po stwierdzeniu, że żadne z odstępstw przewidzianych w art. 107 TFUE zdaje się nie mieć zastosowania, w decyzji o wszczęciu postępowania oceniano, czy dostarczanie energii elektrycznej z zastosowaniem taryf regulowanych można uznać za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, korzystającą z odstępstwa przewidzianego w art. 106 ust. 2 TFUE. W decyzji stwierdzono, że w sektorze elektroenergetycznym margines swobody państw członkowskich w zakresie ustalania świadczeń związanych z usługą publiczną ograniczają przepisy dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE⁽¹⁰⁾ („dyrektywa w sprawie energii elektrycznej”). Dyrektywa ta zobowiązuje państwa członkowskie do ustanowienia obowiązku w zakresie usługi publicznej (w tym przede wszystkim prawa do dostaw energii elektrycznej w rozsądnych cenach) tylko na rzecz gospodarstw domowych i małych przedsiębiorstw⁽¹¹⁾. W decyzji stwierdzono, że w świetle dyrektywy w sprawie energii elektrycznej dostarczania energii elektrycznej średnim lub dużym przedsiębiorstwom z zastosowaniem taryf regulowanych nie można uznać za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym w ścisłym znaczeniu tego terminu.
- (37) Komisja wyraziła zatem poważne wątpliwości, czy elementy pomocy w taryfach regulowanych, które stosowano wobec przedsiębiorstw innych niż małe przedsiębiorstwa, można uznać za zgodne z rynkiem wewnętrznym.
- (38) W decyzji o wszczęciu postępowania stwierdzono, że możliwe jest, iż dystrybutorzy energii elektrycznej otrzymali pomoc państwa. Ta część sprawy podlega odrębnej decyzji (sprawa C 3a/07).

4. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (39) Na wystosowane przez Komisję zaproszenie do składania uwag dotyczących decyzji o wszczęciu szczegółowego postępowania wyjaśniającego odpowiedziało wiele dużych odbiorców przemysłowych, dystrybutorów, niezależnych dostawców oraz organów rządowych hiszpańskich wspólnot autonomicznych. Niniejszym podsumowane zostaną wyłącznie uwagi mające związek z domniemaną pomocą państwa na rzecz odbiorców końcowych energii elektrycznej.

UWAGI NIEZALEŻNYCH DOSTAWCÓW

- (40) Otrzymano uwagi od Céntrica i ACIE — Stowarzyszenia Niezależnych Dostawców Energii. Przedstawione argumenty i wnioski w dużym stopniu pokrywają się.

Uwagi Céntrica i ACIE

- (41) W swoich uwagach Céntrica skoncentrowała się na domniemanej korzyści dystrybutorów energii elektrycznej. Przedstawione przez spółkę dane liczbowe i argumenty wskazują jednak na występowanie pomocy państwa na rzecz odbiorców końcowych energii elektrycznej.
- (42) Zdaniem Céntrica współistnienie wolnego i regulowanego rynku, zwłaszcza zapewnienie odbiorcom końcowym swobody przechodzenia z jednego rynku na drugi, oznacza, że taryfy regulowane stanowiły odniesienie cenowe lub *de facto* próg dla cen na wolnym rynku. Dostawcy nie mogli pobierać opłat wyższych od taryf regulowanych, gdyż w przeciwnym razie straciliby odbiorców i nie zdołaliby pozyskać nowych.
- (43) Zazwyczaj cena energii elektrycznej dla odbiorców końcowych na wolnym rynku składa się z dwóch komponentów: z opłaty za dostęp do sieci i „komponentu dostawy”, który wynika z mechanizmów rynkowych i przechodzi na dostawcę detalicznego. Rentowność w dostawach detalicznych zależy od tego, czy „komponent dostawy”, za który płać odbiorcy, obejmuje koszty dostawcy (tj. koszty zakupu energii na rynku hurtowym lub własne koszty wytwarzania w przypadku przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo) oraz tzw. „marżę handlową”, która z kolei obejmuje pozostałe koszty dostawy (koszty marketingu, systemów informatycznych, fakturowania itd.) oraz zwrot z zainwestowanego kapitału. Dostawca na wolnym rynku mógł zatem prowadzić w danym segmencie rynku działalność przynoszącą zyski wyłącznie w przypadku występowania „dodatniej marży handlowej”, czyli różnicy między ogólnymi kosztami dostawcy związanymi z obsługą odbiorców a taryfą regulowaną.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 37.

⁽¹¹⁾ Art. 3 ust. 3 dyrektywy w sprawie energii elektrycznej stanowi: „Państwa członkowskie zapewniają wszystkim odbiorcom będącym gospodarstwami domowymi, a także, gdzie państwa członkowskie uznają to za stosowne, małym przedsiębiorstwom (mianowicie przedsiębiorstwom zatrudniającym mniej niż 50 osób i mającym obrót roczny lub bilans nieprzekraczający 10 milionów EUR), prawo do korzystania z usługi powszechnej, to znaczy z prawa do dostaw energii elektrycznej o określonej jakości na ich terytorium w rozsądnych cenach, łatwo i wyraźnie porównywalnych i przejrzystych. Dla zapewnienia usługi powszechnej państwa członkowskie mogą wyznaczyć dostawcę awaryjnego”.

- (44) Céntrica udokumentowała występowanie niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej dla dostawców na wolnym rynku przy pomocy obliczeń dowodzących braku marży handlowych w 2005 r. w przypadku wszystkich kategorii odbiorców ⁽¹²⁾ (lub stopniowe zmniejszanie w trakcie roku ewentualnych marż, które istniały na początku roku). Oznacza to, że regulowane taryfy ustalono na zbyt niskim poziomie, aby niezależni dostawcy mogli konkurować, generując przy tym zyski. Według Céntrica w przypadku niektórych kategorii odbiorców końcowych (zwłaszcza odbiorców energochłonnych objętych taryfą G4 oraz innych dużych odbiorców przemysłowych) nie było możliwości konkurowania, ponieważ taryfy całościowe nigdy nie pozostawiały marginesu, który umożliwiałby konkurowanie. Sugerowana przez Céntrica niekorzystna sytuacja konkurencyjna miała przede wszystkim miejsce w przypadku kategorii odbiorców, do których zalicza się przedsiębiorstwa usługowe i podmioty przemysłu drobnego podłączone do sieci niskiego napięcia, jak również segment gospodarstw domowych.
- (45) Komisja uwzględniła w swojej decyzji o wszczęciu postępowania przedstawione przez Céntrica dane liczbowe, zwłaszcza porównanie taryf regulowanych i szacunkowych cen rynkowych (zob. motyw 30 i tabela 3).
- (46) Zdaniem Céntrica system naruszał przepisy dyrektywy w sprawie energii elektrycznej nie tylko ze względu na dyskryminacyjny charakter systemu pokrycia deficytu (obejmującego rekompensatę strat poniesionych przez dystrybutorów, jednak nie przez dostawców), lecz również z powodu pozbawienia odbiorców prawa do przejrzystych cen i taryf ⁽¹³⁾. Ponieważ część ceny za energię elektryczną należnej za 2005 r. przeniesiono na kolejne lata, ostateczne ceny stosowane wobec odbiorców nie były dla nich przejrzyste.
- (47) Poza tym Céntrica stwierdziła, że mechanizm pokrycia deficytu nie był zbilansowany z dwóch powodów: po pierwsze deficyt byłby pokrywany w większości ze środków wpłacanych przez odbiorców końcowych niskiego napięcia, mimo że to duzi odbiorcy końcowi wysokiego napięcia najbardziej przyczynili się do jego powstania. Po drugie odbiorcy końcowi na wolnym rynku byli zobowiązani płacić za deficyt, który powstał bez ich udziału.
- (48) Céntrica poparła wstępną opinię Komisji, że hiszpański system pokrycia deficytu obejmował transfer zasobów państwowych. Céntrica podtrzymywała też, że rząd hiszpański podjął decyzję dotyczącą zasobów państwowych z myślą o umożliwieniu wytwórcom sekurytyzacji ich praw poboru.
- (49) Według szacunków ACIE — Stowarzyszenia Niezależnych Dostawców Energii, koszty zakupu energii przyjęte za podstawę dla taryf regulowanych w 2005 r. były o 68 % niższe od faktycznych kosztów, jakie dostawcy ponoszą, kupując energię na rynku hurtowym. ACIE uwydatniło poważne następstwa deficytu taryfowego w 2005 r. dla niezależnych dostawców. Według ACIE dostawcy na wolnym rynku ponosili podobne koszty zakupu jak dystrybutorzy. Ponadto byli oni *de facto* zobligowani dostosować poziom ustalonej przez rząd taryfy całościowej do każdej kategorii odbiorców, ponieważ w przeciwnym razie straciliby odbiorców i nie zdołaliby pozyskać nowych. Przede wszystkim ACIE zaznacza, że na początku 2005 r. jego członkowie zawarli umowy w oparciu o prognozowane przez rząd ceny hurtowe i potem zobowiązani byli przestrzegać tych umów, mimo że przestały one przynosić zyski. Wskutek tego niezależni dostawcy ponieśli straty. Céntrica szacuje, że jej straty w 2005 r. wyniosły 10 mln EUR. Według ACIE kilku dostawców, w tym Saltea Comercial, Electranorte, CYD Energia i RWE, zostało wypartych z rynku.

UWAGI ODBIORCÓW ENERGOCHŁONNYCH

- (50) Odbiorców energochłonnych reprezentowało w postępowaniu stowarzyszenie AEGE (Asociación de Empresas con Gran Consumo de Energía). Niektórzy z nich (Asturiana de Zinc, Ferroatlántica i Alcoa) wzięli też udział indywidualnie. Alcoa to producent aluminium posiadający w Hiszpanii trzy zakłady produkcyjne, w San Ciprián, La Coruña i Avilés. W 2005 r. korzystał on z taryfy całościowej G4 (taryfa dla dostaw przerywalnych zarezerwowana dla odbiorców energochłonnych). Ferroatlántica to producent stopów aluminium i żelaza, który korzystał z taryfy 3.4 dla dostaw przerywalnych. Asturiana de Zinc jest producentem cynku, który na potrzeby swojego zakładu w San Juan de Nieva korzystał z taryfy G4.
- (51) W swoich uwagach odbiorcy energochłonni kwestionują stwierdzenie Komisji, jakoby taryfy przemysłowe (G4 i inne taryfy dla dostaw przerywalnych) stanowiły pomoc państwa, argumentując swoje stanowisko tym, że taryfy te nie skutkowały korzyścią gospodarczą, nie angażowały zasobów państwowych i nie wpływały ujemnie na konkurencję i obrót handlowy między państwami członkowskimi.

⁽¹²⁾ Sama Céntrica podzieliła odbiorców na pięć grup. Podział ten nie odpowiada strukturze taryf regulowanych opublikowanej w dekreście w sprawie taryf rocznych, wskazanej w motywie 17.

⁽¹³⁾ Zob. załącznik A lit. b) i c) do dyrektywy w sprawie energii elektrycznej.

Brak korzyści gospodarczej

- (52) Odbiorcy energochłonni twierdzą, że w decyzji o wszczęciu postępowania zastosowano nieprawidłową wartość odniesienia, aby ustalić występowanie korzyści. Komisja porównała taryfy przemysłowe ze średnią ceną na rynku hurtowym (ceną giełdową), którą uznano za reprezentatywną w stosunku do kosztów, które przedsiębiorstwa te musiałyby ponieść w normalnych warunkach na rynku. Ponieważ stwierdzono, że taryfy przemysłowe są niższe od ceny giełdowej, w decyzji o wszczęciu postępowania uznano, że skutkowały one korzyścią gospodarczą dla ich beneficjentów.
- (53) Odbiorcy energochłonni twierdzą, że giełda to rynek transakcji natychmiastowych, na którym w każdej godzinie odbywa się obrót energią elektryczną na następny dzień. Zdaniem odbiorców energochłonnych giełda cierpi z powodu pewnych braków, które osłabiają jej efektywność i konkurencyjność. W konsekwencji ceny giełdowe nie odzwierciedlają dokładnie kosztów krańcowych wytwarzania, w związku z czym nie odzwierciedlają też warunków idealnej konkurencji. Duży odbiorcy końcowi zużywający dużo energii elektrycznej i posiadający jednolity profil zużycia energii nie dokonują zakupów na giełdzie, ale zazwyczaj zawierają dwustronne umowy z dostawcami energii elektrycznej. Potwierdza to sprawozdanie OMEL za 2005 r., które wskazuje, że zaledwie siedmiu kwalifikujących się odbiorców, kupujących 5 % znajdującej się w obrocie handlowym energii elektrycznej, nabywało tę energię bezpośrednio na giełdzie.
- (54) W każdym wypadku, nawet zakładając poprawność cen odnotowanych na giełdzie jako wartości odniesienia, nie należałoby stosować średniej ceny rynkowej z 2005 r., jak uczyniła to Komisja, ponieważ ta średnia cena odzwierciedla popyt na energię elektryczną ze strony dostawców, którzy obsługiwali zróżnicowany portfel odbiorców końcowych, w tym gospodarstwa domowe i małe przedsiębiorstwa. Zdaniem AEGE, Ferroatlántica i Asturiana de Zinc właściwą wartością odniesienia byłaby najniższa cena odnotowana na giełdzie w 2005 r., czyli 18,6 EUR/MWh, gdyż cena ta odzwierciedlałaby najbardziej konkurencyjne warunki rynkowe na giełdzie (gdzie wytwórcy oferują energię elektryczną w cenie równoważnej ich kosztom krańcowym). Sytuacja dużych odbiorców przemysłowych nie jest porównywalna z sytuacją innych odbiorców końcowych, zwłaszcza gospodarstw domowych. W związku z tym średnia cena giełdowa nie jest właściwą wartością odniesienia. Zdaniem Alcoa Komisja powinna zamiast tego porównać kwestionowane taryfy z cenami przewidzianymi w dwustronnych umowach dużych odbiorców końcowych.
- (55) Spółka Alcoa przedstawiła jeden przykład ceny rynkowej będącej przedmiotem dwustronnej umowy i zaznaczyła, że jej trzy huty aluminium zawsze korzystały z taryfy G4. Alcoa posiada jednak też zakład produkcji tlenku glinu (Alúmina Española), dla którego zawarła dwustronną umowę z dostawcą pod koniec 2004 r. Umowa została zawarta na dwa lata z możliwością przedłużenia o dodatkowy rok. Trzy huty aluminium mają tak samo jednolity profil zużycia energii jak zakład produkcji tlenku glinu. Zakład ten zużywa jednak znacznie mniejszą ilość energii elektrycznej (0,35 TWh, przy czym dla porównania huty Avilés i La Coruña 1,3 TWh, a San Ciprián 3,4 TWh). Średnia cena uzgodniona na podstawie tej umowy wynosiła 34,45 EUR/MWh (łącznie z kosztami moratorium na elektrownie jądrowe, dostępu do sieci i innymi kosztami dodatkowymi). Cenę otrzymano na podstawie konkurencyjnej oferty, a różnice między ofertami poszczególnych dostawców wahały się w granicach 5 EUR.
- (56) Zdaniem Alcoa różnicę między tą uzgodnioną dwustronnie ceną (34,45 EUR/MWh) a taryfą G4 (23,9 EUR/MWh) można wyjaśnić czynnikami obiektywnymi. Przede wszystkim odbiorcy objęci taryfą G4 podlegają ograniczeniom regulacyjnym, które nie mają zastosowania do umów dwustronnych, takim jak obowiązek wykorzystania całej zakontraktowanej mocy w ramach taryfy G4 (pod rygorem kar), wymóg posiadania urządzenia do kontrolowania napięcia oraz wymóg uiszczenia płatności w terminie 20 dni (umowy dwustronne przewidują natomiast bardziej korzystne warunki płatności).
- (57) Alcoa twierdzi zatem, że hipotetyczna cena rynkowa dla posiadanych przez nią trzech hut aluminium wynosiłaby sporo poniżej 34,45 EUR/MWh z uwagi na większe zużycie energii. Ponadto jeżeli uwzględniono by średnią marżę handlową w wysokości 10 EUR/MWh, koszt dostaw netto do zakładu produkcji tlenku glinu wyniosłby 24,25 EUR/MWh, czyli byłby bardzo zbliżony do taryfy całosciowej G4.
- (58) Spółka Ferroatlántica zaznaczyła, że w decyzji o wszczęciu postępowania wypaczono taryfę regulowaną 3.4, mającą zastosowanie w 2005 r., niesłusznie uwzględniając w podstawowej taryfie upusty i przyrównując ją do opłaty dostępowej dziesięciokrotnie wyższej niż opłata, która miała zastosowanie (i to do bardzo dużych odbiorców). Ferroatlántica przedstawiła również dowód, że chociaż miesięczna cena rynkowa w 2004 r. dla terminowych umów o dostawę energii elektrycznej w 2005 r. wynosiła 31,68 EUR/MWh, to w grudniu 2004 r. cena ta wynosiła 31,05 EUR/MWh. Wynikałoby z tego, że spółka uzyskiwała swoje podstawowe dostawy energii elektrycznej w 2005 r. w cenie, która miała zastosowanie w czasie ustalania taryf regulowanych. Po uwzględnieniu „dodatkowych usług” (3,92 EUR/MWh) oraz stosownej taryfy dostępowej (1,70 EUR/MWh) cena dla odbiorcy przemysłowego na rynku wyniosłaby 36,67 EUR/MWh, czyli mniej niż 56,11 EUR/MWh w ramach taryfy 3.4 stosowanej dla odbiorców energochłonnych.

- (59) W rzeczywistości inne upusty przy tej taryfie wynagradzały zdolność do świadczenia usług zarządzania popytem oraz zgodę na te usługi z korzyścią dla systemu. W tej kwestii Ferroatlántica dodaje, że upust przy taryfie był odzwierciedleniem różnych świadczonych usług, a mianowicie dyskryminacji ze względu na porę (przy zużyciu nocą oraz w weekendy), przerywalności (akceptacja dostawy na żądanie operatora sieci), sezonowości (koncentracja dostaw w miesiącach niskiego zapotrzebowania) oraz zarządzania energią bierną. To właśnie te upusty, które były zmienne i ustalone rozporządzeniem z 1995 r., a nie poziom taryfy regulowanej, wyjaśniają oraz, w opinii spółki Ferroatlántica, uzasadniają niższą średnią cenę energii elektrycznej w 2005 r.
- (60) Odbiorcy energochłonni kwestionują zawarte w decyzji o wszczęciu postępowania stwierdzenie, że korzyść była nieproporcjonalna do zużytych ilości energii i rosła w przypadku dużych odbiorców. W tej kwestii odbiorcy energochłonni twierdzą na przykład, że sama CNE przyznała, iż poziom taryfy G4 powinien być jeszcze niższy. Odbiorcy energochłonni zwracają uwagę na fakt, że duzi odbiorcy korzystający z taryfy G4 lub 3.4 zużywali kilka tysięcy razy więcej energii elektrycznej niż przeciętni odbiorcy wysokiego napięcia, natomiast płacili trzy razy mniej od nich.
- (61) Ponadto duzi odbiorcy powinni otrzymać wyższy upust jednostkowy od ceny. Na tej podstawie odbiorcy energochłonni uważają za sporne stwierdzenie, że taryfy przemysłowe wiązały się z korzyścią. Zaznaczają, że tak czy inaczej Komisja jest zobowiązana przedstawić ostateczny dowód, który by potwierdzał występowanie takiej korzyści.
- (62) Alcoa zwróciła również uwagę na fakt, że płacona przez nią w Hiszpanii cena była niemalże równa średniej ważonej cenie, jaką płacili huty aluminium w UE, a nawet wyższa od średniej ważonej ceny w EOG.

Brak zaangażowania zasobów państwowych

- (63) Odbiorcy energochłonni utrzymują, że to oni płacili stawki taryf przemysłowych bezpośrednio dystrybutorom, bez żadnego zaangażowania funduszy podlegających kontroli państwa, wobec czego zgodnie z orzecznictwem w sprawie PreussenElektra system ten funkcjonował bez udziału zasobów państwowych.
- (64) Odbiorcy energochłonni zwracają uwagę na czas, jaki upłynął od ustalenia taryf pod koniec 2004 r. do przyjęcia mechanizmu mającego na celu pokrycie deficytu przy pomocy środków uzyskanych od odbiorców, co nastąpiło nie wcześniej niż w czerwcu 2006 r. W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja stwierdziła, że zaangażowanie zasobów państwowych wynikało z wprowadzenia opłaty dodatkowej w rachunkach dla odbiorców, sklasyfikowanej jako opłata parafiskalna. Odbiorcy energochłonni podnoszą, że gdyby przyjąć taką hipotezę, środek, który w 2005 r. nie stanowił pomocy, zyskałby status pomocy (*ex post*) w 2006 r. Byłoby to sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa UE, takimi jak pewność prawa i uzasadnione oczekiwania. Odbiorcy energochłonni zaznaczają, że sklasyfikowanie środka jako pomocy zależy wyłącznie od sytuacji w chwili jego przyjęcia i nie może być uzależnione od przyszłych wydarzeń, zwłaszcza gdy nie można ich racjonalnie przewidzieć. Cytują słowa rzecznika generalnego Jacobsa w sprawie Van Calster⁽¹⁴⁾: „sytuację należy oceniać na dzień wprowadzenia opłat po raz pierwszy i nie można jej zmieniać z mocą wsteczną”.
- (65) Odbiorcy energochłonni twierdzą, że regulowane taryfy w 2005 r. nie stanowiły pomocy państwa w 2005 r. Spółki zaznaczają, że w tej sytuacji analiza mechanizmu finansowania jest bezprzedmiotowa, gdyż został on wprowadzony dopiero w 2006 r. Ocena sposobu finansowania byłaby celowa tylko wówczas, gdyby dany środek stanowił pomoc państwa od samego początku. Ponieważ taryfy nie obejmowały pomocy, odbiorcy energochłonni uważają, że Komisja nie może powoływać się na dodatkową opłatę, aby dojść do przeciwnego wniosku.
- (66) Odbiorcy energochłonni twierdzą, że w przypadku opłat parafiskalnych sposób finansowania środka ma tak czy inaczej znaczenie dla oceny pomocy państwa tylko wtedy, gdy podatek jest „przeznaczony na pomoc”, tj. kiedy istnieje bezpośredni i natychmiastowy związek między danym środkiem a jego finansowaniem⁽¹⁵⁾. Odbiorcy energochłonni zaprzeczają istnieniu takiego związku, ponieważ opłata dodatkowa była przeznaczona na pokrycie deficytu, który pojawił się w trakcie rozliczania działań podlegających regulacjom, uwzględniającego nie tylko dostarczanie energii według taryf regulowanych, lecz również inne koszty systemu. Opłata dodatkowa nie była zatem konkretnie przeznaczona na pokrycie strat wynikających z dostaw według taryf regulowanych. Po drugie nie było żadnego bezpośredniego ani pośredniego związku między poziomem taryf a zastosowaną opłatą dodatkową, ponieważ taryfy ustalone w roku 2004 były bezwarunkowe (niepodlegające korektom w kolejnych latach).

⁽¹⁴⁾ Opinia rzecznika generalnego w sprawach połączonych C-261/01 i C-262/01 Van Calster, pkt 41.

⁽¹⁵⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-261/01 i C-262/01 Van Calster, *ibid.*, pkt 49 i 50.

- (67) Odbiorcy energochłonni uważają też, że opłata dodatkowa nie stanowiła opłaty parafiskalnej ani podatku, ponieważ zgodnie z hiszpańskim prawem nie miała fiskalnego charakteru. Środki fiskalne wykorzystuje się do finansowania wydatków publicznych, natomiast w tej sytuacji opłata dodatkowa miała na celu pokrycie deficytu prywatnych podmiotów gospodarczych (dystrybutorów), którzy prowadzili w ramach systemu elektroenergetycznego działalność podlegającą regulacjom. Zgodnie z hiszpańską konstytucją nowy środek fiskalny można wprowadzić jedynie na podstawie ustawy (a nie dekretu królewskiego). Ponadto dochody z opłaty dodatkowej nigdy nie należą do państwa, ani też państwo nie może nimi dysponować według własnego uznania; fundusze te są przekazywane na rachunek depozytowy zarządzany przez CNE i państwo nie może ich rozdysponować. Proces rozliczenia przebiega w pełni automatycznie i CNE nie ma żadnego marginesu swobody, autonomii ani kontroli nad przeznaczeniem czy kwotą funduszy, które mają być rozliczone na rzecz różnych podmiotów.
- (68) Zdaniem odbiorców energochłonnych Komisja potwierdziła to w swojej decyzji w sprawie hiszpańskich kosztów osieroconych ⁽¹⁶⁾, w której stwierdziła, że „przekazywanie kwot za pośrednictwem CNE służy zasadniczo do celów rachunkowych” i nie uznała, jakoby dany środek miał wiązać się z zasobami państwowymi.
- (69) Odbiorcy energochłonni uważają, że sytuacja jest taka sama jak scenariusz dotyczący „kosztów osieroconych”, ponieważ w obu przypadkach rząd wprowadził opłatę dodatkową mającą na celu zrekompensowanie stałych kosztów systemu. Sprawa dotycząca Zjednoczonego Królestwa zdaje się potwierdzać ten tok rozumowania ⁽¹⁷⁾.

Brak wpływu na konkurencję i handel

- (70) Asturiana de Zinc i Alcoa twierdzą, że za sprawą specyfiki rynków aluminium i cynku środek dotyczący ceny energii elektrycznej wykorzystywanej do produkcji tych metali nie może wpływać na handel w UE, ponieważ metale to towary i ich cena ustalana jest na poziomie światowym na Londyńskiej Giełdzie Metali. W tej sytuacji zmiany w kosztach produkcji lokalnej nie przekładają się na różnice w cenach światowych.
- (71) Obie spółki utrzymują, że w UE występuje coraz większy deficyt produkcji aluminium i cynku, a popyt w coraz większym stopniu jest zaspokajany przy pomocy eksportu z państw trzecich.
- (72) Jeżeli w Hiszpanii zniknąłby sektor aluminium i cynku, nie wkroczyłby do niej żaden nowy podmiot z UE, ponieważ unijne huty (aluminium) wykorzystują już swoje pełne moce produkcyjne i żaden nowy lub funkcjonujący producent nie ma motywacji, by zwiększać tę moc, mając na uwadze długoterminowe prognozy nacechowane niepewnością co do dostępności mocy elektrycznej po przystępnych cenach w przyszłości. Deficyt trzeba by zatem pokrywać wyłącznie przy pomocy importu.
- (73) Ponadto Alcoa utrzymuje, że taryfy nie zagrażają interesom innych producentów europejskich, ponieważ oferują one energię elektryczną w cenie równej średniej cenie, jaką płać inni producenci aluminium w UE-25.

Nawet jeżeli przemysłowe taryfy dla dostaw przerywalnych stanowiłyby pomoc, byłaby to „pomoc istniejąca”

- (74) Zdaniem odbiorców energochłonnych kwestionowane taryfy istniały już przed przystąpieniem Hiszpanii do UE.
- (75) Choć określenie „taryfa G4” zostało wprowadzone formalnie rozporządzeniem ministerialnym z dnia 6 marca 1986 r., *de facto* istniała ona już przed 1 stycznia 1986 r., czyli przed datą przystąpienia Hiszpanii do UE, ponieważ odpowiada ona byłej „taryfie przemysłowej I dla długotrwałego zużycia”, ustanowionej rozporządzeniem ministerialnym z dnia 14 października 1983 r., czyli przed przystąpieniem Hiszpanii do UE. Wszyscy odbiorcy końcowi energii elektrycznej korzystający z taryfy przemysłowej I zostali automatycznie przełączeni na taryfę G4, która *de facto* była tą samą taryfą, tylko z inną nazwą.
- (76) Pozostałe taryfy dla dostaw przerywalnych zostały również jednoznacznie uregulowane w rozporządzeniu ministerialnym z 1983 r.
- (77) Ponadto zdaniem odbiorców energochłonnych środek stanowiłby istniejącą pomoc na podstawie art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ⁽¹⁸⁾ w związku z upływem dziesięcioletniego terminu przedawnienia.

⁽¹⁶⁾ Decyzja Komisji z dnia 25 lipca 2001 r., Pomoc państwa N 49/99 — Hiszpania. Przejściowy system dla rynku energii elektrycznej.

⁽¹⁷⁾ Pismo Komisji do Zjednoczonego Królestwa z dnia 27 lutego 2002 r. (pomoc państwa N 661/99).

⁽¹⁸⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

Odzyskanie środków uniemożliwiłyby uzasadnione oczekiwania

- (78) Odbiorcy energochłonni twierdzą, że nawet zakładając, iż taryf tych nie można uznać za istniejącą pomoc, odzyskanie środków uniemożliwiłaby zasada uzasadnionych oczekiwań. Przez cały 2005 r. taryfy były przedmiotem bezpośrednich płatności między prywatnymi podmiotami gospodarczymi. Odbiorcy nie mogli przewidzieć, że taryfy ustalone w grudniu 2004 r. zostaną uznane za pomoc na podstawie środka przyjętego przez rząd w czerwcu 2006 r. Żaden podmiot gospodarczy, jakkolwiek rozważny, nie mógł spodziewać się takiej zmiany swojej sytuacji prawnej. W związku z tym odbiorcy mieli uzasadnione oczekiwania, że stosowane wobec nich taryfy nie obejmują pomocy państwa.

UWAGI REGIONALNYCH RZĄDÓW GALICII I ASTURII

- (79) W kwestii możliwej pomocy dla odbiorców energochłonnych regionalny rząd Galicji uważa, że Komisja niesłusznie zastosowała cenę giełdową jako substytut ceny rynkowej, ponieważ odbiorcy energochłonni zawierają zazwyczaj długoterminowe umowy na znacznie korzystniejszych warunkach.
- (80) Mając na uwadze, że liberalizacja hiszpańskiego rynku nie została jeszcze zakończona, w szczególności uwzględniając brak dwustronnych umów między producentami i dużymi odbiorcami, regionalny rząd Galicji uważa, że sensowne byłoby zastosowanie jako wartości odniesienia faktycznych kosztów, jakie producenci ponoszą, dostarczając energię tym odbiorcom. Alternatywnie cenę odniesienia można by otrzymać w oparciu o literaturę techniczną (Wilson, 1993 ⁽¹⁹⁾ i Castro-Rodriguez ⁽²⁰⁾, 1999), uwzględniając koszt najefektywniejszej technologii spełniającej konkretne potrzeby odbiorców energochłonnych lub średni koszt energii elektrycznej w różnych porach dnia. Różnica między uzyskaną w ten sposób ceną odniesienia a taryfą regulowaną stosowaną w 2005 r. byłaby dużo mniejsza. Ponadto regionalny rząd Galicji twierdzi, że w każdym wypadku wszyscy hiszpańscy odbiorcy, w tym odbiorcy energochłonni, z czasem spłacą deficyt spowodowany niższymi taryfami stosowanymi w 2005 r.
- (81) Regionalny rząd Galicji uważa też, że system taryf w kształcie z 2005 r. z punktu widzenia prawa nie był selektywny, ponieważ państwo nie zamierzało przyznawać korzyści odbiorcom końcowym, lecz jedynie popełniło błędy w swoich prognozach dotyczących tendencji i cen rynkowych podczas ustalania taryf w 2004 r. Regionalny rząd Galicji kwestionuje również stwierdzenie, że system wpływał na handel w UE.
- (82) Uwagi regionalnego rządu Asturii są podobne do uwag rządu hiszpańskiego i do nich nawiązują.

UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ HISZPANIĘ

- (83) Hiszpania utrzymuje, że system taryf regulowanych w 2005 r. nie wiązał się z pomocą ani dla odbiorców końcowych, ani dla dystrybutorów.

Brak związku przyczynowego między działaniem państwa a deficytem; deficytu nie można przypisać działaniu państwa

- (84) Hiszpania twierdzi, że deficytu nie można przypisać działaniu państwa, ponieważ powstał on wskutek nieprzewidywalnej sytuacji zewnętrznej, a nie w wyniku zamierzenia państwa, aby dotować niektóre formy działalności.
- (85) Hiszpania utrzymuje, że prawo UE nie uniemożliwiało w 2005 r. dostaw według taryf regulowanych ustalonych przez państwo. Interwencja regulacyjna państwa była więc zgodna z prawem, ponieważ była przejawem krajowej suwerenności. Jedną z tych suwerennych prerogatyw jest ustalanie taryf, tak aby planowane koszty były dostosowane do przewidywanego popytu.
- (86) Hiszpania twierdzi, że deficyt w 2005 r. wynikał z rozbieżności między sporządzonymi przez rząd prognozami dotyczącymi hurtowych cen energii elektrycznej a faktycznymi cenami odnotowanymi na giełdzie. U podłoża niespójności wysokich cen w 2005 r. leżą nieprzewidywalne przyczyny w postaci siły wyższej.

⁽¹⁹⁾ Wilson, R. (1993), *Nonlinear Pricing*, Oxford University Press.

⁽²⁰⁾ Castro Rodriguez, F. (1999), *Wright tariffs in the Spanish electricity industry, The case of residential consumption*, Utilities Policy, s. 17–31.

- (87) Z uwagi na fakt, że wydarzeniem, które spowodowało domniemaną pomoc był wyższy niż prognozowany wzrost cen hurtowych, domniemanej korzyści nie można przypisać żadnemu aktowi prawnemu. Zakładając nawet istnienie takiej korzyści (co nie miało miejsca), mogła ona wynikać z okoliczności niezwiązanych z zamiarami państwa. Zdaniem Hiszpanii występowanie siły wyższej przełamuje związek przyczynowy między decyzją administracyjną ustalającą poziom taryf a konkurencyjną przewagą skutkującą pomocą państwa. Nawet zakładając spełnienie obiektywnego warunku tego związku przyczynowego (co nie ma miejsca), nie byłby spełniony subiektywny warunek intencjonalności (przyczynowości) po stronie państwa.

Brak zaangażowania zasobów państwowych

- (88) Hiszpania utrzymuje, że taryfy nie angażowały funduszy publicznych. Po pierwsze Hiszpania uważa w tej kwestii, że opłata dodatkowa nie jest „opłatą” w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w sprawie opłat parafiskalnych, ponieważ nie jest pobierana przez państwo i nie odpowiada opłacie fiskalnej. Według Hiszpanii opłata dodatkowa stanowi nieodłączną część taryfy i sama w sobie ma charakter taryfy. Taryfa jest zatem kosztem prywatnym.
- (89) Po drugie państwo nie pobiera środków finansowych ani środki te nie wpływają na fundusz wyznaczony przez państwo. Płatności na podstawie taryf są pobierane przez dystrybutorów, a nie przez państwo, w związku z czym są to koszty prywatne, które zapewniają podmiotom godziwe wynagrodzenie (jak ustanowiono w LSE). Nie są podatkami ani kosztami publicznymi. Państwo nic tu nie wynagradza, ponieważ to system zapewniał wynagrodzenie z racji sił rynkowych, które oddziaływały na działalność niepodlegającą regulacjom, jak również z tytułu taryf dostępowych ustalonych przez państwo w zakresie działalności regulowanej. Z uwagi na fakt, że system taki nie skutkuje obciążeniami dla państwa, zgodnie z orzecznictwem w sprawie *Slooman Neptune* ⁽²¹⁾ nie ma mowy o zaangażowaniu zasobów państwowych. Ponadto fundusze te nigdy nie trafiają do kasy państwa, nie są wymienione w ustawach budżetowych, nie podlegają weryfikacji przez Trybunał Obrachunkowy i nie można ich odzyskiwać od dłużników w trybie administracyjnych procedur windykacji. Długi wobec systemu elektroenergetycznego nie podlegają oprocentowaniu, jakie ma zastosowanie do zadłużenia wobec państwa.
- (90) Hiszpania podtrzymuje, że funduszami zajmuje się hiszpański organ regulacyjny CNE, występujący wyłącznie w roli pośrednika w zakresie rachunkowości. Hiszpania zaznacza, że w decyzji z 2001 r. w sprawie hiszpańskich kosztów osieroconych (SA NN 49/99) Komisja ustaliła już, iż „przepływ funduszy przez CNE ma zasadniczo charakter rachunkowy. Fundusze przekazywane na rachunek CNE nigdy nie stanowiły własności tego organu i były niezwłocznie wypłacane beneficjentom w ustalonej wcześniej kwocie, której CNE nie mogła w żaden sposób zmieniać”. Na podstawie tych rozważań Komisja doszła do wniosku, że „nie jest w stanie określić, czy dochody z opłaty ustalonej w ramach systemu kosztów osieroconych stanowią zasoby państwowe”.

Brak korzyści

- (91) Hiszpania nie podziela zdania Komisji, że regulowane taryfy skutkują korzyścią gospodarczą dla odbiorców końcowych (lub dystrybutorów).
- (92) Jeśli chodzi o odbiorców końcowych, po powtórzeniu, że deficyt jest skutkiem siły wyższej, Hiszpania twierdzi, że deficyt nie przyniósł korzyści dużym odbiorcom, ponieważ został przeniesiony do taryf na kolejne lata z odsetkami. W związku z tym domniemana korzyść gospodarcza wynikająca z niższej ceny energii elektrycznej jest tylko pozorna, ponieważ różnicę w stosunku do cen na wolnym rynku pokrywają wraz z odsetkami odbiorcy.

Dostawa według taryf regulowanych to usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym

- (93) Hiszpania utrzymuje, że istnienie w 2005 r. taryf regulowanych nie było sprzeczne z prawem UE, ponieważ ostateczny termin otwarcia rynku dla wszystkich odbiorców, łącznie z gospodarstwami domowymi, upływał 1 lipca 2007 r.

⁽²¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 marca 1993 r. w sprawach połączonych C-72/91 i C-73/91, pkt 21: „System nie dąży z racji jego przedmiotu i ogólnej struktury do stworzenia korzyści, która stanowiłaby dodatkowe obciążenie dla państwa”.

- (94) Przede wszystkim władze hiszpańskie uważają, że dostawa energii elektrycznej to usługa świadczona w interesie ogólnym i państwo musi interweniować, aby zapobiec nadużywaniu pozycji dominującej w związku z istnieniem jednej sieci (monopol naturalny).
- (95) Parametry na potrzeby ustalenia taryf były dobrane w sposób obiektywny i przejrzysty. Zdaniem Hiszpanii złożone ramy regulacyjne na potrzeby ustalania taryf oraz procedury rozliczenia dowodzą, że system taryf opracowano na podstawie dokładnej analizy jego kosztów i uzyskiwanych z niego przychodów oraz analizy popytu na energię elektryczną.

Zobowiązanie ze strony Hiszpanii

- (96) Jak zaznaczono w motywach 25 i 26, deficyt powstały w 2005 r. jest spłacany w rocznych ratach, które generują stopę procentową ustaloną według stopy EURIBOR, bez spreadu. Bez uszczerbku dla swoich uwag, Hiszpania zobowiązała się podwyższyć stopę procentową z mocą wsteczną w stosunku do odbiorców biznesowych z przyłączeniem powyżej 1 kV. Podwyżka ta będzie ustalona proporcjonalnie do wkładu w pokrycie deficytu z 2005 r. przez odbiorców biznesowych objętych obecnym postępowaniem, którzy otrzymywali dostawy według całościowych taryf regulowanych. Będzie wynikała z zastosowania spreadu wynoszącego 65 punktów bazowych do stopy referencyjnej EURIBOR, w związku z czym zostanie w dużym stopniu dostosowana do stopy mającej zastosowanie do deficytu w następnych latach.
- (97) Odbiorcy biznesowi będą obciążani odpowiednią kwotą w następujący sposób: w odniesieniu do rocznych rat, które zostały już wpłacone w ramach pokrycia deficytu z 2005 r. zastosowana zostanie jednorazowa podwyżka taryf dostępowych; jeśli chodzi o kwoty pozostające do zwrotu, do każdej rocznej kwoty zostanie bezzwrotnie zastosowana podwyższona stopa procentowa, ponownie w formie wyższych taryf dostępowych.

5. OCENA ŚRODKA

Występowanie pomocy państwa na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE

- (98) Środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jeżeli spełnione są następujące warunki: środek a) skutkuje korzyścią gospodarczą dla beneficjenta; b) jest przyznany przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych; c) jest selektywny; d) wpływa na wewnątrzunijną wymianę handlową i może zakłócać konkurencję w UE. Ponieważ wszystkie te warunki muszą być spełnione, Komisja ograniczy swoją ocenę do występowania korzyści gospodarczej dla beneficjentów.

Występowanie korzyści gospodarczej

- (99) W rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE pomoc sprzyja przedsiębiorstwom, jeżeli przysparza im korzyść gospodarczą, której nie uzyskałyby w normalnych warunkach rynkowych. Przeprowadzając ocenę w rozpoznawanej sprawie i mając również na uwadze spłatę deficytu systemu elektroenergetycznego z 2005 r., trzeba ustalić, czy występowała pozytywna różnica między taryfami regulowanymi ustalonymi w 2005 r. a cenami rynkowymi, które potencjalni beneficjenci musieliby płacić za energię elektryczną i usługi dostarczane w ramach systemu taryf mającego do nich zastosowanie. Ewentualną korzyść w odniesieniu do warunków rynkowych trzeba ustalić przez odniesienie do faktycznych cen rynkowych. Obie kwestie, tj. występowanie pozytywnej różnicy — lub jej brak — między cenami giełdowymi energii elektrycznej, cenami rynkowymi i taryfami regulowanymi, jak również spłatę deficytu, przeanalizowano po kolei poniżej.

Porównanie ze średnimi cenami energii elektrycznej na giełdzie

- (100) Średnie ceny energii elektrycznej na giełdzie wskazują ogólny poziom cen na rynku hurtowym. Ta średnia cena odniesienia w całym 2005 r. wynosiła 59,47 EUR/MWh. Jak wskazano i zobrazowano w motywie 19 (wykres 1), w siedmiu nienastępujących po sobie miesiącach w 2005 r. średnie ceny hurtowe były wyższe od cen energii elektrycznej przewidzianych w całościowych taryf regulowanych stosowanych wobec wszystkich odbiorców końcowych. W związku z tym wydaje się, że średni poziom taryf ustanowiony dekretem 2392/2004 doprowadził do wystąpienia pozytywnej różnicy z korzyścią dla wszystkich odbiorców końcowych, którzy wybrali taryfy regulowane, co najmniej przez większość miesięcy 2005 r.

- (101) W miesięcznych okresach nieprzekraczających jednego roku różnica ta nie występowała jednak przez pięć miesięcy w okresie od stycznia do maja 2005 r. Nie było zatem żadnej korzyści dla całego systemu taryf regulowanych. Jeżeli dokonane zostanie porównanie okresów dłuższych niż jeden rok, np. do 30 grudnia 2007 r., możliwa zakumulowana korzyść z czerwca 2005 r. jest bardziej niż wyrównana przez ostry spadek średnich cen giełdowych do kwoty 37 EUR/MWh, który miał miejsce w marcu 2007 r., podczas gdy ceny przewidziane w całościowych taryfach regulowanych wynosiły w tym samym okresie 68 EUR/MWh. W rzeczywistości od października 2006 r. ceny przewidziane w taryfach całościowych były dużo wyższe od hurtowych cen dostaw (zob. wykres 1). W konsekwencji korzyści i korzyści gospodarcze dla odbiorców korzystających z dostaw według taryf regulowanych, w przypadku gdy ceny giełdowe są wyższe od dorozumianych kosztów energii elektrycznej w taryfach regulowanych, można unieważnić, jeżeli ceny giełdowe są niższe od kosztu dorozumianego energii elektrycznej.
- (102) Wynika z tego, że w miesięcznych okresach nieprzekraczających jednego roku w 2005 r. oraz w dwuletnich okresach obejmujących częściowo rok 2005 ceny energii określone w taryfach regulowanych mających zastosowanie w 2005 r. najwyraźniej nie przynosiły korzyści grupie odbiorców korzystających z dostaw według taryf regulowanych, w porównaniu z cenami hurtowymi energii elektrycznej na giełdzie. Faktem jest jednak, że przychody z opłat za dostęp i taryf regulowanych dla całego systemu elektroenergetycznego nie były wystarczające, by pokryć regulowane koszty systemu w 2005 r. Trzeba zatem rozważyć, czy stosowany mechanizm jest wystarczający, by zagwarantować spłatę deficytu.

Spłata deficytu systemu elektroenergetycznego z 2005 r.

- (103) Jak opisano w motywach 15 i 20–22 powyżej, rachunki systemu elektroenergetycznego w 2005 r. obejmowały wszystkie koszty regulowane i przychody regulowane systemu, przy czym konkretnych przychodów nie przypisywano do konkretnych kosztów. Na przykład kosztów przesyłu i dystrybucji (4 410 mln EUR) czy kosztów kogeneracji i wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych (2 701 mln EUR) nie dzielono odpowiednio na regulowane przychody z taryf całościowych na rynku regulowanym i/lub przychody z regulowanych opłat za dostęp na wolnym rynku, tak jak nie różnicowano ich według tych dwóch rodzajów przychodu przy ich finansowaniu. W rzeczywistości wszyscy użytkownicy systemu odnoszą zysk i można oczekiwać, że pokryją koszty wsparcia skutecznych form kogeneracji i energii ze źródeł odnawialnych czy usług przesyłu i dystrybucji. W tym systemie kosztów nieskumulowanych dla każdej taryfy nie można obiektywnie dokonać *ex post* rozłożenia kosztów na odbiorców na wolnym rynku i tych korzystających z taryf regulowanych, a w tej drugiej kategorii na 25 różnych planów taryfowych, które stosowano w 2005 r. W konsekwencji właściwą metodą jest zbadanie możliwych korzyści lub ich braku w odniesieniu do deficytu całego systemu elektroenergetycznego z 2005 r.
- (104) W tej kwestii Hiszpania wprowadziła mechanizm mający na celu pokrycie całego deficytu z 2005 r. Jest on spójny ze wspomnianym uniwersalnym charakterem rachunków w ramach systemu w tym okresie. Problem niedoboru regulowanych przychodów z systemu elektroenergetycznego w celu pokrycia kosztów systemu rozwiązano przy pomocy zastrzyku ze środków zgromadzonych za sprawą „wkładu o specjalnym przeznaczeniu”, przewidzianego w dekrety królewskim 809/2006. Proces odzyskania środków rozpoczęto w połowie 2006 r. przez wprowadzenie opłaty dodatkowej wynoszącej 1,378 % do całościowych taryf regulowanych i 3,975 % do opłat za dostęp; opłaty dodatkowe musiały zapewnić odzyskanie kwoty 3,8 mld EUR wraz z odsetkami w okresie 14,5 roku, kończącym się w 2020 r. (zob. motywy 25 i 26 powyżej).
- (105) Wynika z tego, że przychody z wkładu o specjalnym przeznaczeniu na finansowanie deficytu z 2005 r. umożliwiają użytkownikom systemu opłacanie rachunków obejmujących podwyżkę konieczną do zbilansowania rachunków systemu za 2005 r. na zasadzie *ex post* ze znacznym opóźnieniem.
- (106) W tej sytuacji jedynym spornym aspektem metody wybranej w 2006 r. w celu spłaty deficytu systemu elektroenergetycznego z 2005 r. i zbilansowania rachunków jest niska stopa procentowa, którą początkowo zastosowano do rocznych spłat, czyli stopa referencyjna EURIBOR bez spreadu. Jak opisano dokładniej w motywach 96 i 97 Hiszpania zobowiązała się podwyższyć stopę procentową dla odbiorców biznesowych objętych obecnym postępowaniem. Hiszpania podejmuje się zastosować do stopy referencyjnej spread wynoszący 65 punktów bazowych.
- (107) Wprowadzenie tej zmiany wobec środka zastosowanego początkowo w celu spłaty deficytu z 2005 r., nieobjętego gospodarstw domowych i małych przedsiębiorstw, które płaciły rachunki według najwyższych taryf regulowanych w ramach mechanizmu korekcyjnego, przekreśla jakąkolwiek hipotetyczną korzyść, którą przedsiębiorstwa mogły odnieść wskutek odroczenia płatności z 2006 r. Ponadto zastosowanie opłaty dodatkowej do taryf oznacza, że łączna odzyskana kwota w przypadku każdego przedsiębiorstwa jest wprost proporcjonalna do jego zużycia energii. Opłata dodatkowa rośnie wraz ze wzrostem ilości zużytej energii elektrycznej.

Porównanie z cenami rynkowymi energii elektrycznej

- (108) Po drugie, jak zauważyły niektóre zainteresowane strony, ceny odnotowane na giełdzie energii elektrycznej nie stanowią właściwej wartości odniesienia do celów porównania cen energii elektrycznej dla dużych konsumentów w ramach taryf regulowanych z cenami rynkowymi. W rzeczywistości opierając się na dowodach przedstawionych w sprawozdaniu z 2005 r. sporządzonym przez operatora rynku energii elektrycznej OMEL, spośród setek przemysłowych i dużych odbiorców biznesowych zaledwie siedmiu odbiorców końcowych kupowało energię elektryczną bezpośrednio na giełdzie w ilości odpowiadającej 5 % popytu. Odbiorcy przemysłowi i inni duzi odbiorcy, zwłaszcza odbiorcy energochłonni, dla których energia stanowi pokątną część ich kosztów produkcji (standardowo 30–40 % w przypadku produkcji aluminium), wymagają przewidywalnej ceny oraz warunków dostaw i otrzymują je. Warunki te są ustalane w umowach, które obowiązują dłużej niż w wymiarze dnia następnego. Ceny notowane co godzinę na rynku dnia następnego, takim jak giełda energii elektrycznej, obrazują średnie ceny rynkowe dla dostawców obsługujących zróżnicowany portfel odbiorców, w tym gospodarstwa domowe. Nie stanowią one jednak odpowiedniej wartości odniesienia w celu określenia cen, w jakich odbiorcy energochłonni powinni nabywać energię na wolnym rynku na podstawie umów zawierających warunki obowiązujące dłużej niż w wymiarze dnia następnego. W przeciwieństwie do opinii wyrażonej w decyzji o wszczęciu postępowania, postępowanie wyjaśniające wykazało, że taryfy regulowane niższe od średnich cen giełdowych niekoniecznie oznaczają dla odbiorców przemysłowych korzyść w stosunku do warunków rynkowych, ponieważ ceny giełdowe dla większości tych odbiorców nie są cenami rynkowymi. To rozwiewa wyrażone w tej kwestii wątpliwości.
- (109) Ponadto w 2005 r. możliwość przejścia na wolny rynek nie była w Hiszpanii nieodwracalna. Konsumenci mogli cały czas wybierać między najatrakcyjniejszymi ofertami na rynku regulowanym i w ramach wolnego rynku, co doprowadziło do pewnej równowagi cenowej. Odwracalność opcji dostaw nierozzerwalnie wiąże się ze spadkiem cen na rynku detalicznym w sytuacjach wzrostu cen hurtowych, jak miało to miejsce w Hiszpanii w kwietniu 2005 r., natomiast w odwrotnej sytuacji pojawia się przeciwny bodziec do podniesienia cen na wolnym rynku w celu lepszego dostosowania ich do najwyższych poziomów taryf regulowanych.
- (110) Jak potwierdziło stowarzyszenie niezależnych dostawców (motywy 42–49), dostawcy na wolnym rynku musieli w 2005 r. przestrzegać swoich umów lub mogli je jednostronnie rozwiązać, jeżeli istniała taka możliwość, bądź renegocjować ceny i je korygować je w górę, ryzykując utratą swoich odbiorców na rzecz rynku regulowanego. Wielkość strat operacyjnych, o których mówią dostawcy na wolnym rynku, wskazuje na to, że ceny na wolnym rynku w 2005 r., zwłaszcza w przypadku umów rocznych, których przestrzegano, były nadal zbliżone do odpowiednich poziomów taryf regulowanych i w związku z tym taryfy regulowane nie skutkowały *de facto* korzyścią gospodarczą w porównaniu z faktycznymi cenami na wolnym rynku.
- (111) Implikuje to zatem, że dwóch hipotetycznych konkurujących ze sobą odbiorców przemysłowych, z których jeden funkcjonował na podstawie rocznej wolnorynkowej umowy o dostawę energii elektrycznej od stycznia do grudnia 2005 r., a drugi korzystał z dostaw według taryf regulowanych, ponosiło podobne koszty energii elektrycznej, przy zachowaniu innych tych samych warunków. W rzeczywistości jedynym skutkiem, jaki poziom taryf regulowanych w 2005 r. wywarł na ceny na wolnym rynku, było przeniesienie na odbiorców na wolnym rynku pośredniej korzyści w postaci ograniczenia wzrostu cen, nawet przy założeniu, że wzrosty takie były umownie możliwe w ciągu roku lub, w dłuższej perspektywie czasowej, w całym 2005 r. Faktyczna czy potencjalna konkurencja między przemysłowymi odbiorcami energii elektrycznej na rynkach wolnym i regulowanym nie mogła zakłócić taryf regulowanych.
- (112) Po trzecie, w swojej decyzji o wszczęciu postępowania Komisja nawiązała w szczególności do niskich poziomów taryf regulowanych wynoszących 23,9 EUR/MWh i 27,0 EUR/MWh, stosowanych w 2005 r. odpowiednio wobec dużych odbiorców przemysłowych (taryfa G4) oraz dużych odbiorców przemysłowych z dostawami przerywalnymi (np. taryfa 3.4), jak pokazano w tabeli 3 przedstawionej w motywie 30. Jak wskazały niektóre strony trzecie, poziomy taryf regulowanych kwestionowane w decyzji o wszczęciu postępowania nie są taryfami, lecz średnimi cenami po odjęciu upustu. Podstawowe poziomy taryf ustanowione dekretem 2392/2004, przedstawione w tabeli 1, bez upustów wynosiłyby odpowiednio 56,12 EUR/MWh (taryfa 3.4) i 25,44 EUR/MWh (taryfa G4).
- (113) W tej kwestii formalne dochodzenie dostarczyło przedstawionego poniżej dowodu, potwierdzającego że taryfy regulowane mające zastosowanie do odbiorców przemysłowych, o których mowa w decyzji o wszczęciu postępowania, pozostawały na poziomie cen rynkowych mających zastosowanie przez cały okres od stycznia do grudnia 2005 r.

- (114) Po pierwsze dostarczono dowodu na występowanie dwustronnych cen rynkowych w wysokości 34,45 EUR/MWh, które w 2005 r. były stosowane wobec odbiorców energochłonnych na wolnym rynku (motywy 55–57). Przy marży handlowej niższej niż średnia marża w wysokości 10 EUR dodana w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, ta cena rynkowa wskazuje na koszt dostawy zbliżony do 25,44 EUR/MWh najniższej (G4) taryfy regulowanej (23,9 EUR/MWh średniej ceny *ex post*). Uwzględniając obiektywne różnice dotyczące dostaw w ramach taryfy regulowanej, takie jak 9,7 raza większe wolumeny dostaw, inwestycje w urządzenia do kontrolowania i terminy płatności, nie wydaje się, aby niższa taryfa regulowana przyniosła beneficjentom nienależną korzyść gospodarczą.
- (115) Po drugie, dostępne dowody wskazują, że w grudniu 2004 r. mogły być zawarte roczne umowy o dostawę w celu pokrycia obciążenia podstawowego na okres od stycznia do grudnia 2005 r., w oparciu o cenę na rynku terminowym w wysokości 31,05 EUR/MWh. Ostateczna cena rynkowa (z dodatkowymi usługami i taryfą dostępową) w wysokości 36,67 EUR/MWh, niższa od odpowiedniego podstawowego poziomu taryfowego (taryfa 3.4), była dostępna dla odbiorców przemysłowych korzystających z dostaw przerywalnych o dużym zakresie modulacji obciążenia (zob. motywy 16, 18 i 58 powyżej).
- (116) Dodatkowe upusty stosowane w ramach taryf regulowanych w odniesieniu do zarządzania popytem (np. modulacja obciążenia, przerywalność) umożliwiły obniżkę średnich cen na rynku regulowanym dla użytkowników świadczących te usługi ⁽²²⁾. Upusty te, nieuwzględnione konkretnie w decyzji o wszczęciu postępowania, wynagradzały wartościowe dla sieci usługi zarządzania popytem, wymagające dostosowań, inwestycji lub wprowadzania ograniczeń w procesach komercyjnych lub przemysłowych. Modulacja obciążenia wymaga energochłonnych procesów przemysłowych lub komercyjnych, które przeprowadza się raczej w okresach pozaszczytowego, a nie szczytowego zapotrzebowania na energię w celu ograniczenia zużycia i napięcia w sieci elektrycznej. Tak samo przydatne z ekonomicznego punktu widzenia są świadczone na rzecz sieci usługi związane z przerywalnością, ponieważ dla omawianego odbiorcy przemysłowego oznaczają możliwość niezwłocznego (w ciągu kilku sekund, maksymalnie do dwóch godzin) przerwania na dłużej (od godziny do dwunastu godzin) dostaw przez operatora systemu, co miało miejsce w przypadku odpowiednich taryf regulowanych w Hiszpanii.
- (117) Korzyści wynikające ze świadczenia tych usług w kategoriach zapewnienia ciągłości dostaw energii elektrycznej potwierdza prawodawstwo UE. Dyrektywa 2005/89/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. dotycząca działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej i inwestycji infrastrukturalnych ⁽²³⁾ zobowiązuje państwa członkowskie do uwzględnienia technologii zarządzania popytem i podjęcia działań ukierunkowanych na usunięcie barier w stosowaniu umów o dostawę przerywalne w celu utrzymania równowagi pomiędzy zapotrzebowaniem na energię elektryczną a dostępnością mocy wytwórczych. Usługi te uzupełniają i mogą nawet zastąpić inne środki regulacji, stosowane przez operatora sieci w celu dostosowania popytu na energię elektryczną z sieci do mocy wytwórczych, i pozwalają uniknąć przerw w dostawach i zaników napięcia, które ze społecznego i ekonomicznego punktu widzenia są kosztowne i mogą skutkować sankcjami lub zobowiązaniami płatniczymi.
- (118) Usługi te były w 2005 r. w Hiszpanii szczególnie cenne ze względu na brak znaczących połączeń międzysystemowych z innymi państwami członkowskimi i dość liczne przerwy w zasilaniu ze źródeł energii odnawialnej. Ich ekonomiczną wartość oraz koszty, których można uniknąć w systemie elektroenergetycznym można zobrazować kosztami, jakie hiszpański operator sieci Red. Eléctrica de España poniósł na zakup usług bilansujących. W 2005 r. spółka Red. Eléctrica de España zapłaciła średnio 65 EUR/MWh za usługi regulacji wtórnej w celu zwiększenia mocy wytwórczych (dodatkowa energia wprowadzona do sieci na czas od 15 sekund do 15 minut w celu zbilansowania sieci); średnia cena za usługi regulacji trzeciorzędnej w celu zwiększenia mocy wytwórczych (dodatkowa energia wprowadzona do sieci na czas od 15 minut do 2 godzin w celu przywrócenia rezerwy energii z regulacji wtórnej) w 2005 r. wyniosła 78 EUR/MWh, sięgając poziomu 600 EUR/MWh ⁽²⁴⁾. Za sprawą wyrównania popytu i wyeliminowania go w okresach szczytowego obciążenia (modulacja obciążenia) lub zapewnienia możliwości ograniczenia go w sytuacjach krytycznych (przerywalność dostaw), upusty w ramach odpowiednich taryf regulowanych (np. około 32 EUR/MWh w taryfie 3.4) wydają się być ekonomicznie uzasadnione.
- (119) W przypadku braku takich środków zarządzania popytem, taryfy regulowane dla użytkowników podłączonych do sieci wysokiego napięcia (taryfy 1.4 i 2.4) byłyby dużo wyższe, wynosząc między 58 a 61 EUR/MWh w przypadku taryfy podstawowej oraz 76,2 EUR/MWh w przypadku średniej ceny faktycznej. Dokonując porównania

⁽²²⁾ Podstawowym źródłem danych liczbowych zawartych w decyzji o wszczęciu postępowania jest sprawozdanie CNE: *El Consumo Eléctrico en el Mercado Peninsular en el Año 2005* z 25.7.2006 r., sekcja 2. Jeśli chodzi o odbiorców przemysłowych (z przerywalnością dostaw i tzw. Tarifa Horaria de Potencia — THP), w sprawozdaniu wskazano, że duża modulacja obciążenia w przypadku dostaw w okresach pozaszczytowego zapotrzebowania na energię, wymagająca dostosowania procesów produkcyjnych, umożliwia uzyskanie znacznych upustów w stosunku do podstawowej taryfy.

⁽²³⁾ Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 22; zob. art. 3 ust. 3 lit. c) i art. 5 ust. 2 lit. b).

⁽²⁴⁾ *I Sistema Eléctrico Español 2005*, s. 54 i 55, Red. Eléctrica de España.

z cenami na rynku terminowym, wynoszącymi 31,05 EUR/MWh w okresie między styczniem a grudniem 2005 r., cen rynkowych nie można uznać za wyższe od taryf regulowanych mających zastosowanie do zdecydowanej większości przemysłowych i komercyjnych odbiorców energochłonnych.

- (120) Wynika z tego, że chociaż ceny odnotowane na giełdzie energii elektrycznej nie stanowią odpowiedniej wartości odniesienia na potrzeby porównania z cenami za energię elektryczną dla dużych odbiorców przemysłowych i komercyjnych, faktyczne ceny rynkowe mające zastosowanie do dostaw energii elektrycznej dla odbiorców końcowych, którzy w 2005 r. podlegali taryfom regulowanym, pokrywały się z odpowiednimi poziomami taryf regulowanych.

6. WNIOSKI DOTYCZĄCE DANEGO ŚRODKA

- (121) W świetle powyższych ustaleń Komisja uważa, że po pierwsze udowodniono brak korzyści wynikających z całociowych taryf regulowanych dla przedsiębiorstw będących odbiorcami energii elektrycznej z zastosowaniem tych taryf, a po drugie, uwzględniając zobowiązanie Hiszpanii do zmiany danego środka, dowiedziono, iż niektóre przedsiębiorstwa zostaną obciążone odpowiednimi odsetkami za zwłokę w zapłacie części swoich rachunków za energię elektryczną z 2005 r.
- (122) W związku z tym dany środek nie przynosi korzyści gospodarczej odbiorcom biznesowym. Z uwagi na fakt, że kryteria ustanowione w art. 107 ust. 1 TFUE mają charakter łączny, nie ma konieczności dochodzenia, czy spełnione są pozostałe kryteria.
- (123) Komisja zatem stwierdza, że mając na uwadze zastosowany przez Hiszpanię mechanizm odzyskania od odbiorców końcowych kwoty zadłużenia wobec systemu elektroenergetycznego, system taryf regulowanych wdrożony w 2005 r. nie skutkował pomocą państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wniosek ten dotyczy sytuacji i okresu, do których odnosi się skarga, bez uszczerbku dla ewentualnej oceny Komisji w odniesieniu do działań podjętych przez Hiszpanię po roku 2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

System taryf regulowanych wdrożony przez Królestwo Hiszpanii w 2005 r. nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Hiszpanii.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lutego 2014 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI**z dnia 4 lutego 2014 r.****w sprawie hiszpańskich taryf dla energii elektrycznej: dystrybutorzy SA.36559 (C3/07)
(ex NN 66/06) wdrożona przez Hiszpanię***(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 7743)***(Jedynie tekst w języku hiszpańskim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2014/457/UE)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi artykułami ⁽¹⁾ i uwzględniając otrzymane odpowiedzi,

a także mając na uwadze, co następuje:

PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 27 kwietnia 2006 r. przedsiębiorstwa Céntrica plc i Céntrica Energía S.L.U. (razem zwane dalej „Céntrica”) skierowały do Komisji skargę dotyczącą systemu taryf regulowanych dla energii elektrycznej wdrożonego w Hiszpanii w 2005 r.
- (2) W piśmie z dnia 27 lipca 2006 r. Komisja zwróciła się do władz hiszpańskich o przedstawienie informacji na temat powyższego środka. Komisja otrzymała te informacje w piśmie z dnia 22 sierpnia 2006 r.
- (3) W dniu 12 października 2006 r. sprawę wpisano do rejestru pomocy niezgłoszonej (sprawa NN 66/06).
- (4) W piśmie z dnia 9 listopada 2006 r. Komisja zwróciła się do władz hiszpańskich o przedstawienie dodatkowych objaśnień dotyczących danego środka. Władze hiszpańskie odpowiedziały pismem z dnia 12 grudnia 2006 r.
- (5) W piśmie z dnia 24 stycznia 2007 r. Komisja poinformowała władze hiszpańskie, że podjęła decyzję o wszczęciu postępowania w sprawie przedmiotowego środka, przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (6) Decyzja Komisji została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag dotyczących przedmiotowego środka.
- (7) Hiszpania przedstawiła swoje uwagi w piśmie z dnia 26 lutego 2007 r.
- (8) Do Komisji wpłynęły uwagi od następujących zainteresowanych stron: rządu Galicji (pismo z dnia 23 marca 2007 r.), Céntrica (pisma z dnia 26 marca 2007 r. i 3 lipca 2007 r.), ACIE — Stowarzyszenia Niezależnych Dostawców Energii (pismo z dnia 26 marca 2007 r.), rządu Asturii (pismo z dnia 27 marca 2007 r.), AEGE — Stowarzyszenia Sektorów Energochłonnych (pismo z dnia 2 kwietnia 2007 r.), Asturiana de Zinc — AZSA (pismo z dnia 3 kwietnia 2007 r.), Ferroatlántica — producenta metali (pismo z dnia 3 kwietnia 2007 r.), Alcoa (pismo z dnia 3 kwietnia 2007 r.), UNESA — Hiszpańskiego Stowarzyszenia Przemysłu Elektroenergetycznego (pismo z dnia 25 kwietnia 2007 r.), ENEL Viesgo (pismo z dnia 26 kwietnia 2007 r.), Iberdrola (pismo z dnia 26 kwietnia 2007 r.), Union Fenosa Distribución (pismo z dnia 27 kwietnia 2007 r.), Hidrocantábrico Distribución Eléctrica (pismo z dnia 27 kwietnia 2007 r.), Endesa Distribución Eléctrica (pismo z dnia 27 kwietnia 2007 r.).

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 27.2.2007, s. 9.⁽²⁾ Zob. przypis 1.

- (9) W pismach z dnia 15 maja 2007 r. i 6 lipca 2007 r. Komisja przesłała uwagi zainteresowanym stronom władzom hiszpańskim, umożliwiając im ustosunkowanie się do tych uwag; w piśmie z dnia 2 sierpnia 2007 r. władze hiszpańskie przedstawiły swoje uwagi.
- (10) Otrzymano też dodatkowe informacje od Céntrica w pismach z dnia 1 czerwca 2007 r., 28 sierpnia 2007 r., 4 lutego 2008 r. i 1 marca 2008 r.
- (11) W pismach z dnia 30 lipca 2009 r., 19 marca 2010 r., 6 października 2011 r., 12 kwietnia 2012 r., 31 sierpnia 2012 r., 4 lutego 2013 r. i 17 lipca 2013 r. Komisja zwróciła się do władz hiszpańskich o przedstawienie dodatkowych objaśnień dotyczących przedmiotowego środka. Władze hiszpańskie odpowiedziały w pismach z dnia 5 października 2009 r., 26 kwietnia 2010 r., 7 grudnia 2011 r., 12 czerwca 2012 r., 18 października 2012 r., 11 lutego 2013 r. i 4 października 2013 r.
- (12) W dniu 19 kwietnia 2013 r. sprawę podzielono na dwie części: sprawę SA.21817 (C3/07, ex NN 66/06) dotyczącą pomocy dla odbiorców końcowych energii elektrycznej, oraz sprawę SA.36559 (C3/07 ex NN 66/06), która dotyczy pomocy dla dystrybutorów energii elektrycznej. Niniejsza decyzja dotyczy wyłącznie pomocy dla dystrybutorów energii elektrycznej.

SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKA

HISZPAŃSKI SYSTEM ELEKTROENERGETYCZNY W 2005 R.

Rozróżnienie działalności regulowanej i nieregulowanej

- (13) Na podstawie ram prawnych w postaci ustawy 54/1997 z dnia 27 listopada 1997 r. (*Ley del sector eléctrico* — LSE), stanowiącej podstawę hiszpańskiego systemu elektroenergetycznego, dokonano zasadniczego rozróżnienia działalności regulowanej i zliberalizowanej.
- (14) Wytwarzanie, import, eksport i detaliczna dostawa energii elektrycznej stanowią działalność zliberalizowaną, czyli działalność, którą podmioty gospodarcze mogą swobodnie realizować na warunkach rynkowych i nad którymi państwo nie sprawuje surowej kontroli regulacyjnej, na przykład przez kontrolowanie cen i warunków dostaw.
- (15) Natomiast dystrybucja, przesył oraz działania realizowane przez operatora rynku ⁽³⁾ i operatora systemu ⁽⁴⁾ podlegają całkowicie regulacjom państwa. Działania te zazwyczaj reguluje państwo w ramach systemu elektroenergetycznego, ponieważ operatorzy je realizujący posiadają *de facto* lub *de iure* monopol, i w przeciwnym razie nie podlegaliby żadnym ograniczeniom w zakresie naruszania reguł konkurencji i mogliby stosować monopolistyczne ceny, wyższe od standardowej ceny rynkowej.

Czysta dystrybucja i dostawy według taryf regulowanych

- (16) W 2005 r. dystrybucja w hiszpańskim systemie elektroenergetycznym obejmowała trzy rodzaje działalności regulowanej. Pierwszy to czysta dystrybucja. Czysta dystrybucja to przesył energii elektrycznej do punktów jej zużycia za pośrednictwem sieci dystrybucji, stanowiąca monopol w przypadku braku sieci alternatywnych. Drugi obejmuje niektóre czynności związane z zarządzaniem komercyjnym, ściśle powiązane z dystrybucją, takie jak odczyt liczników, zawieranie umów, fakturowanie, obsługę klienta itd. Trzecim rodzajem działalności regulowanej w 2005 r. była dostawa według taryf regulowanych, powierzona na mocy prawa dystrybutorom w uzupełnieniu do ich podstawowego ustawowego zadania (zarządzanie sieciami dystrybucji energii elektrycznej i zapewnienie do nich dostępu) ⁽⁵⁾. Od czasu sfinalizowania w 2009 r. reformy dystrybutorzy nie dostarczają już energii według taryf regulowanych.
- (17) Dystrybutorzy byli zobowiązani na mocy prawa do zakupu energii elektrycznej wymaganej do realizacji dostaw do odbiorców podlegających regulacjom na zorganizowanym rynku hurtowym („giełda”) w cenie z danego dnia (cena krańcowa systemowa lub „cena giełdowa”) bądź bezpośrednio od producentów energii ze źródeł odnawialnych ⁽⁶⁾ oraz do odsprzedaży tej energii elektrycznej odbiorcom końcowym według mającej zastosowanie taryfy regulowanej.

⁽³⁾ Operator rynku (OMEL) zajmuje się kupnem i sprzedażą energii elektrycznej na rynku hurtowym.

⁽⁴⁾ Operator systemu (*Red Eléctrica de España*) odpowiada za zagwarantowanie bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej oraz koordynację produkcji i systemu przesyłu.

⁽⁵⁾ Art. 11 dekretu królewskiego 281/1998 definiuje dystrybucję jako działalność, „której głównym celem jest przesył energii elektrycznej z sieci przesyłowej do punktów zużycia zgodnie z odpowiednimi wymaganiami jakościowymi oraz sprzedaż energii elektrycznej w regulowanych cenach odbiorcom lub dystrybutorom”.

⁽⁶⁾ Tak zwani wytwórcy w ramach „specjalnego systemu”. „Specjalny system” to system taryf gwarantowanych: dystrybutorzy (oraz operator systemu przesyłowego) są zobowiązani do zakupu całej mocy wyjściowej kwalifikujących się instalacji do kogeneracji i wytwarzania energii odnawialnej, zlokalizowanych na obszarze podlegającym działalności określonego dystrybutora, w cenie pokrywającej koszty produkcji ustalonej przez państwo.

Rola dystrybutorów jako pośredników finansowych w systemie

- (18) W 2005 r. stosowano co najmniej 25 taryf regulowanych dla odbiorców końcowych, zależnie od poziomu zużycia, profilu zużycia lub zastosowania oraz napięcia przyłączeniowego. Jednocześnie na wolnym rynku stosowano wobec odbiorców końcowych 9 innych regulowanych opłat za dostęp do sieci, ustalanych również w oparciu o napięcie przyłączeniowe i inne cechy charakterystyczne⁽⁷⁾. Opłaty za dostęp do sieci na wolnym rynku uiszczali odbiorcy końcowi na rzecz dostawców, którzy przekazywali je dystrybutorom. Opłaty za dostęp do sieci na wolnym rynku były ujęte w całościowej taryfie regulowanej, według której odbiorcy końcowi uiszczali opłaty na rzecz dystrybutorów (były to opłaty ukryte). Począwszy od 2005 r., Hiszpania wprowadzała zmiany w systemie taryf regulowanych. Ostatniej z nich dokonano w 2013 r., kiedy Hiszpania przyjęła nowe ramy legislacyjne dla sektora energii elektrycznej (ustawa 24/13), które między innymi obejmowały reformę regulacji cen na rynku sprzedaży detalicznej. Hiszpania zapowiedziała, że nowa ustawa i przepisy wykonawcze do niej będą stosowane w 2014 r.
- (19) Decyzja w sprawie poziomów całościowych taryf regulowanych i regulowanych opłat za dostęp do sieci na cały rok zapadała *ex ante*, zazwyczaj przed końcem roku N-1, ale w ciągu roku kwoty te mogły być korygowane⁽⁸⁾. Coroczny wzrost taryf był jednak ograniczony górnym pułapem⁽⁹⁾. Z zasady wszystkie taryfy i opłaty ustalano w oparciu o prognozy, tak aby wynikające z nich regulowane przychody wystarczały na pokrycie wszystkich regulowanych kosztów systemu elektroenergetycznego. Takie regulowane koszty systemu obejmowały w 2005 r. koszty dostaw energii według taryf całościowych, koszty zakupu energii ze specjalnych systemów wsparcia (odnawialne źródła energii, kogeneracja itd.), koszty przesyłu i dystrybucji, koszty środków zarządzania popytem, koszty wytwarzania dodatkowej energii elektrycznej na hiszpańskich wyspach, koszty wsparcia przemysłu wydobywania węgla, deficyt za poprzednie lata itd.
- (20) Zgodnie z ramami regulacyjnymi Hiszpanii dystrybutorzy pełnili (i nadal pełnią) w systemie rolę głównych pośredników finansowych. Dystrybutorzy zajmowali się wszystkimi przychodami z systemu taryf regulowanych, czyli opłatami za dostęp do sieci oraz przychodami z taryf całościowych. Przychody te, zbiorczo nazywane „przychodami przypadającymi do zapłaty” (*ingresos liquidables*), wykorzystywane były do pokrycia wszystkich kosztów regulowanych systemu. Nie stosowano żadnych zasad przeznaczania konkretnych kategorii przychodów czy ich części na określoną kategorię kosztów czy część tych kosztów. W związku z tym ani całych, ani częściowych przychodów z opłat za dostęp do sieci nie przeznaczano na finansowanie wyższych kosztów wsparcia na rzecz energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych czy kosztów wytwarzania energii na hiszpańskich wyspach.
- (21) Rachunki rozliczano w ramach procesu rozliczenia, nad którym bezpośrednią kontrolę sprawował hiszpański organ regulacyjny *Comisión Nacional de Energía* (zwany dalej: „CNE”). Wynagrodzenie dla dystrybutorów (za działania związane z czystą dystrybucją) również pochodziło z przychodów przypadających do zapłaty, po odliczeniu wszystkich pozostałych kosztów.

Dystrybutorzy a dostawcy i odpowiednie ceny

- (22) W związku z powyższym na hiszpańskim rynku detalicznej sprzedaży energii elektrycznej w 2005 r. funkcjonowały dwie odrębne kategorie dystrybutorów: dystrybutorów zobowiązanych sprzedawać energię elektryczną według taryf regulowanych, oraz dostawców, którzy prowadzili sprzedaż na swobodnie negocjowanych warunkach. Wskutek uwarunkowań historycznych dystrybutorzy w Hiszpanii wchodzą w skład grup zintegrowanych pionowo (operatorzy zasiedziali), które tradycyjnie obsługiwały sieci dystrybucji na określonych obszarach geograficznych i które zmieniły się wyłącznie w wyniku połączeń i konsolidacji mających miejsce w przeszłości. Dystrybutorzy na rynku regulowanym pobierali opłaty według taryf całościowych, w których nie wyróżniano kosztów zakupu energii i kosztów dostępu do sieci.
- (23) Dostawcy mogą należeć do grup zintegrowanych pionowo (posiadających zazwyczaj odrębne jednostki wytwórcze, dystrybucyjne i zaopatrzenia) lub mogą być nowymi podmiotami wchodzącymi na rynek. Podmioty wchodzące na rynek często nie posiadają własnych mocy wytwórczych i prowadzą działalność wyłącznie na rynku detalicznym. *Céntrica* jest jednym z takich nowych podmiotów na rynku. Dostawcy na wolnym rynku stosowali ceny, które musiały pokryć opłatę za dostęp do sieci (odprowadzaną na rzecz dystrybutorów), koszty zakupu energii (koszty zakupu energii na rynku hurtowym lub własne koszty wytwarzania w przypadku przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo) oraz „marżę handlową”, obejmującą pozostałe koszty (koszty komercjalizacji, systemów informatycznych, fakturowania itd.) i zwrot z zainwestowanego kapitału.

⁽⁷⁾ Dekret królewski 2392/2004 z dnia 30 grudnia 2004 r. ustanawiający taryfy dla energii elektrycznej na 2005 r. Dziennik Urzędowy nr 315, s. 42766, załącznik I.

⁽⁸⁾ Art. 12 ust. 2 LSE stanowił, że taryfy dla energii elektrycznej były z zasady ustalane raz w roku, ale można je było w ciągu roku korygować.

⁽⁹⁾ Zgodnie z art. 8 dekretu królewskiego 1432/2002 średnia taryfa nie mogła wzrosnąć więcej niż o 1,40 % (rok do roku), natomiast poszczególne taryfy mogły wzrosnąć jedynie o wartość procentową równoważną wzrostowi średniej taryfy + 0,60 % (w sumie 2 %).

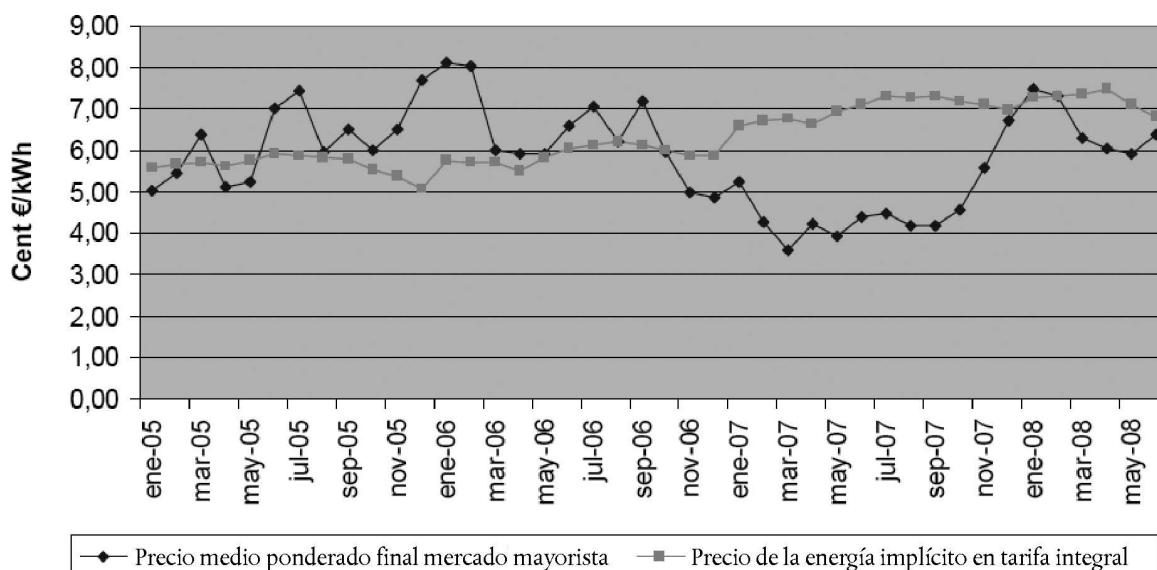
- (24) W 2005 r. współistnienie rynków wolnego i regulowanego, zwłaszcza zapewnienie odbiorcom końcowym swobody przechodzenia z jednego rynku na drugi, oznaczało, że taryfy regulowane stanowiły cenę odniesienia (lub *de facto* próg) dla cen na wolnym rynku. Dostawca mógł zatem prowadzić w danym segmencie rynku działalność przynoszącą zyski wyłącznie w przypadku występowania „dodatniej marży handlowej”, czyli pewnego marginesu między ceną — w tym przypadku taryfą regulowaną, do której uprawniony był odbiorca — a ogólnymi kosztami obsługi odbiorców.

Deficyt taryfowy w 2005 r.

- (25) W 2005 r. ustalony poziom taryf regulowanych i opłat za dostęp do sieci nie zapewnił wystarczających przychodów, które pozwoliłyby systemowi odzyskać wszystkie koszty udokumentowane *ex post* za cały rok. W wyniku ostatecznego rozliczenia za 2005 r. wykonanego przez CNE na koniec roku stwierdzono deficyt w kwocie 3 811 mln EUR. Nie pierwszy raz proces rozliczenia zakończył się powstaniem deficytu, jednak wielkość deficytu za 2005 r. była bezprecedensowa. W latach 2000, 2001 i 2002 odnotowano już mniejsze deficyty.
- (26) Rząd między innymi zbyt nisko oszacował faktyczne koszty zakupu energii elektrycznej. Chociaż w ogólnym ujęciu zużycie energii elektrycznej przez odbiorców końcowych na rynku zarówno regulowanym, jak i wolnym w 2005 r. mniej więcej kształtowało się zgodnie z prognozami z grudnia 2004 r., nieprzewidziane wzrosty cen w ciągu roku spowodowały, że ceny hurtowe z kwoty 35,61 EUR/MWh w 2004 r. wzrosły do kwoty 62,4 EUR/MWh w 2005 r., w związku z czym średnia cena hurtowa w 2005 r. wyniosła 59,47 EUR/MWh. Do przyczyn takiego wzrostu zalicza się niespotykany suchy rok, który spowodował spadek produkcji energii hydroelektrycznej o 55 %, wzrost cen ropy, przeniesienie ceny rynkowej uprawnień do emisji CO₂ przyznanych nieodpłatnie w ramach systemu handlu emisjami oraz wzrost popytu na energię wyższy od wzrostu PKB.
- (27) Hiszpański organ regulacyjny CNE zaznaczył, że średnie taryfy całosciowe w 2005 r. nie odzwierciedlały wszystkich kosztów dostaw, zwłaszcza kosztów zakupu energii na rynku hurtowym. Przede wszystkim, jak pokazano na poniższym wykresie, tylko w ciągu pięciu miesięcy, od stycznia do lutego 2005 r. i potem ponownie od kwietnia do czerwca 2005 r., ceny określone w średnich całosciowych taryfach regulowanych były niższe od średnich cen na rynku hurtowej sprzedaży energii elektrycznej. Od października 2006 r. do grudnia 2007 r. miała jednak miejsce sytuacja odwrotna: w ciągu tych 14 miesięcy średnie ceny hurtowe gwałtownie spadły poniżej cen energii określonych w średnich całosciowych taryfach regulowanych, dużo poniżej różnicy odnotowanej w okresie siedmiu miesięcy 2005 r., w którym ceny hurtowe były wyższe od cen określonych w taryfach całosciowych.

Wykres 1

Średnia ważona cena hurtowa a cena energii określona w taryfie całosciowej

- (28) Ważnym czynnikiem, który również przyczynił się do wzrostu ogólnych kosztów systemu, był wysoki poziom wsparcia na rzecz wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych. W szczególności producenci energii ze źródeł odnawialnych mogli wybrać bezpośrednie uczestnictwo w „giełdzie”. W 2005 r. opcja ta była szczególnie atrakcyjna, w związku z czym w giełdzie uczestniczyło więcej producentów energii ze źródeł odnawialnych niż przewidywano, co spowodowało wyższe koszty dla systemu. Ponadto bezpośrednie wsparcie na koszty energii elektrycznej ze specjalnego systemu (odnawialne źródła energii, kogeneracja), niesprzedawanej na giełdzie, zaksięgowane jako koszty regulowane, w 2005 r. wyniosło 2 701 mln EUR, czyli o 5,75 % w stosunku do roku 2004. Dla przykładu, koszty systemu z tytułu przesyłu i dystrybucji wyniosły 4 142 EUR w 2004 r., 4 410 mln EUR w 2005 r. oraz 4 567 mln EUR w roku 2006.

Mechanizm przyjęty na potrzeby wstępnego finansowania deficytu

- (29) Wzrost deficytu nie przeszedł niezauważony. Już w marcu 2005 r., kiedy okazało się jasne, że deficyt taryfowy rośnie, na podstawie art. 24 królewskiego dekretu z mocą ustawy 5/2005 ⁽¹⁰⁾ władze hiszpańskie postanowiły, że fundusze wymagane do wyeliminowania luki między kosztami a przychodami systemu elektroenergetycznego dostarczy pięć hiszpańskich największych „uprawnionych przedsiębiorstw elektroenergetycznych”, które były uprawnione do otrzymania rekompensaty za koszty osierocone ⁽¹¹⁾, według następującego podziału procentowego:
- Iberdrola, SA: 35,01 %
 - Unión Eléctrica Fenosa, SA: 12,84 %
 - Hidroeléctrica del Cantábrico SA: 6,08 %
 - Endesa, SA: 44,16 %
 - Elcogás, SA: 1,91 %
- (30) Ujemne saldo na rachunku kosztów osieroconych skutkowałoby prawami poboru, dając przedsiębiorstwom w przyszłości prawo do pobierania przychodów od odbiorców energii elektrycznej. Przedsiębiorstwa mogłyby te prawa sekurytyzować i sprzedawać na rynku. Z wyjątkiem Elcogás SA przedsiębiorstwa te są dominującymi spółkami grup zintegrowanych pionowo, które zazwyczaj prowadzą działalność w sektorze wytwarzania energii elektrycznej oraz w sektorze dystrybucji za pośrednictwem jednostek dystrybucyjnych. Zgodnie z art. 24 dekretu królewskiego z mocą ustawy 5/2005, motywy i kryteria regulujące wyznaczenie tych pięciu przedsiębiorstw w celu wstępnego finansowania deficytu taryfowego z 2005 r. — a nie innych przedsiębiorstw prowadzących działalność na hiszpańskim rynku energii elektrycznej — wydają się być podyktowane ich prawem do otrzymania rekompensaty za koszty osierocone, a nie na przykład prowadzoną przez nie działalnością w sektorze dystrybucji. Elcogás SA była i nadal jest spółką prowadzącą działalność wyłącznie w sektorze wytwarzania energii elektrycznej ⁽¹²⁾. W ten sam sposób do celów wstępnego finansowania deficytu w systemie elektroenergetycznym w późniejszych latach Hiszpania wyznaczała albo spółkę dominującą grupy (np. Endesa SA, Iberdrola SA), albo jej jednostkę wytwórczą (Endesa Generación SA, Iberdrola Generación SA w dekreście królewskim z mocą ustawy 6/2009), ale nigdy nie wyznaczyła jednostki dystrybucyjnej (tj. Endesa Distribución Eléctrica, S.L., posiadanej w całości spółki zależnej odpowiedzialnej w 2005 r. za dystrybucję energii elektrycznej w ramach systemu taryf regulowanych).
- (31) W czerwcu 2006 r. władze hiszpańskie podjęły decyzję dotyczącą systemu pokrycia deficytu z 2005 r. przy pomocy środków uzyskanych od odbiorców energii elektrycznej za sprawą taryf regulowanych. Na mocy dekretu królewskiego 809/2006 ⁽¹³⁾ władze hiszpańskie ustanowiły, że deficyt z 2005 r. (lub dokładniej — prawa poboru przyznane pięciu wybranym przedsiębiorstwom) zostanie pokryty ze środków uzyskanych od odbiorców przy pomocy specjalnej opłaty dodatkowej mającej zastosowanie zarówno do taryf całociowych, jak i do taryf dostępnych, w okresie obejmującym czternaście i pół roku. Ustalono, że opłata dodatkowa, obliczona jako roczna kwota wymagana do liniowego pokrycia bieżącej wartości netto deficytu za 2005 r. w okresie 14,5 roku, wyniesie 1,378 % taryfy całociowej oraz 3,975 % taryfy dostępowej na 2006 r. Stopa procentowa mająca zastosowanie była równa trzymiesięcznej stopie EURIBOR.

⁽¹⁰⁾ Dekret królewski z mocą ustawy 5/2005 z dnia 11 marca 2005 r. w sprawie pilnych reform mających na celu wspieranie wydajności i poprawę w obszarze zamówień publicznych. Dziennik Urzędowy nr 62 z 14.3.2005, s. 8832.

⁽¹¹⁾ Koszty osierocone to straty poniesione przez zasiedziających dostawców energii elektrycznej wskutek braku możliwości odzyskania zwrotu z inwestycji dokonanych przed liberalizacją. Pismem SG (2001) D/290869 z dnia 6 sierpnia 2001 r. Komisja zezwoliła na przyznanie pomocy wyrównawczej w celu pokrycia takich strat na podstawie kryteriów podanych w „Metodologii kosztów osieroconych” (komunikat Komisji dotyczący metody analizowania pomocy państwa związanej z kosztami osieroconymi). Na podstawie decyzji SG (2001) D/290553 z dnia 25 lipca 2001 r. w sprawie NN 49/99 Komisja zezwoliła Hiszpanii na przyznawanie do 2008 r. rekompensaty za koszty osierocone tym samym przedsiębiorstwom, do których zwrócono się o wstępne finansowanie deficytu z 2005 r.

⁽¹²⁾ Sprawozdanie roczne za 2005 r., Elcogás SA, dostępne na stronie: <http://www.elcogas.es/images/stories/3-principales-indicadores/1-datos-economico-financieros/esp2005.pdf>.

⁽¹³⁾ Pierwszy dodatkowy przepis dekretu królewskiego 809/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. zmieniającego taryfy dla energii elektrycznej z dniem 1 lipca 2006 r. Dziennik Urzędowy 156 z 1.7.2006 r.

- (32) Wspomnianą opłatę dodatkową traktowano jak „wkład o specjalnym przeznaczeniu” (*cuota con destino específico*). Władze hiszpańskie ustaliły, że przychody z wkładu na finansowanie deficytu z 2005 r. będą gromadzone na rachunku depozytowym zarządzanym przez CNE. Następnie CNE prześle fundusze właścicielom praw poboru, czyli przedsiębiorstwom, które sfinansowały deficyt, lub podmiotom, które odkupiły następnie od nich prawa poboru, według udziału w finansowaniu deficytu przez każdego z nich.

Skutki deficytu taryfowego dla hiszpańskiego rynku

- (33) W 2005 r. 37,49 % zapotrzebowania na energię elektryczną w Hiszpanii zaspokajano energią kupowaną na wolnym rynku. Ilość ta dotyczy stosunkowo nielicznej grupy odbiorców; zaledwie 8,5 % odbiorców kupowało energię na wolnym rynku, podczas gdy 91,5 % pozostało przy taryfach regulowanych (spadek w stosunku do 2004 r., w którym było ich 97 %). Podstawową kategorią odbiorców na wolnym rynku byli odbiorcy, których instalacje zasilane były z sieci wysokiego napięcia (przede wszystkim odbiorcy przemysłowi); 38,9 % z nich skorzystało z przysługującej im opcji i zakupiona przez nich energia stanowiła 29 % całkowitego zużycia energii elektrycznej w kontynentalnej Hiszpanii w 2005 r. Znaczna większość gospodarstw domowych i odbiorców niskiego napięcia, którzy mogli korzystać z opcji wolnego rynku od 2003 r. ⁽¹⁴⁾, pozostała przy taryfach regulowanych; w 2005 r. znaczna ich część wybrała jednak wolny rynek. Na dzień 31 grudnia 2005 r. ponad 2 mln odbiorców korzystało z wolnego rynku (w porównaniu z 1,3 mln w 2004 r.).
- (34) Średnią korzyść cenową wynikającą z taryf regulowanych w 2005 r. należy jednak rozpatrywać łącznie z powrotem konsumentów na rynek regulowany, aczkolwiek z pewnym opóźnieniem. Jak pokazuje poniższa tabela 2, liczba odbiorców na wolnym rynku wzrastała w 2005 r., ale w 2006 r. spadła, osiągając wartość procentową (8,15 %) równą poziomowi z pierwszego półrocza 2005 r. Podobnie w pierwszym półroczu 2005 r. utrzymywał się widoczny w grudniu 2004 r. spadek ilości energii dostarczanej do odbiorców końcowych na wolnym rynku. Chociaż między czerwcem a wrześniem 2005 r. spadek ten zatrzymał się, nadal występował w grudniu 2005 r. i przez cały rok 2006.

Tabela 2

Udział miejsc dostarczania i energii na wolnym rynku (w ujęciu procentowym w stosunku do całego rynku) w latach 2004–2006

Energia elektryczna	2004				2005				2006			
	Marzec	Czerwiec	Wrzesień	Grudzień	Marzec	Czerwiec	Wrzesień	Grudzień	Marzec	Czerwiec	Wrzesień	Grudzień
% miejsc dostarczania	1,53	2,82	4,21	5,73	7,42	9,42	10,37	10,66	10,20	9,28	8,86	8,15
% energii	29,30	33,60	36,19	33,57	33,15	35,34	41,39	37,41	29,38	27,10	25,74	24,87

Źródło: Sprawozdanie CNE Nota Informativa sobre los suministros de electricidad y gas natural en los mercados liberalizados, actualización 31 de diciembre de 2006.

- (35) Chociaż skutki strat poniesionych przez dostawców zaczęły być odczuwalne w połowie 2005 r., kiedy ceny hurtowe zaczęły dynamicznie rosnąć, umów o dostawy nie można było rozwiązać w trybie natychmiastowym. W konsekwencji dostawcy na wolnym rynku, zwłaszcza ci, którzy nie posiadali mocy wytwórczych, ale musieli kupować energię elektryczną na rynku hurtowym, zmuszeni byli oferować energię w warunkach wolnego rynku z zastosowaniem taryf regulowanych, ryzykując poniesieniem strat, lub pobierać wyższe opłaty, odzwierciedlające faktyczne koszty zakupu, tracąc tym samym udział w rynku.

DECYZJA O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA NA PODSTAWIE ART. 108 UST. 2 TFUE

- (36) Komisja zdecydowała o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego z poniższych powodów.

⁽¹⁴⁾ Hiszpania zliberalizowała rynek detalicznej sprzedaży energii elektrycznej wcześniej niż wymagały tego dyrektywy w sprawie energii elektrycznej z 1996 i 2003 r., w których przewidziano harmonogram liberalizacji na okres od 1999 do 2004 r. w przypadku odbiorców końcowych prowadzących działalność gospodarczą (począwszy od największych) oraz obowiązek liberalizacji segmentu gospodarstw domowych dopiero od dnia 1 lipca 2007 r.

- (37) Decyzja obejmowała porównanie taryf regulowanych dla różnych kategorii odbiorców końcowych z szacunkowymi cenami, które byłoby zobowiązani płacić na wolnym rynku w przypadku braku tych taryf, i stwierdzono w niej istnienie korzyści na rzecz większości kategorii odbiorców. Domniemana pomoc na rzecz odbiorców końcowych jest przedmiotem odrębnej decyzji w sprawie SA.21817 — taryfy regulowane dla energii elektrycznej: konsumenci.
- (38) Jeśli chodzi o dystrybutorów, w decyzji o wszczęciu postępowania wskazano, że przez zachęcanie odbiorców końcowych do powrotu na rynek regulowany, system mógł również przynosić korzyści dystrybutorom, którzy mogli korzystać z gwarantowanej marży zysku ze swojej regulowanej działalności. Korzyść tę najwyraźniej przyznano dystrybutorom w sposób selektywny, ponieważ byli oni jedynymi podmiotami na rynku uprawnionymi do sprzedaży energii elektrycznej według taryf regulowanych.
- (39) W decyzji stwierdzono też, że system obejmował transfer środków państwowych, ponieważ ujęta w cenie dodatkowa opłata mająca na celu pokrycie deficytu stanowi opłatę parafiskalną, z której dochody, zanim zostaną skierowane do beneficjentów końcowych, trafiają najpierw na rachunek hiszpańskiego organu regulacyjnego CNE (organ sektora publicznego). W decyzji uznano, że w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w przedmiocie postępowania fundusze te należy uznać za zasoby państwowe.
- (40) Mając na uwadze, że zarówno duzi odbiorcy końcowi, jak i dystrybutorzy funkcjonują na rynkach, które z zasady są otwarte dla konkurencji i obrotu handlowego wewnątrz Unii, w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja doszła do wniosku, że spełniono wszystkie kryteria ustanowione w art. 107 ust. 1, a środek stanowił pomoc państwa z korzyścią dla odbiorców końcowych i dystrybutorów.
- (41) Po stwierdzeniu, że żadne z odstępstw przewidzianych w art. 107 TFUE zdaje się nie mieć zastosowania, w decyzji o wszczęciu postępowania oceniano, czy dostarczanie energii elektrycznej z zastosowaniem taryf regulowanych można uznać za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, korzystającą z odstępstwa przewidzianego w art. 106 ust. 2 TFUE. W decyzji o wszczęciu postępowania stwierdzono, że w sektorze energii elektrycznej margines swobody państw członkowskich w zakresie ustalania świadczeń związanych z usługą publiczną ograniczają przepisy dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE⁽¹⁵⁾ („dyrektywa w sprawie energii elektrycznej”). Dyrektywa w sprawie energii elektrycznej zobowiązuje państwa członkowskie do ustanowienia obowiązku w zakresie usługi publicznej (w tym przede wszystkim prawa do dostaw energii elektrycznej w rozsądnych cenach) tylko na rzecz gospodarstw domowych i małych przedsiębiorstw⁽¹⁶⁾. W decyzji stwierdzono, że w świetle powyższej dyrektywy dostarczania energii elektrycznej z zastosowaniem taryf regulowanych na rzecz średnich i dużych przedsiębiorstw, w przeciwieństwie do dostarczania energii elektrycznej gospodarstwom i małym przedsiębiorstwom, nie można uznać za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym w ścisłym znaczeniu tego terminu.
- (42) Komisja wyraziła zatem poważne wątpliwości, czy elementy pomocy w taryfach regulowanych, które stosowano wobec przedsiębiorstw innych niż małe przedsiębiorstwa i wobec dystrybutorów, można uznać za zgodne z rynkiem wewnętrznym.

UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (43) Na wystosowane przez Komisję zaproszenie do składania uwag dotyczących decyzji o wszczęciu szczegółowego postępowania wyjaśniającego odpowiedziało wiele dużych przemysłowych odbiorców, dystrybutorów, niezależnych dostawców oraz organów rządowych hiszpańskich wspólnot autonomicznych. W niniejszej decyzji analizuje się jedynie uwagi istotne z punktu widzenia sytuacji dystrybutorów.

UWAGI NIEZALEŻNYCH DOSTAWCÓW

- (44) Otrzymano uwagi od Céntrica i ACIE — Stowarzyszenia Niezależnych Dostawców Energii. Przedstawione przez nie argumenty i wnioski w dużym stopniu pokrywają się, wobec czego zostaną omówione sumarycznie.
- (45) W swoich uwagach Céntrica skoncentrowała się na domniemanej pomocy państwa przyznanej dystrybutorom energii elektrycznej. Céntrica zaznacza, że w 2005 r. średni koszt zakupu energii elektrycznej na rynku hurtowym był o blisko 70 % wyższy niż prognozowany średni koszt zakupu ujęty w taryfach całościowych, ustalonych przez rząd na podstawie dekrety królewskiego 2329/2004.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 37.

⁽¹⁶⁾ Art. 3 ust. 3 dyrektywy w sprawie energii elektrycznej z 2003 r. stanowi: „Państwa członkowskie zapewniają wszystkim odbiorcom będącym gospodarstwami domowymi, a także, gdzie państwa członkowskie uznają to za stosowne, małym przedsiębiorstwom (mianowicie przedsiębiorstwom zatrudniającym mniej niż 50 osób i mającym obrót roczny lub bilans nieprzekraczający 10 milionów EUR), prawo do korzystania z usługi powszechnej, to znaczy z prawa do dostaw energii elektrycznej o określonej jakości na ich terytorium w rozsądnych cenach, łatwo i wyraźnie porównywalnych i przejrzystych. Dla zapewnienia usługi powszechnej państwa członkowskie mogą wyznaczyć dostawcę awaryjnego”.

- (46) W wyniku tej rozbieżności między kosztami prognozowanymi a faktycznymi przychody z systemu nie wystarczały, aby pokryć koszty, głównie dlatego, że cena płacona przez dystrybutorów przy zakupie energii elektrycznej była wyższa od ceny regulowanej, w której byli oni zobowiązani tę energię sprzedawać. Dystrybutorzy odnotowali zatem deficyt w swoich rachunkach. Za sprawą mechanizmu przyjętego przez władze hiszpańskie w celu wypełnienia luki w przychodach (polegającego na zobowiązaniu kwalifikujących się wytwórców do wstępnego finansowania deficytu z zastrzeżeniem żądania późniejszego zwrotu), zbilansowano rachunki dystrybutorów, przy czym ich straty zostały *de facto* skompensowane przez państwo.
- (47) Inaczej potraktowano dostawców na wolnym rynku, chociaż również ponieśli oni podobne straty. Według Céntrica i ACIE dostawcy na wolnym rynku ponosili podobne koszty zakupu jak dystrybutorzy ⁽¹⁷⁾. Ponadto byli oni *de facto* zobligowani dostosować poziom ustalonej przez rząd taryfy całościowej do każdej kategorii odbiorców, ponieważ w przeciwnym razie straciliby odbiorców i nie zdołaliby pozyskać nowych. W szczególności ACIE zaznacza, że na początku 2005 r. jego członkowie zawarli umowy w oparciu o prognozowane przez rząd ceny hurtowe i potem zobowiązani byli przestrzegać tych umów, mimo że przestały one przynosić zyski. Wskutek tego niezależni dostawcy ponieśli straty. Państwo jednak nie kompensowało niezależnym dostawcom poniesionych strat tak jak dystrybutorom. Céntrica szacuje, że jej straty w 2005 r. wyniosły 10 mln EUR. Według ACIE kilku dostawców, w tym Saltea Comercial, Electranorte, CYD Energia i RWE, zostało wypartych z rynku.
- (48) ACIE i Céntrica utrzymują, że rekompensata za straty dystrybutorów zakłóciła konkurencję, doprowadziła do dyskryminacji niezależnych dostawców i należy ją uznać za pomoc państwa. Niezależnie od stwierdzenia, że rekompensata strat sama w sobie stanowi korzyść, Céntrica argumentowała, że zasiedziały podmioty rynkowe (przedsiębiorstwa zintegrowane pionowo) mogły utrzymać swój udział w rynku i uniknąć strat, zachęcając odbiorców do rezygnacji z ich nierentownych jednostek zaopatrzenia na rzecz jednostek dystrybucyjnych, które otrzymałyby w stosownych przypadkach rekompensatę.
- (49) Zdaniem ACIE i Céntrica korzyść dla zasiedziałych przedsiębiorstw była „szczególna”, tj. selektywna, ponieważ mechanizm finansowania i rekompensaty przynosił szczególną korzyść dystrybutorom, dając im finansową i konkurencyjną przewagę nad dostawcami na wolnym rynku. Céntrica przekonywała, że rozgraniczenie między dystrybutorami i dostawcami na wolnym rynku było czysto formalne, ponieważ podmioty obu kategorii konkurowały na tym samym rynku (detalicznej sprzedaży energii elektrycznej), obu z nich dotyczyły taryfy całościowe (ponieważ zostały im narzucone na mocy prawa lub *de facto* stanowiły pułap dla cen rynkowych) oraz oba kupowały energię w tej samej cenie, ponosząc takie same straty.
- (50) Zdaniem Céntrica preferencyjnego traktowania dystrybutorów nie uzasadniały żadne logiczne powody ani struktura systemu elektroenergetycznego, jak również nie można go rozpatrywać w kategoriach rekompensaty za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym. Céntrica utrzymuje, że system naruszał przepisy dyrektywy w sprawie energii elektrycznej nie tylko ze względu na dyskryminacyjny charakter systemu pokrycia deficytu, lecz również z powodu pozbawienia odbiorców prawa do przejrzystych cen i taryf ⁽¹⁸⁾. Ponieważ część ceny za energię elektryczną należnej za 2005 r. przeniesiono na kolejne lata, ostateczne ceny stosowane wobec odbiorców nie były dla nich przejrzyste.
- (51) Céntrica twierdzi, że selektywną korzyść wynikającą z systemu pokrycia deficytu odnieśli nie tylko dystrybutorzy, lecz również przedsiębiorstwa zintegrowane pionowo, do których oni należeli. Zdaniem Céntrica na potrzeby stosowania zasad pomocy państwa grupę zintegrowaną pionowo należy traktować jak jedno przedsiębiorstwo. Céntrica twierdzi, że hiszpański system umożliwił przedsiębiorstwom wytwarzającym energię podniesienie cen na rynku hurtowym i dalsze generowanie zysku. W tej sytuacji grupa miała własny interes w utrzymaniu udziału w rynku, na który liczyły jej jednostki dystrybucyjne. Grupy zintegrowane pionowo należy zatem również uznać za beneficjentów pomocy państwa.

UWAGI DYSTRYBUTORÓW

- (52) Swoje uwagi przedstawiły UNESA (stowarzyszenie reprezentujące dystrybutorów), Iberdrola Distribución, Union Fenosa Distribución, Enel Viesgo Distribución oraz Endesa Distribución. Ich uwagi w dużym stopniu pokrywają się, wobec czego zostaną omówione sumarycznie.
- (53) Dystrybutorzy (reprezentowani przez UNESA) rozróżniają czystą dystrybucję/zarządzanie działalnością handlową, które traktują jako usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, oraz dostawy według taryf regulowanych, które ich zdaniem nie wiązały się z żadną pomocą państwa, ponieważ nie skutkowały korzyścią finansową.

⁽¹⁷⁾ Dostawcy kupowali również energię na rynku hurtowym („gieldzie”) i chociaż teoretycznie mogli zawierać dwustronne umowy z wytwórcami, w rzeczywistości wytwórcom (głównie grupom zintegrowanym pionowo) brakowało zachęt do zawierania takich umów.

⁽¹⁸⁾ Zob. załącznik I lit. b) i c) do dyrektywy 2003/54/WE.

- (54) Dystrybutorzy przypominają, że kontekst prawny dla realizacji działań przez dostawców i dystrybutorów znacznie się różnił; dystrybutorzy byli zobowiązani kupować energię elektryczną do celów dostaw według taryf regulowanych i korzystając z określonych kanałów (na giełdzie lub od producentów objętych „specjalnym systemem”), natomiast dostawcy mogli dowolnie negocjować swoje ceny. Dystrybutorzy nie mogli odmówić dostawy odbiorcom na rynku regulowanym i nie mogli pozyskiwać odbiorców innych niż ci, którzy wybrali taryfy regulowane. Dystrybutorzy nie mogli też oferować dodatkowych usług, podczas gdy dostawcy korzystali ze swobody w ustalaniu warunków swoich dostaw.
- (55) W poniższej tabeli podsumowano różnice między dostawcami na wolnym rynku a dystrybutorami w zakresie detalicznej sprzedaży energii elektrycznej ⁽¹⁹⁾:

	Obowiązek realizacji dostaw	Potencjalny rynek	Metoda zakupu energii elektrycznej
Dostawcy	Nie	Wszyscy odbiorcy hiszpańscy	Dowolny mechanizm
Dystrybutorzy	Tak	Wyłącznie odbiorcy podłączeni do ich sieci	Na giełdzie lub od wytwórców objętych specjalnym systemem
	Hurtowa cena zakupu	Cena sprzedaży	Marża zysku
Dostawcy	Dowolna	Dowolna	Marża na sprzedaży
Dystrybutorzy	Cena giełdowa lub cena regulowana dla „specjalnego systemu”	Taryfy regulowane	Brak marży zysku

- (56) Dystrybutorzy twierdzą zatem, że mając na uwadze różny kontekst prawny i faktyczny, dostawcy na wolnym rynku nie stanowili dla nich konkurencji, lecz raczej konkurowali z taryfami regulowanymi, które na rynku pełniły funkcję ceny odniesienia.
- (57) Dystrybutorzy oświadczają, że dostawy energii elektrycznej według taryf nie przyniosły im żadnych zysków ani korzyści. Chociaż w przypadku czystej dystrybucji i zarządzania działalnością handlową wynagrodzenie dystrybutorów obejmowało marżę zysku mającą stanowić zwrot z zainwestowanego kapitału, w przypadku dostawy według taryf regulowanych uzyskiwali oni tylko zwrot poniesionych kosztów, bez marży zysku. Przede wszystkim „uznane” koszty dystrybutora opierały się na średniej ważonej cenie, jaką płacili za energię elektryczną w okresie odniesienia. W niektórych sytuacjach te uznane koszty mogły być niższe od faktycznych łącznych kosztów, jakie ponosił dystrybutor. Kiedy sprzedaż regulowana skutkowała nadwyżką, dystrybutorzy nie zatrzymywali tych środków, lecz były one przeznaczone w trakcie procesu rozliczenia na finansowanie innych kosztów ogólnych systemu. Kwota uznawana przez państwo odpowiadała różnicy między średnią ceną ważoną kupowanej energii elektrycznej, pomnożoną przez ilość energii przesyłanej przez każdego dystrybutora po korekcie uwzględniającej standardowe straty.
- (58) Ponadto dystrybutorzy twierdzą, że nie odnosili żadnych bezpośrednich czy pośrednich korzyści finansowych wskutek powrotu odbiorców wolnorynkowych na rynek taryf regulowanych, ponieważ ich wynagrodzenie za czystą dystrybucję i zarządzanie działalnością handlową było całkowicie niezależne od liczby odbiorców objętych taryfami regulowanymi lub ilości energii sprzedanej w ramach taryfy.
- Po pierwsze, stosownie do powyższych wyjaśnień, dostawy według taryf regulowanych przynosiły jedynie zwrot kosztów.
- Po drugie, wynagrodzenie z tytułu czystej dystrybucji również nie zależało od liczby odbiorców objętych taryfami regulowanymi, ponieważ opierało się na ilości „przesyłanej energii”, która obejmowała całą energię elektryczną przesyłaną przez dystrybutorów w ramach sieci, niezależnie od tego czy energia została sprzedana według taryf regulowanych czy według stawek wolnorynkowych.

⁽¹⁹⁾ Źródło: uwagi przedłożone przez Iberdrola dnia 26 kwietnia 2007 r.

- Po trzecie, wynagrodzenie za zarządzanie działalnością handlową również nie zależało od liczby odbiorców dostaw według taryf regulowanych, ponieważ ustawa przewidywała płatności na podstawie zawartych umów (dotyczących zarówno taryf dostępowych, jak i taryf regulowanych), w związku z czym nie wiązało się z liczbą odbiorców dostaw według taryf regulowanych. Dystrybutorzy w każdym wypadku musieli sobie radzić ze wszystkimi żądaniami odbiorców, takimi jak zmiana rodzaju podłączenia, umowy, fakturowanie z tytułu taryf dostępowych, pomiary itd., niezależnie od rodzaju dostaw.
- (59) Dystrybutorzy utrzymują zatem, że ich „rekompensatę” z tytułu dostaw według taryf regulowanych należy traktować raczej jak zwrot kosztów, które musieli ponosić z wyprzedzeniem na mocy prawa, lub jak rekompensatę za straty i szkody.
- (60) Szczególnie Iberdrola utrzymuje, że przypisywanie deficytu dystrybutorom jest nieprawidłowe tak z prawnego, jak i ekonomicznego punktu widzenia. Koszty ponoszone w związku z zakupem energii elektrycznej na potrzeby rynku regulowanego przypisywano systemowi elektroenergetycznemu, a nie dystrybutorom, którzy jedynie wdrażali przepisy prawa. Wpływy z tytułu sprzedaży w cenach regulowanych nigdy nie należały do dystrybutorów, lecz do całego systemu elektroenergetycznego, w związku z czym to system należy traktować jak „sprzedawcę” energii elektrycznej według cen regulowanych. Iberdrola twierdzi, że nieuzasadnione jest przypisywanie dystrybutorom zaburzeń równowagi finansowej spowodowanych strukturą regulacyjną lub błędami w szacunkach dotyczących przyszłych kosztów energii w systemie tak silnie uregulowanym jak hiszpański.
- (61) Iberdrola zaznacza też, że dystrybutorzy nie zatrzymywali przychodów z opłaty dodatkowej, która stanowiąc „wkład o specjalnym przeznaczeniu”, była niezwłocznie przelewana na rachunek depozytowy otwarty przez CNE i przekazywana wytwórcom wstępnie finansującym deficyt.

UWAGI REGIONALNEGO RZĄDU ASTURII

- (62) Uwagi regionalnego rządu Asturii pokrywają się z poniższymi uwagami rządu hiszpańskiego i do nich nawiązują.

UWAGI HISZPANII

- (63) Hiszpania utrzymuje, że system taryf regulowanych w 2005 r. nie wiązał się z pomocą ani dla odbiorców końcowych, ani dla dystrybutorów. Zwłaszcza w kwestii dystrybutorów Hiszpania stoi na stanowisku, że rekompensata, którą otrzymywali, jest zgodna z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Altmark, wobec czego nie stanowi pomocy państwa.

ISTNIENIE POMOCY

BRAK ZWIĄZKU PRZYCZYNOWEGO MIĘDZY DZIAŁANIEM PAŃSTWA A DEFICYTEM; DEFICYTU NIE MOŻNA PRZYPISAĆ DZIAŁANIU PAŃSTWA

- (64) Hiszpania twierdzi, że deficytu nie można przypisać działaniu państwa, ponieważ powstał on wskutek nieprzewidywalnej sytuacji zewnętrznej, a nie w wyniku zamierzenia państwa, aby dotować niektóre formy działalności.
- (65) Hiszpania utrzymuje, że prawo UE nie uniemożliwiało w 2005 r. dostaw według taryf regulowanych ustalonych przez państwo. Interwencja regulacyjna państwa była więc zgodna z prawem, ponieważ była przejawem krajowej suwerenności. Jedną z tych suwerennych prerogatyw jest ustalanie taryf, tak aby planowane koszty były dostosowane do oczekiwanego popytu.
- (66) Dystrybutorzy gromadzili fundusze za sprawą taryf całociowych i taryf dostępowych, a następnie przelewali część tych przychodów na specjalne rachunki (w procentowej części określonej w dekrecie w sprawie rocznych taryf). Następnie odliczali kwoty wydane na zakup energii elektrycznej na giełdzie i od wytwórców objętych „specjalnym systemem”. Jeżeli przychody z całociowych taryf i taryf dostępowych nie pokrywały kosztu działalności regulowanej, powstawał deficyt taryfowy.
- (67) Hiszpania twierdzi, że deficyt w 2005 r. wynikał z rozbieżności między rządowymi prognozami dotyczącymi hurtowych cen energii elektrycznej a faktycznymi cenami notowanymi na giełdzie. U podłoża niespotykane wysokich cen w 2005 r. leżały nieprzewidywalne przyczyny w postaci siły wyższej (zob. motyw 26).

- (68) Z uwagi na fakt, że wydarzeniem, które spowodowało domniemaną pomoc był wyższy niż prognozowany wzrost cen hurtowych, domniemanej korzyści nie można przypisać żadnemu aktowi prawnemu. Zakładając nawet istnienie takiej korzyści, mogła ona wynikać z okoliczności niezwiązanych z zamiarami państwa. Zdaniem Hiszpanii występowanie siły wyższej przełamuje związek przyczynowy między decyzją administracyjną ustalającą poziom taryf a konkurencyjną przewagą skutkującą pomocą państwa. Nawet zakładając spełnienie obiektywnego warunku tego związku przyczynowego, nie byłby spełniony subiektywny warunek intencjonalności (przyczynowości) po stronie państwa.

BRAK ZAANGAŻOWANIA ZASOBÓW PAŃSTWOWYCH

- (69) Hiszpania utrzymuje, że taryfy nie angażowały funduszy publicznych. Po pierwsze Hiszpania uważa w tej kwestii, że opłata dodatkowa nie jest „opłatą” w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w sprawie opłat parafiskalnych, ponieważ nie jest pobierana przez państwo i nie odpowiada opłacie fiskalnej. Według Hiszpanii opłata dodatkowa stanowi nieodłączną część taryfy i sama w sobie ma charakter taryfy. Taryfa jest zatem kosztem prywatnym.
- (70) Po drugie państwo nie pobierało środków finansowych ani środki te nie wpływały na fundusz wyznaczony przez państwo. Płatności na podstawie taryf były pobierane przez dystrybutorów, a nie przez państwo, w związku z czym były to koszty prywatne, które zapewniały podmiotom godziwe wynagrodzenie (jak ustanowiono w LSE). Nie były ani podatkami, ani kosztami publicznymi. Państwo nic tu nie wynagradzało, ponieważ to system zapewniał wynagrodzenie z racji sił rynkowych, które oddziaływały na działalność niepodlegającą regulacjom, jak również z tytułu taryf dostępowych ustalonych przez państwo w zakresie działalności regulowanej. Z uwagi na fakt, że system taki nie skutkuje obciążeniami dla państwa, zgodnie z orzecznictwem w sprawie *Slooman Neptune* ⁽²⁰⁾ nie ma mowy o zaangażowaniu zasobów państwowych. Ponadto fundusze te nigdy nie trafiały do kasy państwa, nie były wymienione w ustawach budżetowych, nie podlegały weryfikacji przez Trybunał Obrachunkowy i nie można było ich odzyskiwać od dłużników w trybie administracyjnych procedur windykacji. Długi wobec systemu elektroenergetycznego nie podlegały oprocentowaniu, jakie ma zastosowanie do zadłużenia wobec państwa.
- (71) Hiszpania podtrzymuje, że funduszami zajmował się hiszpański organ regulacyjny CNE, występujący wyłącznie w roli pośrednika w zakresie rachunkowości. Władze hiszpańskie zaznaczają, że w decyzji z 2001 r. w sprawie hiszpańskich kosztów osieroconych (SA NN 49/99) Komisja ustaliła już, iż „przepływ funduszy przez CNE ma zasadniczo charakter rachunkowy. Fundusze przekazywane na rachunek CNE nigdy nie stanowiły własności tego organu i były niezwłocznie wypłacane beneficjentom w ustalonej wcześniej kwocie, której CNE nie mogła w żaden sposób zmieniać”. Na podstawie tych rozważań Komisja doszła do wniosku, że „nie jest w stanie określić, czy dochody z opłaty ustalonej w ramach systemu kosztów osieroconych stanowią zasoby państwowe”.
- (72) Po trzecie, Hiszpania kwestionuje stwierdzenie Komisji, że regulowana sprzedaż przez dystrybutorów była finansowana przy pomocy „specjalnego podatku” płaconego przez wszystkich odbiorców końcowych w Hiszpanii. Zdaniem Hiszpanii dystrybutorzy nie byli „finansowani przez państwo”, ale otrzymywali uzasadnione i równe wynagrodzenie za wykonywanie ustawowego zadania, które zobowiązani byli realizować.
- (73) Poza tym, sprzedając energię elektryczną według taryf regulowanych i kupując ją na „giełdzie” od wytwórców, dystrybutorzy generowali deficyt (który był pokrywany przy pomocy mechanizmu wstępnego finansowania ustanowionego dekretem królewskim z mocą ustawy 5/2005), ale to do wytwórców, a nie dystrybutorów, trafiały przychody z opłaty dodatkowej dodanej do taryfy.

BRAK KORZYŚCI

- (74) Hiszpania nie zgadza się z wstępnym wnioskiem Komisji, że taryfy regulowane skutkowały korzyścią gospodarczą dla dystrybutorów.
- (75) Jeśli chodzi o dystrybutorów, Hiszpania kwestionuje wniosek Komisji, że systemy taryf gwarantowały im minimalną marżę zysku. Hiszpania utrzymuje, że realizowane przez dystrybutorów dostawy według taryf regulowanych uzasadniała konieczność zagwarantowania usługi świadczonej w interesie ogólnym, natomiast wynagrodzenie za realizację działalności podlegającej regulacjom miało na celu wyłącznie pokrycie kosztów wywiązywania się z obowiązków związanych z taką działalnością.

⁽²⁰⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 marca 1993 r. w sprawach połączonych C-72/91 i C-73/91, pkt 21: „System nie dąży z racji jego przedmiotu i ogólnej struktury do stworzenia korzyści, która stanowiłaby dodatkowe obciążenie dla państwa”.

BRAK WPŁYWU NA KONKURENCJĘ I HANDEL MIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI

- (76) Zdaniem władz hiszpańskich przepisy mające zastosowanie do dostaw według taryf regulowanych nie ograniczyły swobody przedsiębiorczości dostawców energii elektrycznej i dostawcy hiszpańscy nie byli preferencyjnie traktowani w stosunku do dostawców z innych państw członkowskich.
- (77) W 2005 r. na Półwyspie Iberyjskim połączenia międzysystemowe były tak ograniczone, że nie istniał realny wewnętrzny rynek energii. Władze hiszpańskie uważają, że z uwagi na takie odizolowanie sformułowany przez Komisję wniosek, że taryfy miały na konkurencję i handel między państwami członkowskimi, jest nieproporcjonalny.
- (78) Władze hiszpańskie utrzymują, że energii elektrycznej nie eksportowano poza obszar Hiszpanii, a dystrybutorzy prowadzący działalność w Hiszpanii nie mogli sprzedawać hiszpańskiej energii poza terytorium kraju. Z drugiej strony każde kwalifikujące się przedsiębiorstwo mogło prowadzić działalność dystrybucyjną na takich samych warunkach jak przedsiębiorstwa hiszpańskie, korzystając przy tym z takiego samego traktowania pod względem prawnym i gospodarczym.
- (79) Hiszpania stoi na stanowisku, że dostawcy — dla odmiany — korzystali ze swobody działalności niepodlegającej regulacjom. Ponosili odpowiednie ryzyko, jak i odnosili stosowne korzyści. Zgoda na takie ryzyko oznacza również świadomość, że w pewnych nieprzewidywalnych warunkach działalność detaliczna może okazać się nierentowna. Rentowność powinna jednak zostać przywrócona, jak tylko pozwolą na to taryfy lub skończy się ta wyjątkowa sytuacja.

ANALIZA W ŚWIEŁLE ORZECZNICTWA W SPRAWIE ALTMARK

- (80) Hiszpania utrzymuje, że stosowanie w 2005 r. taryf regulowanych nie było sprzeczne z prawem UE, ponieważ ostateczny termin otwarcia rynku dla wszystkich odbiorców, łącznie z gospodarstwami domowymi, upływał 1 lipca 2007 r.
- (81) Zdaniem Hiszpanii pokrywanie kosztów ponoszonych przez dystrybutorów realizujących dostawy według taryf regulowanych było zgodne z czterema kryteriami orzecznictwa w sprawie Altmark, wobec czego interwencja ta nie wchodzi w zakres pomocy państwa.
- (82) Przede wszystkim dostawa energii elektrycznej jest usługą świadczoną w interesie ogólnym i państwo musi interweniować, aby zapobiec nadużywaniu pozycji dominującej w związku z istnieniem jednej sieci (monopol naturalny). Przedsiębiorstwa realizujące działalność regulowaną dopełniają zatem obowiązku świadczeń związanych z usługą publiczną.
- (83) Po drugie, parametry na potrzeby ustalenia taryf były dobrane w sposób obiektywny i przejrzysty. Wynagrodzenie z tytułu działalności regulowanej było obiektywne i przejrzyste. Na rynek dystrybucji mogły wchodzić również inne przedsiębiorstwa z UE.
- (84) Po trzecie, płatności za działalność regulowaną obejmowały wyłącznie koszty obowiązku świadczeń związanych z usługą publiczną. Dystrybutorzy mogli otrzymać tylko zwrot kosztów związanych z działalnością regulowaną.
- (85) Po czwarte, złożone ramy regulacyjne na potrzeby ustalania taryf oraz procedury rozliczenia dowodzą, że system taryf opracowano na podstawie dokładnej analizy jego kosztów i uzyskiwanych z niego przychodów oraz analizy popytu na energię elektryczną.
- (86) Na tej podstawie Hiszpania stwierdza, że system taryf nie stanowił pomocy państwa, ponieważ był zgodny z orzecznictwem w sprawie Altmark.

OCENA ŚRODKA

- (87) Niniejsza decyzja ogranicza się do dostaw energii elektrycznej dla dużych i średnich przedsiębiorstw przez dystrybutorów według taryf regulowanych i nie obejmuje innych działań realizowanych przez dystrybutorów i związanych z czystą dystrybucją. Te ostatnie działania są całkowicie niezależne od sprzedaży według taryf regulowanych tak pod względem prawnym, jak i finansowym, i w żadnym razie nie podlegają zakresowi decyzji o wszczęciu postępowania, w której wyrażono wątpliwości dotyczące jedynie zgodności z rynkiem wewnętrznym domniemanej korzyści przyznanej dystrybutorom w związku z niskim poziomem taryf regulowanych oraz środkami przyjętymi w celu zrekompensowania i spłaty deficytu z 2005 r.

ISTNIENIE POMOCY PAŃSTWA NA PODSTAWIE ART. 107 UST. 1 TFUE

- (88) Środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki: środek a) skutkuje korzyścią gospodarczą dla beneficjenta; b) jest przyznany przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych; c) jest selektywny; d) wpływa na wewnątrzunijną wymianę handlową i może zakłócać konkurencję w UE. Ponieważ wszystkie te warunki muszą być spełnione łącznie, Komisja ograniczy swoją ocenę do występowania korzyści gospodarczej dla beneficjentów.

Występowanie korzyści gospodarczej

- (89) W rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE pomoc sprzyja przedsiębiorstwom, jeżeli przysparza im korzyść gospodarczą, której nie uzyskałyby w normalnych warunkach rynkowych. W tej kwestii Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że w szczególnych przypadkach opłaty za usługi świadczone z tytułu obowiązków nałożonych przez państwa członkowskie, nieprzekraczające niepokrytych kosztów w skali roku i mające uchronić dane przedsiębiorstwa przed stratami, nie stanowią pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, ale raczej wynagrodzenie za usługi świadczone przez te przedsiębiorstwa ⁽²¹⁾.
- (90) Dokładniej rzecz ujmując w odniesieniu do sektora elektroenergetycznego, Komisja nie uwzględniła w procesie decyzyjnym w sprawie stosowania art. 107 ust. 1 i 3 lit. c) TFUE w odniesieniu do nałożonego na dystrybutorów obowiązku zakupu energii elektrycznej z określonych źródeł w cenie wyższej od ceny rynkowej, że przedmiotowa rekompensata, obejmująca różnicę między kosztami zakupu a cenami rynkowymi, skutkowała korzyścią gospodarczą dla dystrybutorów. W takich sytuacjach operatorzy realizowali działania wynikające z regulacyjnych obowiązków wyłącznie jako pośrednicy w systemie elektroenergetycznym, otrzymując zwrot poniesionych kosztów, który nie skutkował korzyścią gospodarczą, natomiast niewykluczone, że na mocy prawa można było wyłącznie nałożyć obowiązek zakupu, bez żadnego zwrotu kosztów.
- (91) To samo dotyczy w dokładniejszym ujęciu obszaru dostaw energii elektrycznej według taryf regulowanych, w zakresie rekompensaty mającej na celu sfinansowanie różnicy między przychodami a kosztami hurtowego zakupu energii elektrycznej według taryf regulowanych, którego wymagają kwalifikujący się odbiorcy ⁽²²⁾. Z powyższego wynika, że zwrot kosztów zakupu energii elektrycznej dystrybutorom w sektorze elektroenergetycznym niekoniecznie musi skutkować korzyścią gospodarczą w rozumieniu art. 107 ust. 1. Domniemana rekompensata na rzecz hiszpańskich dystrybutorów tytułem kosztów dostaw realizowanych według taryf regulowanych trzeba przeanalizować w świetle tych precedensów.
- (92) W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja wstępnie stwierdziła korzyść gospodarczą hiszpańskich dystrybutorów w warunkach rynkowych na podstawie dwóch argumentów. Po pierwsze, dystrybutorzy otrzymywali domniemaną gwarantowaną marżę zysku z tytułu realizacji dostaw według taryf regulowanych. Po drugie, zachęcając odbiorców do przechodzenia na rynek regulowany obsługiwany przez dystrybutorów, taryfy w domniemany sposób skutkowały zwiększeniem dochodów dystrybutorów. Z tych dwóch argumentów razem można wyciągnąć jeden wniosek, że zysk dystrybutorów w 2005 r. rósł proporcjonalnie do realizowanych przez nich dostaw energii elektrycznej według taryf regulowanych.
- (93) Za wnioskiem tym nie przemawia dostępny opis hiszpańskiego systemu elektroenergetycznego i informacje przedstawione w trakcie postępowania, do których nawiązano w motywach 16, 19, 20, 57 i 58. Chociaż w przypadku czystej dystrybucji wynagrodzenie dystrybutorów obejmowało w 2005 r. marżę zysku, z tytułu dostaw realizowanych według taryf regulowanych otrzymywali oni tylko zwrot („uznanie”) poniesionych kosztów bez marży zysku. Podobnie wynagrodzenie dystrybutorów z tytułu czystej dystrybucji nie zależało ani od liczby odbiorców objętych taryfami regulowanymi, ani od ilości sprzedanej energii elektrycznej w ramach systemu taryf, zatem ich przychody nie zwiększyłyby się, gdyby obsługiwali więcej odbiorców objętych taryfami regulowanymi.
- (94) Z powyższego wynika, że informacje zgromadzone w trakcie postępowania nie przemawiają za stwierdzeniem, iż sprzedaż energii elektrycznej według taryf regulowanych skutkowała w 2005 r. zwiększeniem zysków dystrybutorów hiszpańskich, ponieważ korzystali oni z gwarantowanej marży zysku.
- (95) Odpowiadając na pytanie, czy uznanie kosztów dostaw i związanej z nimi rekompensaty skutkowało dla dystrybutorów korzyścią gospodarczą, której w innej sytuacji nie osiągnęliby w warunkach rynkowych, należy podkreślić, że uznanie poniesionych kosztów w formie przyznania praw poboru pięciu przedsiębiorstwom

⁽²¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 lutego 1985 r. w sprawie C-240/83 Procureur de la République przeciwko Association de défense des brûleurs d'huiles usagées (ADBHU), Rec. 1985, s. 531, zwłaszcza s. 543–544 i pkt 18.

⁽²²⁾ Decyzja Komisji z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.21918 (C 17/07) (ex NN 17/07) wdrożonej przez Francję — Regulowane ceny elektryczności we Francji, Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 10, zwłaszcza ust. 30–37 i 134–137.

wyznaczonym na podstawie art. 24 dekretu królewskiego z mocą ustawy 5/2005, czyli Iberdrola, SA, Unión Eléctrica Fenosa, SA, Hidroeléctrica del Cantábrico SA, Endesa, SA i Elcogás, SA, nie stanowiło wynagrodzenia za ich działalność dystrybucyjną. Jak już wyjaśniono w motywach 29 i 30, chociaż spółka Elcogás SA, która nie posiadała żadnych spółek zależnych, nie prowadziła w 2005 r. (ani w latach późniejszych) działalności w sektorze dystrybucji, dane przedsiębiorstwa zostały wyznaczone z racji posiadania prawa do rekompensaty za koszty osierocone, możliwe, że z uwzględnieniem ich działalności wytwórczej, ale nie z racji prowadzonej przez nie działalności dystrybucyjnej.

- (96) Po drugie, nawet zakładając, że prawa poboru odzwierciedlające zobowiązanie tych pięciu przedsiębiorstw do wstępnego finansowania deficytu systemu elektroenergetycznego z 2005 r. można interpretować jako zwrot kosztów dystrybucji w przypadku czterech przedsiębiorstw, które prowadziły działalność w sektorze dystrybucji według taryf regulowanych, należy mieć na uwadze faktyczne warunki, na jakich dystrybutorzy byli zobowiązani realizować tę całkowicie regulowaną działalność. Jak już opisano w motywach 54–55, dystrybutorzy nie mogli generować zysków ani ponosić strat, nie mogli wybrać sposobu zakupu energii elektrycznej, nie mogli wybierać sobie odbiorców, nie mogli ustalić ceny sprzedaży ani oferować dodatkowych usług generujących marżę zysku. Sami dystrybutorzy, jak również zintegrowane pionowo grupy, do których należeli, nie mieli bezpośredniego ani pośredniego interesu gospodarczego, by angażować się w realizację dostaw energii elektrycznej według taryf regulowanych. Zintegrowana pionowo grupa miałaby raczej interes w obsłudze odbiorców końcowych na warunkach wolnorynkowych, ponieważ jednostka zaopatrzenia generowałaby zyski z takiej sprzedaży, co nie mogło mieć miejsca w przypadku gdy dystrybutor grupy realizował dostawy dla odbiorców podlegających taryfom regulowanym.
- (97) Z powyższego wynika, że dokonując porównania z warunkami dostaw na wolnym rynku nie uwzględniono różnej sytuacji prawnej i faktycznej dostawców wolnorynkowych i dystrybutorów realizujących dostawy według taryf regulowanych. Chociaż państwo z zasady może narzucić ceny zakupu i sprzedaży oraz inne warunki handlowe dystrybutorom w systemie elektroenergetycznym, nie oznacza to, że zwrot poniesionych kosztów skutkuje dla nich korzyścią gospodarczą, której nie odnieśliby w warunkach rynkowych. W rzeczywistości regulacja taryf razem z obowiązkiem realizacji dostaw nie pozostawiają żadnej swobody, jeśli chodzi o podejmowanie decyzji dotyczących najbardziej podstawowych czynników dostaw, takich jak ceny i moc wyjściowa. Dystrybutorzy mogliby stosować wobec odbiorców końcowych dużo wyższą, pokrywającą koszty produkcji taryfę nie tylko w hipotetycznych warunkach rynkowych, czyli w przypadku braku ograniczeń regulacyjnych dotyczących takich podstawowych parametrów. Ponadto co ważniejsze, w hiszpańskim systemie elektroenergetycznym w 2005 r., tak jak w każdym systemie elektroenergetycznym, dystrybutor — lub operator sieci wysokiego napięcia dla odbiorców energochłonnych — jest zwykłym pośrednikiem, który fizycznie łączy odbiorcę z siecią, spełniając warunek konieczny do realizacji dostaw energii elektrycznej. Dystrybutorów tych wyznaczono z uwagi na brak hipotetycznie alternatywnej sieci dystrybucji w Hiszpanii w 2005 r., przy czym realizowali oni dostawy zarówno na wolnym rynku, jak i na rynku regulowanym. Dystrybutorzy odgrywają zasadniczą rolę, umożliwiając dostawy energii elektrycznej niezależnie od określonych rozwiązań regulacyjnych czy polityki, jak również od tego, czy podstawę konkurencyjnych warunków regulujących dostawy stanowią mechanizmy rynkowe czy regulacje.
- (98) W systemie taryf regulowanych, takim jak system hiszpański w 2005 r., niedobór środków w rocznym ogólnym rozrachunku systemu przy zwykłej działalności gospodarczej można zazwyczaj pokryć w następnym roku wyższymi taryfami i/lub opłatami za dostęp do sieci dla odbiorców końcowych, natomiast zmniejszenie kosztów działalności może prowadzić do nadwyżki, umożliwiając potem niższe taryfy lub opłaty. Jeżeli jednak konkretnych kategorii przychodów nie przypisuje się do kosztów, wzrost (spadek) przychodów i/lub kosztów może skutkować odpowiednio deficytem lub nadwyżką z korzyścią dla dystrybutorów. Jak pokazuje na przykład wykres 1 w motywie 27, mimo że ceny energii określone w taryfach regulowanych były ogólnie niższe od cen na rynku hurtowym przez większość miesięcy 2005 r., od listopada 2006 r. do grudnia 2007 r. miała miejsce sytuacja odwrotna, która jednak nie znalazła odzwierciedlenia w wyższych zyskach dystrybutorów z tytułu realizacji dostaw według taryf regulowanych. Jest to spójne z ramami regulacyjnymi systemu, zgodnie z którymi dystrybutorzy nie ponosiliby ani całych, ani częściowych kosztów braku równowagi między kosztami a przychodami systemu, tak jak nigdy nie wygenerowałiby zysków z tej działalności, natomiast jakkolwiek nadwyżka ze sprzedaży energii elektrycznej według taryf regulowanych byłaby wykorzystana do pokrycia innych kosztów systemu.
- (99) Dystrybutorzy pełnili rolę pośredników finansowych w systemie elektroenergetycznym, ponieważ centralizowali wszystkie przepływy finansowe, zarówno wpływy (regulowane przychody z taryf oraz opłat za dostęp do sieci), jak i wydatki (wszystkie koszty ogólne systemu). Regulowane przychody i koszty systemu elektroenergetycznego w 2005 r., wyszczególnione w motywach 19, 20 i 28, obejmują wiele różnych regulowanych kosztów rynkowych i strategicznych, takich jak koszty zakupu energii elektrycznej, również ze źródeł odnawialnych, koszty wytwarzania dodatkowej energii elektrycznej na hiszpańskich wyspach, koszty przesyłu i dystrybucji itd., bez przypisywania konkretnych przychodów określonym kosztom. Regulowane przychody nigdy nie należały do dystrybutorów, z wyjątkiem wynagrodzenia za czystą dystrybucję, które dystrybutorzy zatrzymywali po odliczeniu wszystkich pozostałych kosztów systemu.

- (100) Jakikolwiek deficyt na rachunkach, taki jak ten z 2005 r., byłby zatem widoczny na rachunkach dystrybutorów bez względu na jego przyczyny, lecz nie pozostawiałby im żadnego pola manewru w kwestii podjęcia decyzji w sprawie poziomu regulowanych przychodów i kosztów lub finansowania konkretnych kosztów z określonych przychodów. W rzeczywistości, jak wynika z danych liczbowych przytoczonych w motywie 28, koszty przesyłu i dystrybucji w systemie elektroenergetycznym w 2005 r. wyniosły 4 410 mln EUR, pokrywając się z tymi samymi kategoriami kosztów odpowiednio z roku 2004 i 2006. Poziom kosztów dystrybutorów nie ma zatem żadnego związku z kwotą deficytu w 2005 r.
- (101) W związku z powyższym sklasyfikowanie deficytu z 2005 r. jako „strat dystrybutorów” nie wydaje się uzasadnione, ponieważ deficytu nie można przypisać działaniom dystrybutorów, ale raczej przepisom ustanawiającym prawo odbiorców końcowych do dostaw według taryf regulowanych oraz, w pewnym stopniu, decyzjom regulacyjnym i politycznym, podjętym na przykład w celu wspierania wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz kogeneracji. Wynika z tego, że finansowanie deficytu na rachunkach systemu elektroenergetycznego przy pomocy mechanizmów opisanych w motywach 29–32 nie asymiluje określonych strat dystrybutorów, lecz raczej ogólne straty systemu. W rzeczywistości nieuznanie 3 811 mln EUR deficytu z 2005 r. i jego wstępnego finansowania przez pięć głównych przedsiębiorstw elektroenergetycznych uniemożliwiałoby pokrycie kosztów systemu związanych z przesyłem i dystrybucją, poniesionych z korzyścią dla wszystkich odbiorców zarówno na rynku regulowanym, jak i wolnym.
- (102) W formalnym postępowaniu wyjaśniającym nie stwierdzono innych elementów korzyści dla dystrybutorów. Dystrybutorzy przekazali wszystkie korzyści wynikające z niskich taryf regulowanych odbiorcom końcowym, nie wygenerowali żadnego zysku ze sprzedaży i nie osiągnęli żadnych korzyści w związku z powrotem odbiorców na rynek regulowany. Wynika z tego, że z perspektywy finansowej sytuacja dystrybutorów w Hiszpanii była całkowicie porównywalna do sytuacji pośrednika w systemie. Pod tym względem uznanie kosztów dostaw realizowanych według taryf energii elektrycznej w ramach hiszpańskiego systemu elektroenergetycznego w 2005 r. w zasadzie nie różni się od zwrotu kosztów zakupu energii elektrycznej, którego Komisja nie sklasyfikowała jako pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, zarówno w przypadku energii elektrycznej z określonych źródeł (motyw 90), jak i energii elektrycznej kupowanej na rynku hurtowym na potrzeby dostaw według taryf regulowanych (motyw 91).
- (103) Chociaż decyzja o wszczęciu postępowania nie odnosi się do zintegrowanych pionowo podmiotów, w skład których wchodzi dystrybutorzy, prowadzący niezależną rachunkowość i zachowujący częściową niezależność prawną, aby uwzględnić uwagi przedstawione przez Céntrica, Komisja również oceniła, czy podmioty takie czerpały pośrednie korzyści, które można by sklasyfikować jako pomoc państwa. Céntrica przede wszystkim twierdziła, że zintegrowane podmioty prowadzące detaliczną sprzedaż energii elektrycznej na wolnym rynku (za pośrednictwem jednostki zaopatrzenia) mogły uniknąć strat przez zachęcanie odbiorców do przejścia do ich jednostki dystrybucyjnej. Utrzymywała również, że wytwórca należący do podmiotu zintegrowanego miał motywację do utrzymywania wysokich cen hurtowych, ponieważ jednostka dystrybucyjna zintegrowanego podmiotu (prowadząca sprzedaż według taryf regulowanych) była chroniona przed stratami.
- (104) Komisja nie zdołała stwierdzić występowania korzyści gospodarczej w związku z wyborem przez odbiorców energii elektrycznej dystrybutorów, a nie dostawców. Z ekonomicznego punktu widzenia przejście z dostaw do dystrybucji nie generowało zysków, ale pozwalało jedynie uniknąć strat jednostkom zaopatrzenia czterech zintegrowanych pionowo grup — Iberdrola, SA, Unión Eléctrica Fenosa, SA, Hidroeléctrica del Cantábrico SA i Endesa, SA; ze swej strony spółka Elcogás prowadziła działalność tylko w sektorze wytwarzania energii elektrycznej. Nie może to jednak oznaczać korzyści dla pozostałych czterech przedsiębiorstw, ponieważ jednostki zaopatrzenia mogły w każdym wypadku uniknąć tych strat, rozwiązując po prostu umowy o dostawę. Dla jednostek zaopatrzenia system nie skutkował zatem żadną korzyścią, lecz karą: straciły odbiorców. Dla dystrybutorów system również był finansowo neutralny (z przyczyn wyjaśnionych wyżej). Wytwórcy ze swojej strony i tak musieliby sprzedawać swoją energię elektryczną na rynku hurtowym.
- (105) Jeśli chodzi o domniemaną motywację wytwórców do utrzymywania wysokich cen hurtowych, należy zwrócić uwagę, że chociaż stworzone przez władze hiszpańskie otoczenie rynkowe mogło ewentualnie stanowić dla wytwórców zachętę do podwyżek cen, taryfy same w sobie nie skutkowały wyższymi cenami hurtowymi. W rzeczywistości podwyżka cen wymagałaby ze strony wytwórców złożonych strategii i antykonkurencyjnego zachowania. Nie stwierdzono żadnego bezpośredniego i zauważalnego związku przyczynowego między taryfami a możliwą sztuczną podwyżką cen hurtowych; jest to tylko nieudowodniona hipoteza teoretyczna.

- (106) Komisja rozważała również taką możliwość, że system, eliminując konkurentów na wolnym rynku z rynku energii elektrycznej, mógł skutkować korzyścią dla grup zasiedziałych, zwiększając i zmieniając ich udział w rynku w taki sposób, że w przypadku danych czterech pionowo zintegrowanych grup zaczynał się on w dużym stopniu pokrywać z wielkością sieci dystrybucji każdej grupy. Tej hipotetycznej korzyści również nie udało się stwierdzić, ponieważ:
- po pierwsze, nie zawsze istniała możliwość „przesunięcia” odbiorców w ramach tej samej grupy. Odbiorca obsługiwany przez jednostkę zaopatrzenia Endesa na obszarze, na którym lokalnym dystrybutorem była Iberdrola, nie mógł przenieść się do jednostki dystrybucji Endesa, lecz tylko do takiej jednostki należącej do Iberdrola. Ponadto takie przejście na rynek regulowany skutkowało dla podmiotów zintegrowanych kosztem netto, ponieważ zwiększało deficyt, który musieli finansować na niekorzystnych warunkach;
 - po drugie, grupy nie generowały żadnego zysku ze sprzedaży realizowanej przez dystrybutorów. Potencjalnej korzyści z większego udziału w rynku nie można było zatem przełożyć na zyski w 2005 r. (rok objęty postępowaniem wyjaśniającym), ale dopiero w późniejszych latach, kiedy działalność na wolnym rynku zaczęła znowu być opłacalna. Aby zmaterializować tę korzyść, odbiorcy obsługiwani przez dystrybutora grupy musieli wrócić do jednostki zaopatrzenia danej grupy. Na ówczesnym etapie klientowi rozważającemu zmianę dostawcy musiałyby jednak przysługiwać swoboda wyboru spośród wszystkich dostawców prowadzących działalność na hiszpańskim rynku. W związku z tym Komisja nie stwierdziła występowania konkretnej korzyści, która byłaby związana z samym większym udziałem danych grup w rynku w okresie objętym postępowaniem wyjaśniającym;
 - wręcz przeciwnie, zintegrowane grupy ponosiły obiektywną karę: obowiązek finansowania deficytu na nieodchodowych warunkach, ponieważ stopa oprocentowania praw poboru była niższa od odpowiedniej stopy rynkowej, w związku z czym sekurytyzacja praw poboru skutkowała prawdopodobnie wynagrodzeniem niższym niż wynagrodzenie, jakie można by otrzymać przy zastosowaniu stopy rynkowej.
- (107) Na podstawie powyższych ustaleń Komisja uznała, że w obszarze dostaw na rzecz odbiorców biznesowych system regulacyjny wprowadzony w Hiszpanii w 2005 r. nie skutkował żadną bezpośrednią ani pośrednią korzyścią gospodarczą dla dystrybutorów lub grup zintegrowanych, do których oni należeli.
- (108) Na koniec, odnosząc się do zarzutu Céntrica, że system dyskryminował dystrybutorów w stosunku do dostawców wolnorynkowych, Komisja zaznacza, że dyskryminacja może mieć miejsce w przypadku różnego traktowania osób znajdujących się w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej lub na odwrót, kiedy tak samo traktuje się osoby znajdujące się w różnej sytuacji faktycznej i prawnej.
- (109) Po pierwsze, zarzut jest wyraźnie bezpodstawny w przypadku spółki Elcogás SA, której przyznano prawa poboru, mimo że nie prowadziła działalności w sektorze dystrybucji. Po drugie nie udowodniono, aby pozostałe cztery wyznaczone przedsiębiorstwa — Iberdrola, SA, Unión Eléctrica Fenosa, SA, Hidroeléctrica del Cantábrico, S.A i Endesa, SA otrzymywały rekompensatę z tytułu dystrybucji obejmującej dostawę energii elektrycznej według taryf regulowanych, co już zaznaczono w motywie 30. Po trzecie, faktyczna i prawna sytuacja dystrybutorów oraz dostawców wolnorynkowych w hiszpańskim systemie elektroenergetycznym w żadnym wypadku nie była taka sama. Obowiązek dostarczania energii elektrycznej według taryf regulowanych realizowany był w warunkach ograniczeń regulacyjnych, które sprawiały, że dystrybutorzy pełnili funkcję pośredników finansowych i pośredników w zakresie dostaw wdrażających jedynie przepisy prawa, natomiast dostawy w warunkach wolnorynkowych były całkowicie zliberalizowane. Kwestionowana przez Céntrica różnica w traktowaniu nie mogła zatem mieć dyskryminacyjnego charakteru, mimo że poziom taryf regulowanych mógł szkodzić procesowi liberalizacji. Nie wynikało to jednak z przyznania dystrybutorom bezprawnej pomocy państwa.

WNIOSEK

- (110) Wątpliwości wyrażone przez Komisję w decyzji o wszczęciu postępowania zostały rozwiane w trakcie postępowania wyjaśniającego. Komisja stwierdza, że uznanie przez Hiszpanię kosztów ponoszonych przez dystrybutorów energii elektrycznej w związku z dostarczaniem energii elektrycznej według taryf regulowanych dla średnich i dużych przedsiębiorstw nie skutkowało korzyścią gospodarczą dla dystrybutorów w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
- (111) Z uwagi na fakt, że kryteria ustanowione w art. 107 ust. 1 TFUE mają charakter łączny, nie ma konieczności dochodzenia, czy spełnione są pozostałe kryteria. Komisja zatem stwierdza, że dany środek nie stanowi pomocy państwa na rzecz dystrybutorów energii elektrycznej. Wniosek ten dotyczy sytuacji i okresu, do których odnosi się przedmiotowa skarga, bez uszczerbku dla ewentualnej oceny Komisji w odniesieniu do działań podjętych przez Hiszpanię po roku 2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Uznanie przez Królestwo Hiszpanii kosztów ponoszonych w 2005 r. przez dystrybutorów energii elektrycznej w związku z dostarczaniem energii elektrycznej według taryf regulowanych dla średnich i dużych przedsiębiorstw będących odbiorcami końcowymi, w formie przyznania praw poboru spółkom Iberdrola, SA, Unión Eléctrica Fenosa, SA, Hidroeléctrica del Cantábrico, SA, Endesa, SA i Elcogás SA zgodnie z dekretem królewskim z mocą ustawy 5/2005, nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Hiszpanii.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lutego 2014 r.

W imieniu Komisji

Joaquín ALMUNIA

Wiceprzewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 9 lipca 2014 r.**

wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)

(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 4479)

(Jedynie teksty w języku angielskim, czeskim, duńskim, fińskim, francuskim, hiszpańskim, łotewskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słoweńskim, szwedzkim węgierskim, włoskim są autentyczne)

(2014/458/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ⁽²⁾, w szczególności jego art. 31,

po konsultacji z Komitetem ds. Funduszy Rolniczych,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999 i art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 Komisja dokonuje niezbędnych weryfikacji, informuje państwa członkowskie o wynikach tych weryfikacji, zapoznaje się z uwagami zgłoszonymi przez państwa członkowskie, zwołuje dwustronne rozmowy w celu wypracowania porozumienia z danymi państwami członkowskimi i oficjalnie informuje je o swoich wnioskach.
- (2) Państwa członkowskie miały możliwość złożenia wniosku o zainicjowanie procedury pojednawczej. W niektórych przypadkach możliwość ta została wykorzystana, a Komisja przeanalizowała sprawozdania sporządzone po zakończeniu tej procedury.
- (3) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1258/1999 i rozporządzeniem (WE) nr 1290/2005 finansowane mogą być jedynie wydatki rolne dokonane zgodnie z przepisami Unii Europejskiej.
- (4) W świetle przeprowadzonych weryfikacji, wyniki rozmów dwustronnych i procedury pojednawcze wykazały, że część wydatków zadeklarowanych przez państwa członkowskie nie spełnia tego wymogu i dlatego nie może być sfinansowana przez Sekcję Gwarancji EFOGR, EFRG ani EFRROW.
- (5) Należy wskazać, które kwoty nie zostały uznane za kwalifikujące się do zwrotu w ramach Sekcji Gwarancji EFOGR, EFRG oraz EFRROW. Kwoty te nie dotyczą wydatków poniesionych wcześniej niż dwadzieścia cztery miesiące przed pisemnym powiadomieniem państw członkowskich przez Komisję o wynikach weryfikacji.
- (6) Dla przypadków objętych niniejszą decyzją Komisja przedstawiła państwom członkowskim w sprawozdaniu zbiorczym szacunkowe kwoty do wyłączenia z uwagi na ich niezgodność z przepisami Unii Europejskiej.
- (7) Niniejsza decyzja nie przesądza o skutkach finansowych wynikających dla Komisji z wyroków Trybunału Sprawiedliwości w sprawach będących w toku w dniu 15 marca 2014 r. i dotyczących kwestii z nią związanych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, s. 103.

⁽²⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wydatki akredytowanych przez państwa członkowskie agencji płatniczych, zadeklarowane z tytułu Sekcji Gwarancji EFOGR, EFRG lub EFRROW, wskazane w załączniku do niniejszej decyzji, wyłącza się z finansowania Unii Europejskiej z powodu ich niezgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii, Republiki Czeskiej, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Łotewskiej, Węgier, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Republiki Słowenii, Republiki Finlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji

Dacian CIOLOȘ

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

PCz	Środek	Rok budżetowy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
POZYCJA W BUDŻECIE: 6701									
BE	Inna pomoc bezpośrednia — bydło	2010	Płatności za niekwalifikowalne zwierzęta oraz nieprawidłowe stosowanie sankcji	JEDNORAZOWA		EUR	– 133 335,00	0,00	– 133 335,00
BE	Inna pomoc bezpośrednia — bydło	2011	Płatności za niekwalifikowalne zwierzęta oraz nieprawidłowe stosowanie sankcji	JEDNORAZOWA		EUR	– 62 275,00	0,00	– 62 275,00
BE	Inna pomoc bezpośrednia — bydło	2012	Płatności za niekwalifikowalne zwierzęta oraz nieprawidłowe stosowanie sankcji	JEDNORAZOWA		EUR	– 110 550,00	0,00	– 110 550,00
RAZEM BE						EUR	– 306 160,00	0,00	– 306 160,00
CZ	Inna pomoc bezpośrednia — art. 68–72 rozporządzenia 73/2009	2011	Nienależne płatności oraz niezastosowanie redukcji/wyłączenia zwierząt z nieprawidłowościami	JEDNORAZOWA		EUR	– 4 195,16	0,00	– 4 195,16
CZ	Inna pomoc bezpośrednia — art. 68–72 rozporządzenia 73/2009	2012	Nienależne płatności oraz niezastosowanie redukcji/wyłączenia zwierząt z nieprawidłowościami	JEDNORAZOWA		EUR	– 68,74	0,00	– 68,74
RAZEM CZ						EUR	– 4 263,90	0,00	– 4 263,90
DE	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2008	Brak ekstrapolacji w przypadku nadmiernego zadeklarowania na poziomie poniżej 3 %	JEDNORAZOWA		EUR	– 106 694,14	0,00	– 106 694,14
DE	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2009	Brak ekstrapolacji w przypadku nadmiernego zadeklarowania na poziomie poniżej 3 %	JEDNORAZOWA		EUR	– 104 776,14	0,00	– 104 776,14
DE	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2009	Niedociągnięcia dotyczące tolerancji w obliczeniach	JEDNORAZOWA		EUR	– 56 327,48	0,00	– 56 327,48

PCz	Środek	Rok budże- towy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
DE	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2010	Brak ekstrapolacji w przypadku nadmiernego zadeklarowania na poziomie poniżej 3 %	JEDNORAZOWA		EUR	- 72 254,33	0,00	- 72 254,33
DE	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2010	Niedociągnięcia dotyczące tolerancji w obliczeniach	JEDNORAZOWA		EUR	- 56 781,05	0,00	- 56 781,05
RAZEM DE						EUR	- 396 833,14	0,00	- 396 833,14
DK	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2011	Niedociągnięcia w zakresie kontroli na miejscu	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	- 1 529 693,10	0,00	- 1 529 693,10
DK	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2011	Retroaktywne odzyskiwanie oraz nieprawidłowe traktowanie uprawnień do płatności	JEDNORAZOWA		EUR	- 69 494,00	0,00	- 69 494,00
DK	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2012	Niedociągnięcia w zakresie kontroli na miejscu	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	- 1 489 167,20	0,00	- 1 489 167,20
DK	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2012	Retroaktywne odzyskiwanie oraz nieprawidłowe traktowanie uprawnień do płatności	JEDNORAZOWA		EUR	- 3 654,00	0,00	- 3 654,00
RAZEM DK						EUR	- 3 092 008,30	0,00	- 3 092 008,30
ES	Środki dotyczące rybołówstwa	2004	Niekonkluzywne kontrole administracyjne, niedociągnięcia w kontrolach na miejscu oraz audycie zewnętrznym	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	- 185 468,74	0,00	- 185 468,74
ES	Środki dotyczące rybołówstwa	2005	Niekonkluzywne kontrole administracyjne, niedociągnięcia w kontrolach na miejscu oraz audycie zewnętrznym	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	- 253 547,34	0,00	- 253 547,34
ES	Środki dotyczące rybołówstwa	2006	Niekonkluzywne kontrole administracyjne, niedociągnięcia w kontrolach na miejscu oraz audycie zewnętrznym	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	- 117 708,85	0,00	- 117 708,85

PCz	Środek	Rok budżeto- towy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
ES	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2010	Niedociągnięcia w kontrolach administracyjnych, kontrolach na miejscu i odzyskiwaniu	JEDNORAZOWA		EUR	– 53 541,40	0,00	– 53 541,40
ES	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2011	Niedociągnięcia w kontrolach administracyjnych, kontrolach na miejscu i odzyskiwaniu	JEDNORAZOWA		EUR	– 368,20	0,00	– 368,20
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2009	Łagodność systemu sankcji, rok składania wniosków 2008	JEDNORAZOWA		EUR	– 191 873,53	– 383,75	– 191 489,78
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2009	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 790 454,36	– 218,52	– 790 235,84
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2009	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2010	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 24 049,41	0,00	– 24 049,41
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 638,55	0,00	– 638,55
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 781 951,76	– 1 002,96	– 780 948,80
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2010	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 30,92	0,00	– 30,92
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 117,27	0,00	– 117,27
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 570,44	0,00	– 570,44
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2010	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 824 194,02	0,00	– 824 194,02
RAZEM ES						EUR	– 3 224 514,79	– 1 605,23	– 3 222 909,56

PCz	Środek	Rok budże- towy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
FI	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2010	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, kontrolach na miejscu i obliczaniu redukcji	JEDNORA-ZOWA		EUR	- 289 992,10	0,00	- 289 992,10
FI	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2011	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, kontrolach na miejscu i obliczaniu redukcji	JEDNORA-ZOWA		EUR	- 961 208,71	0,00	- 961 208,71
FI	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2012	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, kontrolach na miejscu i obliczaniu redukcji	JEDNORA-ZOWA		EUR	- 1 384 610,18	0,00	- 1 384 610,18
RAZEM FI						EUR	- 2 635 810,99	0,00	- 2 635 810,99
FR	Mleko — mleko dostarczane do szkół	2009	Spóźniona kontrola na miejscu programu dopłat do spożycia mleka w szkołach (rok szkolny 2008/2009)	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 290 282,58	0,00	- 290 282,58
FR	Mleko — mleko dostarczane do szkół	2010	Spóźniona kontrola na miejscu programu dopłat do spożycia mleka w szkołach (rok szkolny 2008/2009)	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 351 047,94	0,00	- 351 047,94
FR	Mleko — mleko dostarczane do szkół	2011	Spóźniona kontrola na miejscu programu dopłat do spożycia mleka w szkołach (rok szkolny 2008/2009)	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 1 610,58	0,00	- 1 610,58
FR	Mleko — mleko dostarczane do szkół	2012	Spóźniona kontrola na miejscu programu dopłat do spożycia mleka w szkołach (rok szkolny 2008/2009)	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 474,30	0,00	- 474,30
FR	Uprawnienia	2010	Nieprawidłowe przydzielanie środków z rezerwy krajowej oraz konsolidacja pastwisk	ZRYCZAŁ-TOWANA	10,00%	EUR	- 5 938 076,49	0,00	- 5 938 076,49
FR	Uprawnienia	2010	Nieprawidłowe przydzielanie środków z rezerwy krajowej oraz konsolidacja pastwisk	JEDNORA-ZOWA		EUR	- 2 584 040,40	0,00	- 2 584 040,40
FR	Uprawnienia	2011	Nieprawidłowe przydzielanie środków z rezerwy krajowej oraz konsolidacja pastwisk	ZRYCZAŁ-TOWANA	10,00%	EUR	- 3 176 345,75	0,00	- 3 176 345,75

PCz	Środek	Rok budżetowy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
FR	Uprawnienia	2011	Nieprawidłowe przydzielanie środków z rezerwy krajowej oraz konsolidacja pastwisk	JEDNORAZOWA		EUR	– 2 584 032,47	0,00	– 2 584 032,47
FR	Uprawnienia	2012	Nieprawidłowe przydzielanie środków z rezerwy krajowej oraz konsolidacja pastwisk	ZRYCZAŁTOWANA	10,00%	EUR	– 3 176 345,75	0,00	– 3 176 345,75
FR	Uprawnienia	2012	Nieprawidłowe przydzielanie środków z rezerwy krajowej oraz konsolidacja pastwisk	JEDNORAZOWA		EUR	– 2 584 031,62	0,00	– 2 584 031,62
RAZEM FR						EUR	– 20 686 287,88	0,00	– 20 686 287,88
GB	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2011	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych oraz kontrolach na miejscu	JEDNORAZOWA		EUR	– 2 563 473,00	0,00	– 2 563 473,00
RAZEM GB						EUR	– 2 563 473,00	0,00	– 2 563 473,00
IT	Owoce i warzywa — przetwórstwo pomidorów	2008	Niedociągnięcia w kontrolach administracyjnych i księgowych; brak prowadzenia przez organizacje producentów i przetwórców ewidencji potwierdzającej zgodność w ramach księgowości wymaganej prawem krajowym	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	– 2 332 156,30	– 932 862,52	– 1 399 293,78
IT	Owoce i warzywa — przetwórstwo pomidorów	2010	Niedociągnięcia w kontrolach administracyjnych i księgowych; brak prowadzenia przez organizacje producentów i przetwórców ewidencji potwierdzającej zgodność w ramach księgowości wymaganej prawem krajowym	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	720,02	0,00	720,02
IT	Nieprawidłowości	2012	Brak informacji o działaniach podjętych w celu odzyskania środków	JEDNORAZOWA		EUR	– 2 362 005,73	0,00	– 2 362 005,73

PCz	Środek	Rok budże- towy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
IT	Nieprawidłowości	2012	Zaniedbania w procedurze odzyskiwania	JEDNORA- ZOWA		EUR	- 1 283 164,95	0,00	- 1 283 164,95
IT	Nieprawidłowości	2012	Brak sprawozdawczości w załączniku III	JEDNORA- ZOWA		EUR	- 1 460 976,88	0,00	- 1 460 976,88
RAZEM IT						EUR	- 7 437 583,84	- 932 862,52	- 6 504 721,32
LV	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2011	Niedociągnięcia wynikające z oczywistych błędów oraz w kontrolach na miejscu przy poziomie błędów poniżej 3 %	JEDNORA- ZOWA		EUR	- 15 324,30	0,00	- 15 324,30
LV	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2012	Niedociągnięcia wynikające z oczywistych błędów oraz w kontrolach na miejscu przy poziomie błędów poniżej 3 %	JEDNORA- ZOWA		EUR	- 3 399,21	0,00	- 3 399,21
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2009	Brak definicji 4 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, nieprawidłowe obliczenie sankcji, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁ- TOWANA	5,00 %	EUR	- 254 163,51	0,00	- 254 163,51
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Brak definicji 2 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, braki w kontrolach SMR4 oraz tolerancja przyjęta w zakresie SMR7, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁ- TOWANA	2,00 %	EUR	- 181 777,79	0,00	- 181 777,79
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Brak definicji 4 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, nieprawidłowe obliczenie sankcji, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁ- TOWANA	5,00 %	EUR	- 179,81	0,00	- 179,81
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Brak definicji 2 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, braki w kontrolach SMR4 oraz tolerancja przyjęta w zakresie SMR7, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁ- TOWANA	2,00 %	EUR	- 100,05	0,00	- 100,05
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Brak definicji 4 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, nieprawidłowe obliczenie sankcji, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁ- TOWANA	5,00 %	EUR	14,86	0,00	14,86

PCz	Środek	Rok budże- towy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Braki w kontrolach SMR4 oraz tolerancja przyjęta w zakresie SMR7, rok składania wniosków 2010	JEDNORA-ZOWA		EUR	- 2 230,28	0,00	- 2 230,28
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2012	Brak definicji 2 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, braki w kontrolach SMR4 oraz tolerancja przyjęta w zakresie SMR7, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁ-TOWANA	2,00 %	EUR	- 0,19	0,00	- 0,19
RAZEM LV						EUR	- 457 160,28	0,00	- 457 160,28
SE	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2010	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, rok składania wniosków 2009	JEDNORA-ZOWA		EUR	- 1 117 986,60	0,00	- 1 117 986,60
SE	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2011	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, rok składania wniosków 2010	JEDNORA-ZOWA		EUR	- 15 591,00	0,00	- 15 591,00
RAZEM SE						EUR	- 1 133 577,60	0,00	- 1 133 577,60
SI	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2010	Niedociągnięcia w zakresie weryfikacji niewielkich działek pod kątem zgodności z definicją działek rolnych	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 85 780,08	- 2 203,29	- 83 576,79
SI	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2010	Brak ekstrapolacji wyników kontroli w przypadku różnicy poniżej 3 %	JEDNORA-ZOWA		EUR	- 1 771,90	- 10,97	- 1 760,93
SI	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2011	Niedociągnięcia w zakresie weryfikacji niewielkich działek pod kątem zgodności z definicją działek rolnych	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 115 956,46	0,00	- 115 956,46
SI	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2011	Brak ekstrapolacji wyników kontroli w przypadku różnicy poniżej 3 %	JEDNORA-ZOWA		EUR	- 6 376,67	- 7,62	- 6 369,05

PCz	Środek	Rok budżetowy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
SI	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2012	Niedociągnięcia w zakresie weryfikacji niewielkich działek pod kątem zgodności z definicją działek rolnych	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	- 131 269,23	0,00	- 131 269,23
SI	Pomoc bezpośrednia niezwiązana z wielkością produkcji	2012	Brak ekstrapolacji wyników kontroli w przypadku różnicy poniżej 3 %	JEDNORAZOWA		EUR	- 6 506,76	- 7,78	- 6 498,98
RAZEM SI						EUR	- 347 661,10	- 2 229,66	- 345 431,44
RAZEM 6701						EUR	- 42 285 334,82	- 936 697,41	- 41 348 637,41

POZYCJA W BUDŻECIE: 6711

DK	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2011	Niedociągnięcia w zakresie kontroli na miejscu	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	- 138 216,28	0,00	- 138 216,28
DK	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2012	Niedociągnięcia w zakresie kontroli na miejscu	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	- 114 814,02	0,00	- 114 814,02
RAZEM DK						EUR	- 253 030,30	0,00	- 253 030,30
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2009	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	- 25 382,59	0,00	- 25 382,59
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2009	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	- 1 341,72	0,00	- 1 341,72
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	18,14	0,00	18,14
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	- 34 511,04	0,00	- 34 511,04

PCz	Środek	Rok budżetowy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2010	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 317,20	0,00	– 317,20
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 36,65	0,00	– 36,65
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 69,84	0,00	– 69,84
ES	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Częściowe i nieskuteczne sprawdzenie wielu wymogów podstawowych w zakresie zarządzania, rok składania wniosków 2010	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 39 292,14	0,00	– 39 292,14
RAZEM ES						EUR	– 100 933,04	0,00	– 100 933,04
FI	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2010	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, kontrolach na miejscu i obliczaniu redukcji	JEDNORAZOWA		EUR	– 132 350,41	0,00	– 132 350,41
FI	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2011	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, kontrolach na miejscu i obliczaniu redukcji	JEDNORAZOWA		EUR	– 449 325,95	0,00	– 449 325,95
FI	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2012	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, kontrolach na miejscu i obliczaniu redukcji	JEDNORAZOWA		EUR	– 558 189,31	0,00	– 558 189,31
RAZEM FI						EUR	– 1 139 865,67	0,00	– 1 139 865,67
GB	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2011	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych oraz kontrolach na miejscu	JEDNORAZOWA		EUR	– 614 769,00	0,00	– 614 769,00
RAZEM GB						EUR	– 614 769,00	0,00	– 614 769,00

PCz	Środek	Rok budżetowy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
HU	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 1+3 — środki przeznaczone na inwestycje (2007–2013)	2009	Nieodpowiedni zasadniczy mechanizm kontrolny — pomoc wypłacona niekwalifikowalnym beneficjentom (brak udziału w obowiązkowym szkoleniu)	ZRYCZAŁTOWANA	10,00%	EUR	– 131 333,83	0,00	– 131 333,83
HU	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 1+3 — środki przeznaczone na inwestycje (2007–2013)	2010	Nieodpowiedni zasadniczy mechanizm kontrolny — pomoc wypłacona niekwalifikowalnym beneficjentom (brak udziału w obowiązkowym szkoleniu)	ZRYCZAŁTOWANA	10,00%	EUR	– 149 391,75	0,00	– 149 391,75
HU	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 1+3 — środki przeznaczone na inwestycje (2007–2013)	2011	Nieodpowiedni zasadniczy mechanizm kontrolny — pomoc wypłacona niekwalifikowalnym beneficjentom (brak udziału w obowiązkowym szkoleniu)	ZRYCZAŁTOWANA	10,00%	EUR	– 42 101,65	0,00	– 42 101,65
HU	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 1+3 — środki przeznaczone na inwestycje (2007–2013)	2012	Nieodpowiedni zasadniczy mechanizm kontrolny — pomoc wypłacona niekwalifikowalnym beneficjentom (brak udziału w obowiązkowym szkoleniu)	ZRYCZAŁTOWANA	10,00%	EUR	– 60 885,25	0,00	– 60 885,25
RAZEM HU						EUR	– 383 712,48	0,00	– 383 712,48
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2009	Brak definicji 4 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, nieprawidłowe obliczenie sankcji, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	– 212 566,45	0,00	– 212 566,45
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Brak definicji 2 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, braki w kontrolach SMR4 oraz tolerancja przyjęta w zakresie SMR7, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 92 731,87	0,00	– 92 731,87
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2010	Brak definicji 4 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, nieprawidłowe obliczenie sankcji, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	1 146,35	0,00	1 146,35
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Brak definicji 2 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, braki w kontrolach SMR4 oraz tolerancja przyjęta w zakresie SMR7, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	249,48	0,00	249,48

PCz	Środek	Rok budżetowy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2011	Brak definicji 4 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, nieprawidłowe obliczenie sankcji, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	425,78	0,00	425,78
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2012	Brak definicji 2 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, braki w kontrolach SMR4 oraz tolerancja przyjęta w zakresie SMR7, rok składania wniosków 2009	ZRYCZAŁ-TOWANA	2,00 %	EUR	106,22	0,00	106,22
LV	Zasada wzajemnej zgodności	2012	Brak definicji 4 norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, nieprawidłowe obliczenie sankcji, rok składania wniosków 2008	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	183,03	0,00	183,03
RAZEM LV						EUR	- 303 187,46	0,00	- 303 187,46
PL	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 1+3 — środki przeznaczone na inwestycje (2007–2013)	2009	Brak kryteriów wyboru	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 16 237,92	0,00	- 16 237,92
PL	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 1+3 — środki przeznaczone na inwestycje (2007–2013)	2010	Brak kryteriów wyboru	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 2 189 601,12	0,00	- 2 189 601,12
PL	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 1+3 — środki przeznaczone na inwestycje (2007–2013)	2011	Brak kryteriów wyboru	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 2 290 180,19	0,00	- 2 290 180,19
PL	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 1+3 — środki przeznaczone na inwestycje (2007–2013)	2012	Brak kryteriów wyboru	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 1 175 231,69	0,00	- 1 175 231,69
PL	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 1+3 — środki przeznaczone na inwestycje (2007–2013)	2013	Brak kryteriów wyboru	ZRYCZAŁ-TOWANA	5,00 %	EUR	- 172 311,40	0,00	- 172 311,40
RAZEM PL						EUR	- 5 843 562,32	0,00	- 5 843 562,32

PCz	Środek	Rok budże- towy	Uzasadnienie	Rodzaj	%	Waluta	Kwota	Potrącenia	Skutki finansowe
PT	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2008	Spóźnione kontrole na miejscu	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	– 81 992,88	– 81 992,88	0,00
PT	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2009	Spóźnione kontrole na miejscu	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	– 3 374 908,49	– 2 911 944,67	– 462 963,82
PT	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2009	Spóźnione kontrole na miejscu	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 353 974,42	0,00	– 353 974,42
PT	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2010	Spóźnione kontrole na miejscu	ZRYCZAŁTOWANA	2,00 %	EUR	– 213 427,37	0,00	– 213 427,37
PT	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2010	Spóźnione kontrole na miejscu	ZRYCZAŁTOWANA	5,00 %	EUR	– 1 682 133,84	– 1 446 076,06	– 236 057,78
RAZEM PT						EUR	– 5 706 437,00	– 4 440 013,61	– 1 266 423,39
SE	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2010	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, rok składania wniosków 2009	JEDNORAZOWA		EUR	– 190 380,00	0,00	– 190 380,00
SE	Rozwój obszarów wiejskich, EFRROW oś 2 (2007–2013, środki obszarowe)	2011	Niedociągnięcia w systemie identyfikacji działek rolnych, rok składania wniosków 2010	JEDNORAZOWA		EUR	– 143 719,00	0,00	– 143 719,00
RAZEM SE						EUR	– 334 099,00	0,00	– 334 099,00
RAZEM 6711						EUR	– 14 679 596,27	– 4 440 013,61	– 10 239 582,66

DECYZJA KOMISJI**z dnia 10 lipca 2014 r.****dotycząca wprowadzania do obrotu produktów biobójczych zawierających miedź przeznaczonych do podstawowych zastosowań***(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 4611)***(Jedynie teksty w językach angielskim, chorwackim, greckim i hiszpańskim są autentyczne)****(2014/459/UE)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1896/2000 ⁽²⁾ miedź została zgłoszona do stosowania w produktach typu 11 zgodnie z definicją w załączniku V do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾.
- (2) W stosownych terminach nie złożono pełnej dokumentacji na poparcie włączenia miedzi do załącznika I, IA lub IB do dyrektywy 98/8/WE. Na podstawie decyzji Komisji 2012/78/UE ⁽⁴⁾ w związku z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 miedź nie może już być wprowadzana do obrotu w celu stosowania w produktach typu 11 od dnia 1 lutego 2013 r.
- (3) Na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 Chorwacja, Hiszpania, Irlandia i Grecja złożyły do Komisji oddzielne wnioski o dopuszczenie zezwolenia na wprowadzanie do obrotu produktów biobójczych zawierających miedź do różnych zastosowań.
- (4) Komisja udostępniła te wnioski publicznie, wykorzystując do tego środki elektroniczne.
- (5) Z niektórych wniosków wynika, że produkty biobójcze zawierające miedź są stosowane w celu zapobiegania biofoulingowi w głównych wlotach wody do morskich platform wydobywczych ropy naftowej i gazu, a także innych instalacji morskich i nadbrzeżnych, gdzie zastosowanie to jest niezbędne, aby uniknąć blokowania wlotu wody wykorzystywanej między innymi do celów przetwarzania, produkcji wody pitnej i wody do kąpieli oraz gaszenia pożarów, ponieważ zablokowanie wlotu może mieć bardzo niekorzystny wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo pracowników platformy.
- (6) Ponadto z niektórych wniosków wynika, że produkty biobójcze zawierające miedź są stosowane w celu zapobiegania biofoulingowi w głównych wlotach wody do statków, gdzie zastosowanie to jest niezbędne, aby uniknąć zablokowania wlotu wody używanej w całym układzie rurociągów i systemie przepływu wody na statku. Obejmuje to wnętrza wszystkich rurociągów, w tym systemu tłumienia ognia, niezbędnych dla bezpiecznej eksploatacji statku.
- (7) Podczas konsultacji społecznych na temat tych wniosków nie otrzymano żadnych uwag. Państwa członkowskie, które przedłożyły wnioski, stwierdziły, że na ich terytoriach konieczne jest posiadanie odpowiedniego zestawu alternatywnych środków wykonalnych pod względem technicznym i ekonomicznym i służących zapobieganiu biofoulingowi w celu zmniejszenia ryzyka zablokowania głównych wlotów wody w instalacjach morskich, innych instalacjach morskich i nadbrzeżnych lub na statkach.
- (8) Wydaje się zatem prawdopodobne, że niewydanie zezwolenia na stosowanie miedzi w celu zapobiegania biofoulingowi we wlotach wody do morskich platform wydobywczych ropy naftowej i gazu, innych instalacjach morskich i nadbrzeżnych lub statkach stanowiłoby obecnie w tych państwach członkowskich poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego. Ponadto wyłączenie lub wymiana na statkach obecnych systemów opartych na miedzi mogą być w wielu przypadkach niewykonalne pod względem logistycznym i praktycznym, a ich koszty —aporowe. Jeżeli zaś wymiana okaże się wykonalna, może być czasochłonna. Obecnie jest zatem konieczne udzielenie odstępstwa dla zastosowań podstawowych, którego dotyczą wnioski.

⁽¹⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1896/2000 z dnia 7 września 2000 r. w sprawie pierwszej fazy programu określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produktów biobójczych (Dz.U. L 228 z 8.9.2000, s. 6).

⁽³⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 2012/78/UE z dnia 9 lutego 2012 r. dotycząca niewłączania niektórych substancji do załącznika I, IA ani IB do dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 38 z 11.2.2012, s. 48).

- (9) Jeżeli jednak kompletny wniosek o zatwierdzenie stosowania miedzi w produktach typu 11 nie zostanie złożony bezzwłocznie, użytkownicy produktów biobójczych zawierających miedź powinni wdrożyć alternatywne metody zapobiegania biofoulingowi. Należy zatem wprowadzić wymóg, by w takim przypadku użytkownicy w tych państwach członkowskich zostali aktywnie poinformowani w odpowiednim czasie, aby umożliwić im zapewnienie, by te alternatywne metody były skuteczne, zanim produkty biobójcze zawierające miedź będą musiały zostać wycofane z obrotu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 Chorwacja, Hiszpania, Irlandia i Grecja mogą zezwolić na wprowadzanie do obrotu produktów biobójczych zawierających miedź (nr WE 231-159-6; nr CAS 7440-50-8) dla zastosowań określonych w załączniku do niniejszej decyzji.
2. Jeżeli dokumentacja dotycząca zezwolenia na stosowanie miedzi w produktach typu 11, do których odnoszą się te zastosowania, zostanie złożona i zatwierdzona jako kompletna przez oceniające państwo członkowskie najpóźniej do dnia 31 grudnia 2014 r., Chorwacja, Hiszpania, Irlandia i Grecja mogą w dalszym ciągu zezwalać na przedmiotowe wprowadzanie do obrotu do momentu upływu terminów określonych w art. 89 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 ⁽¹⁾ w przypadkach, gdy substancja została lub nie została zatwierdzona.
3. W przypadkach innych niż wymienione w ust. 2 Chorwacja, Hiszpania, Irlandia i Grecja mogą w dalszym ciągu zezwalać na przedmiotowe wprowadzanie do obrotu do dnia 31 grudnia 2017 r., pod warunkiem że te państwa członkowskie zapewnią, od dnia 1 stycznia 2015 r., aby użytkownicy zostali aktywnie poinformowani o niezwłocznej konieczności skutecznego wdrożenia alternatywnych metod dotyczących odpowiednich zastosowań.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Irlandii, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii i Republiki Chorwacji.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
Janez POTOČNIK
Członek Komisji

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

ZASTOSOWANIA, NA KTÓRE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE WYMIENIONE PONIŻEJ MOGĄ ZEZWOLIĆ, Z ZASTRZEŻENIEM ZGODNOŚCI Z WARUNKAMI ART. 1

Nr	Państwo członkowskie	Produkty typu 11
1	Chorwacja	Do zapobiegania biofoulingowi wlotów wody/pomp wodnych oraz całego układu rurociągów i systemu przepływu wody na statku.
2	Hiszpania	Do zapobiegania biofoulingowi wlotów wody/pomp wodnych oraz całego układu rurociągów i systemu przepływu wody na morskich platformach wydobywczych ropy naftowej i gazu oraz innych instalacjach morskich i nadbrzeżnych. Do zapobiegania biofoulingowi wlotów wody/pomp wodnych oraz całego układu rurociągów i systemu przepływu wody na statku.
3	Irlandia	Do zapobiegania biofoulingowi wlotów wody/pomp wodnych oraz całego układu rurociągów i systemu przepływu wody na morskich platformach wydobywczych ropy naftowej i gazu oraz innych instalacjach morskich i nadbrzeżnych. Do zapobiegania biofoulingowi wlotów wody/pomp wodnych oraz całego układu rurociągów i systemu przepływu wody na statku.
4	Grecja	Do zapobiegania biofoulingowi wlotów wody/pomp wodnych oraz całego układu rurociągów i systemu przepływu wody na statku.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL